

Ngôi Nhà Đó Có Anh Đẹp Trai

Contents

Ngôi Nhà Đó Có Anh Đẹp Trai	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	47
14. Chương 14	51
15. Chương 15	55
16. Chương 16	59
17. Chương 17	63
18. Chương 18	68
19. Chương 19	74
20. Chương 20	79
21. Chương 21	86

Ngôi Nhà Đó Có Anh Đẹp Trai

Giới thiệu

Một buổi sáng thật mát mẻ và tươi đẹp, nó từ từ thức dậy, chạy đến cửa sổ để tung hai cánh cửa ra như mọi ngày! Đôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-nha-do-co-anh-dep-trai>

1. Chương 1

Một buổi sáng thật mát mẻ và tươi đẹp, nó từ từ thức dậy, chạy đến cửa sổ để tung hai cánh cửa ra như mọi ngày! Đôi mắt nó thật thơ ngây, thật hồn nhiên đón ngày mới cũng như là một ngày nữa nó phải...đi kiếm sống cùng ba mẹ. Rồi nó mím môi, lắc lư cái đầu cười một cái, hứng một cơn gió từ cửa sổ lần cuối cùng để chạy ra sau bếp với ba mẹ.

Chưa quên! nó phải đi xếp lại cái mềm cũ kĩ mà có lẽ đã xài mấy chục năm, vén cái mùng lên, xếp gối ngăn nắp đặt lên chiếc giường kê cột kẹt, trong căn phòng mà ba mẹ nó dành riêng cho nó, rồi mới chạy ra.

Tại nhà bếp:

Nó nhìn chung quanh căn bếp nghèo nàn, có đầy mạng nhện, bếp lửa bằng củi, khói bay mịt mù đen đúa, tường nhà xây may mắn lắm mới trón trên được chút xi măng, ở dưới bếp ôi là toàn củi và củi. Nó bấu môi một cái như một cách quen thuộc mà mọi ngày đó điều thấy.

Bỗng mẹ nó kêu:

– Thằng kia! lại phụ một tay dọn cơm rồi đi làm, đứng đờ đó làm cái gì hả?

Nó gãi gãi đầu cười một cái:

– Dạ, biết rồi mẹ.

Cả ba người leo lên chiếc giường (hay còn gọi là cái dọt) cũ kĩ để ăn cơm.

Trong lúc ăn, mẹ nó vừa cầm một nắm rau nhúc vừa nói:

– Bữa nay thằng Nho đẩy xe cho ba mầy bán nhe, ba mầy ổng bị trật chân rồi!

Nó nhìn xuống chân ba nó, băng bó một cái bông băng trắng tát nhìn thấy nó ngượng ngượng:

– Con biết rồi mẹ, ủa vậy bữa nay con không đi bán với mẹ hả – Nó vẫn vô tư như mọi ngày.

– Khỏi! mầy đi tiếp ba mầy đi!

– Ok. – Nó cười hì hửng

– Cái gì? – Mẹ nó thắc mắc

– Hì hì, con mới học được từ thằng Nu á, ok nghĩa là được rồi đó mẹ

– Mày tối ngày theo cái thằng đó vài nha! – Mẹ nó chĩa chĩa đũa

– Kệ nó bà..bạn bè với nhau mà làm như là..thằng Nu chơi từ bé đến lớn còn gì – Ba nó nói

– Tui chỉ nói vậy thôi ông làm gì dữ vậy. ăn lẹ đi rồi còn đi bán nữa! – Mẹ nó chấm rau nhút với nước tương và nói

Ăn xong cả nhà nó khóa cửa lại, mẹ nó bưng nguyên mâm bánh bò bánh tiêu đội lên đầu chuẩn bị đi bán, ba nó cặm cùi dắt chiếc xe ba gác với một đồng dừa tươi ra chuẩn bị đi luôn.

Trước khi đi,mẹ nó nói:

– Ông coi khoảng hai giờ cho thằng Nho về nấu cơm đi, đi theo nguyên ngày ngày nào nó cũng than đen da nó, nắng gắt gì đó..

– Tui biết mà, thằng này nó có tật làm biếng thì có!, ngày nào mà chẳng tới hai giờ là nó về mất tiêu – Ba nó leo lên xe ba gác nói

Nó vò vò đầu một cách e thẹn nói:

– Con về để nấu cơm mà, rửa chén quét nhà nữa chứ!

– Nó ráng giữ cái làn da trắng trắng gì của nó đó mà, làm như con gái vậy đó – Mẹ nó khoác khoác tay

– Mẹ kì quá à! Con hồi đó tới giờ sợ nắng thấy bà luôn! – Nó cười

Ba mẹ nó cười một cái rồi nó liền lên phía trước xe dùng sức của một thằng con trai để kéo nguyên một xe dừa đi bán. Mẹ nó cũng dần dần đi khuất để bán.

Đến buổi trưa, hai cha con ngồi ở cái gốc cây công ở ngã ba đường để nghỉ,đây là nơi rất thân quen với nó vì cách vài ngày nó đều cùng cha ăn cơm nghỉ một chút ở đây,nắng gắt làm mồ hôi nó ra nhiều, mặt nó nhăn nhăn, lấy ta phớt ngang trán để lau mồ hôi.

Sau đó, nó nhìn thấy ba nó chân nhấc nhấc đi lại xe dừa để lấy hai phần cơm mang theo từ nhà để ăn. Đến nơi ba nó ngồi xuống đưa nó một phần cơm

– Ăn nè!

– Dạ – Nó cầm phần cơm

Một phần cơm của hai cha con đều như nhau, đều có hai miếng tàu hủ, nửa con cá biển, một vài cọng rau luộc. Bữa cơm nghèo nàn đã lại thân thuộc hơn bao giờ vì trong nhà nó chưa từng hề xuất hiện một....miếng thịt heo quay...

Ba nó nhìn nó thấy đổ nhiều mồ hôi, biết nó ghét nắng và làn da trắng non của nó không chịu nổi được, rồi ông cũng nhìn sang xe dừa bán cũng đã gần hết nên ông nói:

– Thôi, mày về đi, về mà lo làm cơm cho má mày ăn

Nó vừa đặt phần cơm xuống thì nghe nói, nó mừng rỡ hơn bao giờ hết nhưng nhìn lại cái chân ba nó, nó thấy xót xót nên nói

– Thôi, chân ba đau, để con phụ ba

Ba nói sắc súa, môi chề ra nói:

– Mày khách sáo từ hồi nào vậy? Biết thương cha mày sao?

– Vậy thôi con về!

Vừa nói dứt câu nó đã chạy toát vào ngã ba về nhà một cách nhanh chóng

– Cái thằng này – Ba nó lắc đầu

Trên đường về, nó với bộ đồ mới mới vì nó rất kĩ lưỡng về đồ đạc. Ba mẹ mua đồ mới cho nó là nó phải suy nghĩ tốn bao nhiêu trái dừa, tốn bao nhiêu cái bánh bò bánh tiêu, nghĩ tới nó rất trân trọng nên nó không hề để một vết bẩn nào bám lên người nó cả.

Có khi đi bán bánh bò với mẹ người ta đều kinh ngạc nói: “ Trời, đi bán bánh hay mua bánh mà ăn mặc đẹp vậy”

Nó vui lắm vì nó được về sớm. Tay nó vơ qua vơ lại, hát vu vơ bài “ Ước gì”.

Rồi nó gặp thằng Nu kể bên đang vu vơ bức lá mai nên chạy lại hỏi

– Ủa? hôm nay mày đi làm về sớm vậy?

– Ủ! tao mới về, mà mày cũng về sớm quá he? – Nu nói

– Hé hé! ba tao cho tao về sớm mày ơi, sướng sướng. – Nó lắc lư cái đầu

Thằng Nu đập đầu nó một cái

– Làm gì đánh tao? – Nó vò vò đầu

– Mày nha! trốn về hòai. Không nhờ cậy gì hết à!

– Kệ tao, mày cũng vậy thôi. hé hé

– Thôi! vô nhà nấu cơm với tao, đi mày! – Nho bảo

– Ủ, vô thì vô.

– Ê! khoan. Tao có mua cho mày cái bánh xì-nách nè – Nu đưa ra

– Trời! bữa nay mày đãi, bữa sau tao đãi mày – Nó cười

– Thôi đi vô ông già!

Tại Nhà Bếp

Nu thì lật rau muống, còn Nho thì đang làm con cá lóc chuẩn bị nấu canh chua. Nu nói

- Bữa nay nhà mày sướng, được ăn canh chua cá lóc
- Hé hé, lâu lâu mới có mày ơi, mày không thấy mọi bữa rau nhút, mồng tơi, nhân ***g, rau má toàn tập hay sao.....chút tao mút cho mày miếng mày ơi
- Được ó được ó – Nu cười
- Mày...là cái đồ ham ăn....
- Một lúc sau cả hai đang bắt cái nôi cơm lên thì Nu nói
- Ê mày ơi! uống ghê vậy đó! tự nhiên nguyên xóm tụi mình nghỉ học, thôi bây giờ tụi mình đang cầm viết á!
- Trời! chứ mày thấy nguyên cái xóm này, ai có nhiều tiền đâu mà cho tụi nó đi học, mà cũng ít mà chỉ tao, mày, thằng Tân, con Nhi. con Linh, thằng Á..hết ời
- Mà tao muốn đi học quá à, mà không biết mẹ tao bán xôi biết chừng nào mới có tiền cho tao đi học nữa
- Bỗng dưng Nho nhớ lại: Ngày cuối cùng nó nghỉ học, cả lớp ùa theo nan nỉ nó tiếp tục đi học, cô giáo nó cũng khuyên nó đi học nhưng...nó không thể....không thể được vì nhà nó nghèo, ba mẹ phải đi làm biết sao đây. Ngày hôm đó, là ngày nó phải rời xa sách vở, bút viết và cả những vòng tay bè bạn để vào đời khi tuổi giữa mười bốn.
- Đêm đó nó về nằm ì trên giường mà khóc, ba má nó chỉ biết đứng ở ngoài mà nghe tiếng rên rĩ, kêu la thảm thiết của nó....nó rất muốn được đi học
- Tự nhiên Nu cắt đứt mạch hồi tưởng của nó:
- Hây!... mày làm gì dạ?
- Đâu có gì đâu? Hì hì – Nó cười vậy nhưng trên mắt của nó đã xuất hiện dòng lệ sắp tuôn trào
- Nu biết nhắc đến chuyện buồn nên tìm chuyện khác để nói, rồi Nu nhớ ra một chuyện:
- Nho!
- Gì?
- Cái nhà kế bên mày á, nghe nói đầu ngày mai người ta dọn về ở á
- Hả? cái nhà mới xây xong bên đây ó hả? – Nó chỉ tay về phía bên nhà nó
- Ủ!
- Sao mày biết?
- Trời, hồi sáng người ta lại nói chuyện.. tao nghe...hehe
- Nó nghĩ thầm, ừ hôm rầy mình quên qua coi cái nhà mới cất xong hén, bận quá mình không để ý, ngày mai là người ta dọn ời, tối tối chạy qua coi thử!
- Ê! vậy mày có thêm hàng xóm ời đó
- Ủ! cầu là một người bạn thật dễ thương
- Ủ Ủ....mày làm quen đi, có gì cho tao hay.he he
- Biết rồi
- Ê mày! – Nu kêu
- Gì nữa!
- Thế nào ngày mai thằng Tân bóng cũng mò mò tới à!
- Sao mày biết?
- Trời nó chuyên gia thấy trai đẹp là xộp xộp lại liền à, thằng đó ghê quá mày

- Trời, cái tật khó bỏ mày ơi. Thằng đó tao thấy hết thuốc chữa!
- Ừ
- Ừa? sao mày biết là nhà đó có trai đẹp
- Thì tao đoán vậy thôi, dù có hay không thì ngày mai thằng Tân cũng mò tới à
- Trời!
- Rồi sao dạ?
- Không có gì!

Bữa tối ba mẹ nó về, cả hai người đã đừ đừ mệt. Nó liền chạy ra bưng cái mâm bánh vô tiếp mẹ, rồi chạy ra phụ ba đẩy xe dừa vào

Tại nhà bếp:

- Ba mẹ mệt lắm he!
- Sao không mệt mậy? - Mẹ nó nói mà thở hì hực
- Hì hì

Nó chạy lại bếp nhanh chóng dọn đồ ăn ra cho ba mẹ ăn, nó chợt nhìn thấy vẻ mặt hốc hác, gầy mòn của mẹ nó, tóc mẹ nó phủ đầy trán, bay bay, lấm tấm vài sợi tóc bạc... Còn ba nó thì da đã ngăm đen, mặt bơ phờ... nó cảm thấy thương lắm... Đó cũng chính là lý do tại sao nó phải nghỉ học.

Ăn xong, nó nhanh chóng dọn dẹp chén bát đi rửa, thu xếp quần áo cho mẹ giặt... mọi việc đã nhanh chóng kết thúc, nó thở nhẹ phào.

Nó chợt nhớ tới ngôi nhà bên cạnh, liền tò mò chạy ra xem. Vẫn như cũ, ngôi nhà vẫn không có ánh sáng, vẫn chưa có người ở nhưng từ ngày mai sẽ khác. Từ ngày mai nó sẽ có một nguồn sáng, sẽ có tiếng cười nói, sẽ có người người qua qua lại lại, và nó cũng sẽ có thêm một hàng xóm mới.

Nghĩ đến đó, nó đã mừng rỡ lên rồi...

Nó vào nhà tắt đèn, đóng cửa và kết thúc một ngày mệt mỏi bằng giấc ngủ.

Một buổi sáng lại đến, như thường ngày nó vẫn mò ra cái cửa để đón lấy cơn gió đầu ngày mát mẽ và tuyệt vời. Nó cũng kịp hứng được cái ánh nắng ban mai từ ông mặt trời ban tặng. nó chợt thấy thằng Tân bóng đứng trước cửa nhà mới xây, nó liền tò mò chạy ra

- Ê Tân, mày làm gì mà sáng sớm chạy tới đây ời? - Nó chóng nạnh hai tay

2. Chương 2

ngang hông nói

Thằng Tân giật mình nói

- Í trời ơi, hết hồn à - Tay thằng Tân bóng đặt lên ngực nói
- Thì tao chạy đây coi hàng xóm mới thôi mà - Tân nói tiếp
- Trời, nhưng mà người ta chưa dọn lại bây giờ mà
- Ai biết được chứ, xí...lỡ có trai đẹp rồi sao, hí hí!
- Bó tay mày luôn
- Kệ tao đi, hì hì....

Thằng Nu từ bên nhà chạy qua vừa ngáp vừa nói

– Mày vừa phải thổi Tân, ham trai gì thấy ớn, mới có năm giờ à – Nó chỉ vào đầu thằng Tân nổi tiếng là “bóng” của xóm

– Kệ tao, chữa tay vô đầu tao đau chết được dạ. huhu – Tân nũng nịu

– Trời, giống con rắn chưa, ông ọ thấy ớn. Ê! bữa nay mẹ mày chưa đi bán xà bông sao?

– Chưa! hihi. Nói thiệt nha. Bã không dám đi đâu, bã đi mà không có tao là bán ế chết luôn ó. Hề hề – Nó cười

– Ghê chưa! – Nu và Nho đồng thanh nói

– Tao bó tay mày thiệt, từ xóm trên mà đi xuống dưới đây, đúng là nhiều chuyện thấy sợ. – Nho nói

– Đã nói kệ mình cơ....cơ... hề hề – Tân cứ ông ọ

Từ trong nhà giọng mẹ Nho vang ra:

– Cái gì mà um xùm vậy, thằng Nho vô chuẩn bị đi bán nè!

– Dạ, con biết rồi – Nó đáp

– Đi kìa cưng, hề hề – Tân chọc

– Biết rồi mày – Nó đáp

Trước khi quay lưng vào nhà nó còn nói với Nu:

– Chắc tới chiều tao mới về, chắc chiều về mới gặp được bạn hàng xóm mới mày ơi, mày có đi bán với mẹ mày không?

– Ủ, có. Chút tao đi

– Ừm

Nói xong nó và Nu chạy về nhà mỗi đứa. Thằng Tân vẫn cứ đứng đó đợi.

Tới khi Nho với ba mẹ đi làm thì thằng Tân vẫn cứ đứng đó đợi đến tận tám giờ vì cái tật mê trai vô hạn của nó, Tân nhìn thấy chiếc xe tải, mừng rỡ và chắc chắn là chủ nhà mới này...Xe tải chạy tới nhà mới rồi Tân trở mắt vào nhìn, ông tài xế nhìn trợn mắt vào Tân thì Tân hét hồn la lên:

– Í, quỷ à!

– Khùng hả mậy? – Ông tài xế chửi

Thế là chiếc xe cứ chạy tiếp tục vào cuối con đường

Thằng Tân bóng đã bắt đầu năn, định về nhưng....

Tới tận tám giờ ba mươi thì bắt đầu có thêm chiếc xe tải vào con đường này, Tân mừng rỡ, cầu mong sẽ là chủ nhân của nhà này. Và rồi điều cầu mong đã được, đó chính là người của nhà mới xây.

Họ xuống xe, lấy vali, đồ đạc vào. Ban đầu thằng Tân nó chỉ thấy một ông anh phụ khiêng đồ, sau đó là các thiết bị: Tivi, tủ lạnh, máy lạnh, máy giặt, máy tính, bàn ghế, dụng cụ.....được chở vào, nó tò mò không biết ai sẽ bước ra xe...rồi cuối cùng cũng là mấy người phụ khiêng đồ.

Tân thấy hụt hẫng quá nên năn lòng, định đi về nhưng mà thấy một chiếc taxi quẹo vào con đường này nên tiếp tục kiên nhẫn chờ.

Bước xuống xe đầu tiên là một ông cậu khoảng ngoài năm mươi tay cầm lấy tay của một bà lão đã khoảng bảy mươi mấy và người bước ra nữa là một người đàn bà chạc tuổi ông cậu, Tân biết chắc hai người là vợ chồng....cả ba đã bước vào nhà với những nụ cười câu nói

– Mẹ đi cẩn thận – Người đàn ông nói

– Nhà cũng khá đẹp đó – Bà lão nói

– Từ từ thôi mẹ – Người đàn bà nói

Tân thấy thất vọng lắm vì không có một ai mà nó thầm mong cả nên đồng đa đồng đánh đi về.

Bỗng nhiên, Tân nghe tiếng nói từ người phụ nữ:

– Tú ơi, lấy túi xách cho mẹ con

Nghe vậy Tân tò mò nán thêm chút nữa thì phát hiện trong xe taxi còn một người nữa.

đó là một chàng trai, nó mừng rỡ, cuống cuống lên chạy đến taxi để nhìn

Chàng trai tay cầm túi xách, mặc áo Đại Học Cần Thơ với gương mặt đẹp như thiên thần, đẹp hơn cả các diễn viên nước ngoài nổi tiếng, tim Tân đập mạnh, nó che miệng lại, nó nhún nhún cái chân cụt ngùn của nó.

Chàng trai đó thấy Tân lạ lạ liền trau mày nhẵn mặt khi thấy những hành động kì lạ, rồi đi ngang qua một cách khó hiểu.

Rồi chàng trai đi vòng qua xe taxi bước đi đưa túi xách cho người phụ nữ. Tân nhìn thấy dáng đi của chàng trai tim càng đập mạnh hơn, những bước đi mạnh mẽ, cao ráo, rất rất dễ thương...

Tân vui quá, chạy về nhà cái đầu lắc lư, tay vẫn che miệng, nhún nhún chạy về nhà một cách vui vẻ!!!!.....

Chàng trai đó tên Tú là sinh viên trường Đại Học Cần Thơ.

Từ lúc thằng Tân bóng thấy được chàng trai cạnh bên nhà Nho, về cứ ôm mặt ngồi trước cửa nhà mà cười hí hửng, vẫn cứ như ngày nào, tụi nhóc con trong xóm vẫn cứ đi ngang nhà Tân, rồi thấy Tân đang cười trước nhà nên hùa nhau mà chọc:

– Bóng bóng bang bang đi bán...xà bông!

Tân nghe vậy nhưng không lấy làm lạ vì mỗi ngày đều nghe được những âm thanh “ trời đánh” như thế này, Tân vẫn cứ thản nhiên mà ngồi cười mặc cho lũ nhóc con đó trêu chọc.

Đến khi Tân gặp được Nho đang cầm phụ mẹ lúc đi bán về thì..Tân vẫy vẫy cái tay một cách sốt sắn và kêu:

– Nho! Nho.....

Nó đang đi lơ lửng, một cách hồn nhiên thì bắt được tiếng gọi động trời của thằng Tân thì chạy lại:

– Mày làm gì mà kêu tao dữ vậy, tao sợ giọng của mày lắm á? – Nó thở hển hển

– Mày mệt lắm hả Nho? – Tân hỏi

– Chuyện thừa! mày thấy bữa nay tao đi bán với mẹ được đến 5 giờ chiều cũng là điều kỷ lục rồi đó – Nó tiếp tục thở

– Ủ. tội nghiệp mày ghê nha!!!

Nó thấy vẻ mặt thằng Tân vui vui nên hỏi:

-Ê! mày làm gì cười hoài dạ?

Thằng Tân cười múm múm rồi nói:

– Hay tin gì chưa?

– Chưa, cái gì?– Nó lắc đầu

– Cạnh nhà mày á, hí hí....há há!!!! – Tân cười khoái chí

Nó sốt sắn hỏi:

– Há?...Người ta dọn lại rồi hả?

– Ừm ừm ừm, hé hé!

– Rồi sao, có em bé dễ thương không, hay đứa nào dễ mến không hả?

– Không, chỉ có....

– Chỉ có gì, nói lẹ coi – Nó sốt sắn

– Chỉ có anh đẹp trai. hé hé – Tân che miệng cười, tay chân ông ẹo

Nó không lấy làm hết hồn, mà còn tỏ ra thất vọng

– Vậy mà tao tưởng có em bé cho tao chọc chút, hay là có một đứa bạn nào bằng tuổi tao thiệt là dễ thương cho tao làm quen... – Nó thở dài

Thằng Tân lấy làm ngạc nhiên nói:

– Ủa, anh đó không được sao? mà đẹp trai lắm mày ơi, đẹp trai cực kì luôn!

Nó vẫn cứ bình thường

– Đẹp trai thì sao chứ! Tao cho mày đó

– Xí....khỏi mày, mày coi tao của anh đẹp trai đó nè

Mẹ Nó từ từ phía sau đi tới, đặt cái mâm xuống và tháo nón lá trên đầu nói

– Mày chạy đi đâu dữ vậy Nho, ma đuổi mày hả?

Nó luyên thuyên, gãi đầu nói

– Thằng quỷ Tân kêu con nè, tưởng có gì quan trọng chứ, ai ngờ nó nói chuyện trai đẹp của nó

Mẹ nó chìa tay vào đầu thằng Tân và nói

– Mày tối ngày, nói mấy chuyện này với nó làm cái gì?

– Người ta chỉ muốn báo tin hàng xóm.....

– Thôi đi, mệt quá – Nó cất giọng của Tân

Nó chạy vào con đường về nhà

– Nho!....mày không đợi tao hả? – Mẹ nó kêu vọng xa

Nó vẫn chạy về nhà, Mẹ nó quay vô thằng Tân

– Tân! mày bán tao chai xà bông bồ kết coi, loại sáu ngàn đồng á!

Thằng Tân nó chống nạnh

– Trời ơi trời ơi....lên bảy ngàn đồng rồi thím ơi!

– Thôi bán cho tao sáu ngàn đồng thôi, hàng xóm không mà! – Mẹ nó nan nỉ

– Thôi, con bán cho thím sáu ngàn rưỡi nè, thôi mẹ con về là con chết – Tân đưa cho mẹ Nó chai dầu gội bồ kết nhỏ nhỏ dài dài

Nó đang đi về nhà, về mặt bực bội, rồi lầm bầm...” Thằng đó đúng là mê trai vô hạn mà, tối ngày mò mò nhà người ta, nó mà lên phén mình chặt nó ra năm khúc cho mà coi”

Nó đi gần tới nhà thì bỗng nhiên nó gặp được một người vừa đi qua mắt nó, mắt nó lờ lợt, cảm thấy nhói nhói, trong đầu nó không nghĩ được cái gì, tim nó bắt đầu đập nhanh và liên tục. Nó nhắm mắt lại một cái rồi quay lại nhìn sau lưng người đó. Đó chính là người hàng xóm cạnh bên nhà nó

“Trời! đẹp trai quá, sao lại có người đẹp trai vậy chứ! không thể tin được” – Ý nghĩ của nó bắt đầu khi nó bình tĩnh trở lại

“Anh ấy ở đâu vậy, sao mình chưa gặp” – Nó lại suy nghĩ tiếp

Mẹ nó về, ba nó về..bắt buộc nó phải đi dọn cơm ăn. Trong lúc dọn cơm nó như người mất hồn, mắt cứ nhướng nhướng, miệng cười mím mím – Những hành động không khác gì thằng Tân bóng

Ba mẹ nó thấy làm lạ nên đánh vào đầu nó một cái:

- Mày mơ màng gì hả?
- Ấy da! – Nó xoa xoa cái đầu
- Con đầu có làm gì đâu! – Nó luyên thuyên giải thích
- Không có gì sao mà cứ như thằng khùng vậy? – Ba nó hỏi
- Thôi ăn cơm lên, tao còn đi giặt đồ rồi ngủ sớm nữa, sáng còn kịp đi lấy bánh bán – Mẹ nó nói
- Con biết rồi!!

Lúc ăn cơm nó lại tiếp tục mơ màng, mắt thiu thiu, niềng cái đầu qua lại. Ba mẹ nó lại thắc mắc nhưng không nói mà chỉ nhìn nó thôi

Ăn cơm xong, không như mọi bữa nó phụ dọn rửa tiếp mà chạy ra trước cổng nhà mà ngồi

Ba mẹ nó cứ cảm thấy nó bị cái gì đó, nhưng thôi làm hết công việc của nó luôn. Mẹ nó nói

- Chắc thằng Nho nó bị bệnh đó ông – Bà nói khi bà đang giặt đồ
- Ủ! chắc vậy! – Ba nó đang rửa chén
- Thôi ngày mai cho nó ở nhà đi, đi theo nó bệnh nặng hơn thì khổ
- Thì vậy đi!

Nó cứ ngồi trước cổng nhà để đợi ai đó, nó cứ lấy hai cái tay chụm lại rồi đặt cái cằm nó lên. Ngược mặt nhìn theo đón chờ cái gì đó. Chợt nó nghĩ ra:

“Ủa bữa nay thằng Nu đâu rồi ta?”

Nó liền chạy qua nhà thằng Nu cách nhà nó vài căn, nó ngó vào nhà và gọi:

– Nu ơi!

Thằng Nu ở trong nhà vụng ra, giọng Nu dường như đang nhai một con cá hay phải chăng một cuộn rau:

– Ủ..ừ.....đang....ăn.....cơmmmmmmm...

Nó đứng khoanh tay mà đợi, đợi lâu quá nó chạy về trước cổng nhà mình ngồi vì biết thế nào Nu cũng chạy qua thôi

3. Chương 3

Một lát sau, Nu chạy qua:

- Ê! tao nè
- Mày ăn cơm gì mà lâu dữ vậy?
- Thằng Nu ngồi xuống bãi cỏ trước bậc thềm cổng nhà nó và nói
- Bữa nay mẹ tao mua con cá rô, bị tổ chẳng...há há nên tao ăn hơi lâu
- Nhà mày có hai mẹ con mà mua con cá bị dữ he? – Nó hỏi
- Thì lâu lâu phải ăn ngon chút mà

Một lát sau

– Ê! Nu – Nó khiu Nu

– Gì?

– Hồi chiều tao có gặp một anh rất là đẹp trai, đi ngang nhà tao lúc tao mới vừa về!

– Rồi sao?

– Thì tại tao thấy hồi đó tới giờ tao ở đây, mà có thấy anh ấy đâu!

– Đẹp cỡ nào?

Nó lưỡng lự hồi lâu

– Đẹp dữ lắm mày ơi, mắt hai mí nè, gương mặt rất rất rất là đẹp trai, trắng trẻo giống tao gì nè, hé hé, cao nữa, tướng đi rất giống người mẫu phết-sành gì đó.

– Dị đó hả? – Nu hỏi

– Umm!

– Mà không thấy cũng đúng!

Nó thắc mắc hỏi:

– Sao dạ?

– Thì cái anh đó chắc chắn là cái anh ở kế nhà mày òi!

– Hả? – Nó bất ngờ

– Sao mày biết? – Nó tiếp tục hỏi

– Trời! hồi trưa mẹ tao cho về sớm, tao có chạy qua coi thử nhà mới, gặp cái anh đó, đẹp trai quá trời mày ơi, giống như y chang mày kể

– Thiệt hả? – Nó cười

– Ủm, ủa sao mày vui dữ dạ? – Nu thắc mắc

– Ủm thì...mà nói thiệt mày nghe, tao tưởng nhà đó có đứa nào chắc tuổi mình chứ, để tao làm quen ai ngờ...

– Nhà đó còn ba người nữa mày!

– Ai? – nó tò mò

– Thì ba mẹ anh đó, với bà lão nữa

Nó nhìn thẳng Nu với ánh mắt hí hí

– Tao thấy dạo này mày nhiều chuyện lắm rồi hé Nu?

– Kệ tao đi! có không nhìn chứ nhìn cái gì!

Một lát sau

– Mà công nhận anh đó đẹp trai thiệt, đẹp hơn tao nữa – Nó nói

Thằng Nu nghe được nên giả vờ mắc ói

– Ọe! mày mà đẹp!

– Thiệt mà...mấy đứa trong lớp nói tao là hốt-bôi gì đó, mày quên rồi hả?

– Ủm, nhưng mà tụi nó chọc mày thôi. hé hé

– Mệt mày quá..

–

– Ê! Nho, vậy mày có tính làm quen với cái anh đẹp trai đó không??

Nghe hỏi mày nó đập thình thịch, tay nó run run, miệng nó ấp úng

– Ừ thì.....

– Làm quen hông?

– Thì từ từ chứ mày! – Nó gục đầu xuống

– Mày ngại hả? – Nu hỏi

– Ngại gì đâu, bình thường mà

– Thôi, hàng xóm không mà làm quen có chết ai, tao với mày cùng làm quen vậy! – Nu nói

– Ê! như vậy có trơ trẽn không mày?

– Khùng!, mày quan trọng quá vấn đề ời đó.

– Anh đó đẹp trai vậy? hèn gì thằng Tân bóng nó không tươm tớp sao được? – Nó nói

– Hả? – Thằng Nu giật mình

– Thì....hồi chiều thằng Tân nó gặp tao, nó nói quá trời về cái anh đẹp trai đó luôn, nó còn nói sẽ cua cho bằng được anh đó

– Trời, thằng đó thiệt bó tay. Ê để coi nó cua được không? Người ta đẹp trai vậy gái theo cả đám cả đàn còn không hết, nói chi tới lượt nó – Thằng Nu bĩu môi

Nghe Nu nói vậy nó thấy buồn buồn mà nghĩ cũng đúng

Một lâu sau, hai đứa thấy anh đẹp trai đó về. Nu thì vẫn bình thường, còn nó thì bỗng dưng mắt sáng rỡ, mồ hôi ra ướt áo lí tí những chấm nhỏ

Anh đẹp trai từ từ đi tới, tay đang cầm bấm điện thoại dường như đang nhắn tin với ai thì phải.

Đi tới nhà Nó, bỗng dưng thằng Nu can đảm nhào ra một cách vô tư và nó

– Chào anh!

Nó lấy làm ngạc nhiên kinh khủng và bất ngờ trước hành động không báo trước của thằng bạn nó. Khi nghe được từ tiếng “chào anh” từ miệng thằng bạn nó thốt ra và thấy anh đẹp trai đó mở to mắt ra nhìn Nu thì nó lia lịa nhanh chóng chạy vào cánh cửa bằng cây, cách cái cổng không xa mà...trốn.

Anh đẹp trai đó thấy Nu vô tư và có chút hồn nhiên nên vui vẻ đáp lại

– Chào nhóc

Nó đứng nép trong cánh cửa mà cắn môi lại mà trở mắt qua khe cửa nhìn ra

– Anh mới chuyển đến đây phải không? – Nu ra vẻ thân thiện

– Ừ! đúng rồi – Anh vẫn vui vẻ cười

Nó thấy nụ cười của anh cười với Nu, lập tức lấy tay che miệng vì kinh ngạc tột cùng vì nụ cười thật đẹp, thật trong sáng. Nó nghĩ thầm chắc trên đời này sẽ kiếm không ra người đẹp trai và có nụ cười đẹp như vậy đâu

– Em tên là Nu! rất hân hạnh được làm quen với anh

– Tên Nu hả? dễ thương vậy?

Lại là nó, nó đứng trong tấm cửa mà nghe anh khen tên Nu dễ thương mà cũng muốn chạy ra nói nó tên Nho cũng dễ thương chứ bộ, nhưng nó không ra được, như bị mắc kẹt cái gì đó

– Anh mới lại đây, không quen biết ai hết, có gì giúp đỡ anh nhe – Anh vẫn cười và thân thiện

– Tất nhiên ời – Nu gãi đầu cười

Nu nhớ ra thằng bạn của mình cũng muốn làm quen với anh đẹp trai đó nên giới thiệu luôn

– Em còn thằng bạn đây nè – Nu chỉ tay vào bậc thềm cổng nơi hai đứa này ngồi

Rồi Nu trở mắt ra kiếm xung quanh khi không thấy Nho ngồi ở đó nữa.

Khi thấy Nu đang dò mắt, đảo tầm lum hướng để kiếm mình thì nó càng khép mình vào trong kệt cửa hơn

Ở ngoài đây, thằng Nu ngại lắm vì giới thiệu mà không có người

– Nhóc giỡn vui đấy – Anh đẹp trai đó xoa xoa đầu Nu

– Đâu có! em đâu có giỡn – Mặt Nu nhăn nhăn

– Thôi, trời tối rồi, nhóc đi ngủ đi, anh vào đây, chào nhóc!

– Dạ – Mặt Nu buồn buồn

Khi thấy anh đẹp trai ấy đi vào nhà đóng cổng lại thì Nu cũng đi về vì tưởng Nó đã đi ngủ

Sau một vài phút nó mới bình tĩnh lại trước những gì vừa diễn ra trước mắt nó. Nó lặng lặng đẩy cửa và bước ra cổng nói thầm

“ Trời! thằng Nu này thiệt hết sức, dám làm quen với anh đẹp trai đó, gặp mình thì dám mới lạ, công nhận thằng này luôn.”

Sau một hồi lâu

“ Ủa, sao mình mẩy mình run,ra mồ hôi hết vậy chứ?...Sao kì vậy nè”

Nó lặng bước vào nhà đóng cổng lại, rồi nhướn mắt lên khi nhớ lại rồi tiếc hùi hụi

“ Hả? trời, biết vậy mình nãy làm quen luôn đi, trời ơi....uổng quá....mày sao vậy Nho...Hồi! uổng quá. Mai một sao dám làm quen chứ!”

– Thằng Nho đâu rồi – Giọng mẹ nó vọng ra

Nó chợt tỉnh hồn lại và...

– Dạ – Nó bước vào nhà..

Buổi sáng sớm mai nó vẫn thường làm vài động tác cũ: ngắm mặt trời, hứng một chút ánh nắng chan hòa, dịu êm và cả một làn gió mát mẻ nữa chứ!

Xong, như mọi ngày nó chạy lại sọt quần áo mà thường ngày nó đi bán với ba mẹ, nhìn vào gương miệng nó chu ra,mặt nó nhăn nhúm, nó không ngớt gãi đầu, có lẽ nó đã thấy mệt mỏi từ việc mua bán hằng ngày.

Nhưng nó là người biết suy nghĩ, nó nghĩ đến cái mệt mỏi của ba mẹ nó, rồi đem so sánh với cái mệt mỏi của mình, và rồi nó thấy sự mệt mỏi của mình không đáng là bao so với ba mẹ nó, ba mẹ nó không được như nó, lúc đi bán lúc được nghỉ. Mà hai ông bà đi suốt mấy năm trời mà không than vãn.

Nó nghĩ đến sự khổ cực của ba mẹ nó, nó mỉm cười một cái trong gương như một cách chấp nhận.

Nó liền nheo mắt vào trong gương và cười thật tươi, tay nó co lại, nhúng lên một cái và nói “ Ô – dze! “

Nó đi xuống dưới bếp ăn cơm, nó thấy ba mẹ nó đã ăn xong hết rồi nên chạy lại nói:

– Sao ba mẹ ăn trước không chờ con!

– Chờ mầy cho chết đói hả? – Mẹ nó vừa quét dọn chỗ ăn và nói

– Cái thằng gì đâu...sáng nào cũng vậy, bắt hai ông bà này chờ mỗi mình mầy – Ba nó ngồi xĩa răng

– Thì cái tật điệu đà, lè mề của nó đó mà – Mẹ nó nói tiếp

Nó mút môi một cái rồi chạy lại cái lò, gỡ cái nắp nồi cơm ra, lấy cái chén múc một muỗng cơm, rồi nó xoay qua hỏi mẹ nó..nó loay hoay tìm kiếm một thứ gì đó

– Ủa, đồ ăn đâu mẹ?

– Để chỗ cái đồ úp chén đó vậy!

Nó chạy lại và gỡ ra thì thấy nguyên một con cá lóc nhỏ để phần dành riêng cho nó. Nó cũng thừa biết ba mẹ nó tuy nói vậy nhưng thương nó lắm.

– Há há há...hôm nay được ăn cá lóc. Đã quá – Nó vừa ăn vừa hí hửng

Ba nó xĩa răng một hồi lâu, đội cái nón dính đầy bùn đất lên và nói:

– Đi thôi bà!

Nó đang ngậm con cá, nghe ba nó nói vậy nên nói

– Không...chờ...con...nn...hả?

Mẹ nó nói:

– Bữa nay mày ở nhà đi. bệnh thì ở nhà. Đi theo mắc công mang nợ tao nữa à

– Con đâu có..... – Nó vừa nói nửa câu

– Thôi trẻ rồi đi bà – Ba nó cắt ngang

– Ở nhà lo dọn dẹp, tiếp nấu cơm dùm tui cái nhe ông con – Mẹ nó vừa đi ra vừa nói

– Dạ...- tiếng nói nó kéo dài

Nó thấy vui lắm vì hôm nay nó được ở nhà, nó liền cười hí hửng vì thấy tâm hồn mình vui lắm, nó chợt nhớ ra: “ Ừa, mình đâu có bị bệnh đâu mà mẹ nói mình bị bệnh ta”, nó lại múi môi một cái.

Đang ăn bỗng dừng nó nhớ ra...bên nhà mình... có anh đẹp trai...

Sau khi ăn xong nó chạy ra trước cổng nhà đằng trước, nó lắc lư cái đầu lia lịa, mở cổng nhanh chóng, cái tay nó nắm chặt cái cổng, còn cái đầu thì ngó qua nhà kế bên. Mắt nó nhìn lia lịa.

Bỗng dừng:

4. Chương 4

Nho! – tiếng thằng Tân bóng đang đứng trước nhà anh đẹp trai gọi nó

Nó giật mình khi nghe tiếng của thằng Tân bóng, nó buông tay ra và té xuống đất.

Thằng Tân bóng mắt nó chao cháo, tay nó che miệng lại vì bất ngờ, chạy lại đỡ Nho lên.

– Ê, mày sao vậy?

Nó ê ẩm cả người không nói được gì, mặt nó nhăn nhăn, dường như nó muốn khóc vì đau.

– Cái gì đây, gì mà yếu đuối hơn tui nữa vậy trời! – Thằng Tân bóng nó nói

Sau một hồi bình tĩnh và bớt đau, nó nói

– Mày ở đâu ra vậy? – Giọng nó chua chát

– Thì tao đứng ở đây này giờ chứ đâu?

– Sao tao không thấy?

– Mày có nhìn đâu mà thấy

– Mà mày làm cái trò gì vậy? – Thằng Tân bóng hỏi

Nó lưỡng lự hồi lâu, tìm cách quanh co

- Ờ thì....sáng sớm tập thể dục vậy đó mà! – Nó lắc lư cái đầu nói
- Tập thể dục cái kiểu đó đó hả? Tao mới thấy – Thằng Tân bóng ngạc nhiên
- Có gì đâu mà mày ngạc nhiên vậy chứ, ủa, mà mày đi đâu mà mới sáng sớm vậy? – Nó kiểm sang chuyện khác
- Thằng Tân bóng nó cười một cách ỏng ẹo và nói với giọng ngọt sớt, y chang con gái
- Đi lại nhà anh đẹp trai này chứ đâu, hí hí
- Bỗng dưng thằng Tân nó hỏi Nho
- Ê! mày gặp anh đẹp trai tao nói với mày chưa?
- Rồi!
- Ê! đẹp trai he mày?
- Ủ! tạm
- Đẹp cực kì chứ tạm cái gì.Ê! mày làm quen với ảnh chưa, cho tao làm quen với?
- Rồi
- Thằng Tân bóng nghe nó nói vậy nên háo hức
- Ê! tao nan nĩ mày, làm quen cho tao với, chớ tao đứng đây không biết tới khi nào ảnh mới ra nữa
- Nó khoanh tay lại, miệng cười mím mím nói
- Mày kêu thằng Nu mà làm quen dùm đi
- Thôi! thằng đó gặp tao một hồi là toàn chửi không hà, tao sợ nó mày ơi
- Mày cũng sợ nó à?
- Ủ! thằng đó hung dữ mày ơi.
- Một lát sau:
- Thằng Tân bóng nó ra về ngưỡng mộ
- Trời ơi! trong mấy anh mà tao quen thì cái anh này là đẹp trai nhất luôn đó, đẹp trai gì mà thấy sợ, đẹp trai một cách đáo để, đẹp không ai bằng, đẹp như thiên thần, ước gì được bên anh ấy suốt đời nỉ
- Rồi tự dưng thằng Tân bóng bật cười
- Nó nhìn dáo dác toàn thân thằng Tân và nói
- Ê, đứng yên một chỗ được không, làm gì mà ẹo tới ẹo lui giống con rắn vậy?
- Kệ tao mày- thằng Tân bóng xĩa tay vào mặt nó
- Tao thấy mày dữ lắm á nha, cứ thấy ai đẹp là tơm tốp à!
- Kệ tao đi mày ơi, mày nói nhiều quá à – Thằng Tân bóng nó thấy khó chịu
- Thấy thằng Tân bóng “chướng mắt” quá, nó liền chạy vụt vào nhà, nó trước khi đi còn nói một câu cho bổ ghét
- Ráng đợi đi con! ảnh đi học rồi đó, không có ở nhà đâu – Giọng nó thánh thót
- Nó đi vô, thằng Tân bóng nghe vậy tưởng thiệt liền tỏ vẻ thất vọng. Trong nhà thằng Nu nghe thánh thót giọng thằng Tân nên chạy ra
- Ê! sáng sớm lại đây làm gì vậy mày?
- Ủa, bữa nay mày không đi bán sao? – Thằng Tân bóng hỏi

– Không! mà kệ tao hỏi chi. mày đi đâu sớm vậy?

– Ủ! thì tao đi lại nhà anh đẹp trai này không được hả? – Tay thằng Tân chỉ vào nhà anh đẹp trai

– Hức! nói ra thấy mắc ói dạ, tối ngày trai trai, chưa biết người tao ra sao mà bày đặt đẹp với trai...- Thằng Nu bấu môi

– Ủ! tao thấy rồi mày ơi! ảnh đẹp trai, cái mặt hiền lắm...chứ không hung dữ như ai kia- Thằng Tân đâm chọt

– Ai vậy? – Thằng Nu dơ tay nói

– Tự hiểu! – Thằng Tân bóng mặt nghênh ngang

Một hồi lâu, Thằng Tân bóng nhớ ra lời Nho nói nên hỏi thằng Nu

– Ê! Nu, mày làm quen với cái anh đẹp trai này rồi hả?

– Mày hỏi chi, hỏi hoài vậy? – Thằng Nu khó chịu

– Thì hồi nãy thằng Nho nó nói chứ bộ!

Thằng Nu ngạc nhiên:

– Ủa, thằng Nho nó không đi bán với mẹ nó hả?

– Chắc không, thấy ba mẹ nó đi bán từ sớm ời.

Thằng Tân bóng nó lắc lư cái tay thằng Nu nói

– Mày trả lời đi chứ, có làm quen với ảnh chưa?

– Rồi!

Thằng Tân mừng rỡ:

– Vậy hả, giới thiệu tao luôn đi

Trong nhà, anh đẹp trai đi ra, tay cầm chiếc cặp, mặc áo trường đại học

Thằng Tân bóng là người thấy anh đi ra trước ai hết nên mừng rỡ ướm vào vai thằng Nu một cái thật đau và nói

– Ê! anh đẹp trai kìa

– Ấy da! mày làm cái gì vậy?

– Đẹp trai quá mày ơi!- Thằng Tân cuống cuống lên

Anh đẹp trai đi ra cổng, khóa cổng lại thì thằng Nu đi tới vui vẻ chào.

– Chào anh!

Anh đẹp trai cười vẻ thân thiện chào lại với Nu

– Chào em

– Hôm qua kêu em là nhóc bây giờ kêu là em, hí hí – Thằng Nu bắt lỗi vui vẻ

– Vậy hả? – Anh đẹp trai hỏi

– Nhưng mà em thích kêu như vậy, kêu nhóc thấy mình trẻ con quá, em lớn rồi mà...hì hì

– Ủm..

Anh thấy thằng Tân đứng kế Nu nên hỏi

– Bạn em hả Nu?

Thằng Nu liếc thằng Tân một cái rồi nói với anh đẹp trai

– Dạ, bạn em nó tên là Tân, người ta thường gọi nó là thằng Tân bo..ó..nn..g

Thằng Tân thấy vậy nên chỉnh trang lại, vuốt tóc cười mỉm chỉ một cái,nói một cách e thẹn:

– Chào anh ạ! em tên Tân

– Chào em – Anh ấy chào nó

Thằng Nu nói:

– Nó chờ anh sáng giờ rồi đó, bây giờ mới toại nguyện.

Anh đẹp trai đó ngạc nhiên hỏi

– Chờ anh làm gì?

Thằng Tân bóng nói liền thanh minh

– Ồ! đâu có, thằng này nó xạo

– Thiệt mà!- Thằng Nu nổi gân máu lên cái

– Hai em giỡn vui quá!

– Em nói thiệt mà! – Thằng Nu nói

– Không có – Thằng Tân nói

– Hihi...Thôi anh đi học đây! Bye hai em

Nói xong anh đẹp trai đó đi về phía trước. Hai đứa ở đây cựa cựa um xùm

– Ê! mày tráo trở dữ vậy? rõ ràng sáng giờ mày chờ anh ở đây mà nói gì kì vậy hả? – Thằng Nu kí đầu một cái và nói

– Ấy da! mày nói vậy, anh biết được anh nói tao mê trai ời sao? – Thằng Tân nó ỏng ẹo

– Chứ còn gì nữa, cái thứ mê trai

– Mệt, mày đứng đây mà chờ anh đi học về, tao vô chơi với thằng Nho sướng hơn

– Còn lâu,...- Thằng Tân nói xong, nó chạy về nhà

Tại Nhà Nho, hai đứa đang tách trái ổi ra ăn

– Mày làm gì mà tao nghe âm ỉ tiếng mày ở ngoài vậy Nu? – Nó hỏi

– Trời! thằng Tân bóng đó mà, thằng đó thấy cái anh đẹp trai gì đó, mê quá trời luôn rồi – Thằng Nu lắc đầu

Nó nhìn Nu ngạc nhiên hỏi:

– Hả? Anh đẹp trai đó mới ra hả?

– Ủm! Sao dạ?

– Không có gì!

Nó đang thấy tiếc vì nó không được gặp anh đẹp trai đó, đáng lẽ ra nó phải được gặp anh đẹp trai đó để bù đắp lại cái té hồi nãy do thằng Tân gây ra. Nó đã dần dần bị anh đẹp trai đó mê hoặc thì phải...

– Mày đang nghĩ gì dạ, ờ hé....hồi tối mày đi đâu dạ, tao đang định làm quen cho mày cái mày đi đâu mất tiêu – Nu hỏi

– Đi trốn chứ đi đâu, tao thấy mày mạnh dạng quá trời á, tao sợ mày luôn.

– Mày khùng quá à, cứ thoải mái...hé hé – Thằng Nu nhai ổi nói

Đang ăn ổi với thằng Nu mà ánh mắt nó cứ hướng về đâu đó, trông chờ cái gì đó, trong đầu nó thì cứ hiện lại mờ mờ ảo ảo hình dáng của cái anh đẹp trai mà nó đã gặp hai lần, gương mặt thật đẹp và trắng sáng khiến nó không thể nào quên được, dường như nó đã thích anh ấy?.....??.....

Ngày hôm sau, vẫn như vậy ánh mắt của nó ngày càng đắm chiều, càng suy nghĩ và nhớ về anh đẹp trai của nó, cũng có đôi lúc miệng nó nở một nụ cười thật tươi.

Thay vì như mọi hôm, nó thức dậy là chạy ào xuống nhà bếp để ăn cơm cùng ba mẹ nó, nhưng hôm nay thì không. Nó chỉ muốn ngồi trước nhà nó để trông chờ một người mà nó rất muốn gặp mỗi ngày.

– Nho! – Mẹ nó khiêu vào nó khi nó ngồi chống cằm trước thềm nhà

Nó quỳnh quàng giật mình, tỉnh hồn trở lại

– Dạ!

– Sao không vô ăn cơm để còn đi bán nữa mày! – Mẹ nó thúc giục

Nó băng khuâng không biết phải làm sao khi nghe từ sắp đi bán, nó thực sự không muốn đi, nó sợ cái ánh nắng gay gắt, sợ cái mồ hôi chết tiệt, sợ cái mệt nhọc ập đủ đầy vào cơ thể của nó và nó càng sợ...không được gặp cái anh đẹp trai.

Nó chợt nghĩ ra:

– Ô! mẹ ơi con còn mệt lắm, chắc con đi không nổi, mẹ cho con ở nhà nha. – Nó thật lém lỉnh

Mẹ nó không hề nghi ngờ nó, mẹ nó tưởng rằng nó còn chưa hết bệnh nên:

5. Chương 5

– Ủ! vậy thì vô nhà đóng cửa nghỉ đi, ngồi ở ngoài này làm cái gì, trúng gió rồi sao. Chiều tao về kêu ba mày mua cho vài lần thuốc uống.

Nó nghe vậy liền tỏ ra mừng vội:

– Dạ, cảm ơn mẹ!

Thế là nó chui vào phòng nó, đợi đến khi ba mẹ nó đi bán mất tiêu, thì nó ló đầu ra, vẫn như cái tật nó phải mím môi lại một cái.

Nó mở cổng ra, nhìn trước nhìn sau, nó bước chân ra khỏi sân nhà, bước qua thảm cỏ, nó nhắm mắt lại cầu nguyện trước khi thò đầu qua nhà anh đẹp trai để nhìn: “ Cầu trời cho anh đẹp trai đó có ở nhà, cho con nhìn được một cái”

Xong, nó lén lút thò cái đầu qua nhà bên, thì lời nguyện của nó đã thành hiện thực, anh đẹp trai của nó đang ở nhà. Mắt nó chớp chớp liên tục khi thấy anh đẹp trai của nó đang vuốt ve một chú mèo trắng thật dễ thương.

Sau đó, mồ hôi nó liên tục chảy ra không phải do nắng nóng, mà do nó hồi hộp và....sợ cái gì đó, có thể là sợ bị anh ấy phát hiện. Tim nó càng đập mạnh hơn khi chàng trai ấy ngồi trước nhà, cứ chăm chú vuốt ve chú mèo, anh ấy để con mèo ngay giữa đôi chân mình, cúi mặt xuống liên tục vuốt, chú mèo đó thật ngoan, cứ nằm yên để cho cậu chủ nó vuốt ve thật thích.

Nó suy nghĩ “ Ước gì mình được làm mèo, mình sẽ nằm suốt ngày cho anh ấy vuốt hihi...mệt này quá Nho ơi! suy nghĩ bấy bọ, chết cha sao mình lại nghĩ như vậy, thật là ngốc...”

Khung cảnh đó khiến trái tim nó lại lần nữa rung rinh “ Hôm nay chủ nhật, chắc anh ấy không có đi học thì phải, mà sao tim mình cứ đập hoài vậy ta?!”

Sau đó, bỗng dưng nó thấy nguyên đám từ xóm trên chạy xuống, con nít có, con gái chạc tuổi nó cũng có, và cả....thằng Tân bóng cũng có.

Nó lúynh quỳnh chạy vào nhà, nép sau cánh cửa để xem chuyện gì, nguyên đám càng kéo tới gần rồi từ từ dừng lại trước nhà nó, mà hình như không phải... nguyên đám dừng lại trước nhà anh đẹp trai của nó.

“ Trời, tụi nó đi đâu mà đông vậy, kéo lại nhà anh đẹp trai đó làm gì vậy ta”

– Thấy chưa, anh ấy kìa, anh ấy đang chơi với con mèo ó – thằng Tân bóng lấy tay xua xua vào chỗ anh ngồi

Cả đám hơn một chục đứa liền ồ lên

Một đứa con gái nói:

– Mày đồn không sai chút nào, anh ấy đẹp trai thiệt ó

– Trời ơi! đẹp trai thiệt ó – Một đứa con gái khác cũng nói theo

Mấy đứa con nít sáu, bảy tuổi cũng ồ theo nhí nhố.

Thằng Tân bóng lên tiếng:

– Ê! ê...nói nghe nghe chưa, chỉ xem cho biết theo, chớ đụng vào, anh ấy là của tao, tao đặt cọc ời

– Ủa, đặt cọc cái gì? – Một đứa con gái hỏi

– Mày ngu quá Linh, thì tóm lại tao là người phát hiện ra anh ấy đầu tiên, có nghĩa đó là quyền sở hữu của tao, hiểu chưa! hử – Thằng Tân bóng nó như mọi ngày vừa nói vừa ông ẹo

– Mày nằm mơ đi con.. – Thằng con nít sáu tuổi nói

Cả đám cười ầm lên, thằng Tân bóng quát:

– Mày nói bậy nói bạ, tao tát vào mồm thối mày bây giờ

– Mày ngon thử coi!- Thằng con nít nói

Thằng Tân bóng không ngần ngại, nó ghét nhất những lời thách thức nên tát vào mặt thằng nhóc con đó một cái

Anh đẹp trai ấy trong nhà vô tình nhìn thấy nên xót xa bỏ chú mèo con ra khỏi vòng tay của mình chạy ra nói

Cả đám trở mắt ra, khi thấy anh ấy đi ra

– Em làm gì đó, sao đánh bé này chứ! – Anh nói với thằng Tân

– Em có sao không? – Anh nâng niu vào má của đứa bé, khi đứa bé khóc òa

Anh liên tục dỗ dành, anh bảo đứa bé đừng khóc, và anh không ngại ôm đứa bé đó vào lòng, lấy tay đỡ dành vào lưng thật nhẹ nhàng “ nín đi, nín đi nhe, không sao đâu, nín nhe”

Sau một hồi lâu thằng bé đó mới chịu nín

Anh ra về bực bội, hỏi Tân

– Sao em lại đánh bé?

Thằng Tân bóng tỏ vẻ sợ sệt, miệng nó run run vì nó biết đã làm mất điểm với người mà nó thích

– Dạ,...dạ....dạ...em...emm.....em..... – Thằng Tân bóng liên tục lúng túng

– Nếu em muốn làm bạn với anh, thì đừng đánh trẻ nữa, anh rất yêu trẻ con nên anh không thể nào chấp nhận được việc này

– Dạ.....dạ...ạ...em xin lỗi anh – Thằng Tân bóng vừa ngạc nhiên vừa nói với vẻ sợ sệt

Lần đầu tiên thằng Tân bóng biết sợ một ai đó, với ba mẹ nó, nó còn chưa xem ra gì là khác, như thể có thể hiểu anh đẹp trai của nó có uy lực thế nào đối với trái tim nó.

– Không đâu, đừng xin lỗi anh, xin lỗi đứa bé này nè..

Nó liền quay sang, nhìn mặt thằng bé đó một cách ân hận rồi nói

– Xin lỗi mày

Thằng bé đó, bỗng dưng vui trở lại, liền nở nụ cười

Cả đám liền vui vẻ trở lại, anh đẹp trai đó cũng nở một nụ cười khiến cả đám phải ngất ngây

– Như vậy là được rồi, – Anh vui vẻ cười

Thằng bé hồi nãy nói với anh, tay nắm lấy tay anh lắc lư

– Anh cho em ăn kẹo đi!

Cả đám nghe vậy cũng ồa theo đòi ăn kẹo. Vì cả đám ít khi nào cầm được bánh kẹo để ăn, nhà bọn nó nghèo, ba mẹ đều là người lao động cực nhọc

Anh vẫn vui vẻ

– Hùh..được rồi..nhưng bây giờ trong nhà anh không có kẹo

Cả đám tỏ ra thất vọng, đứa thì bĩu môi, đứa thì lắc đầu

– Nhưng không sao, tối nay đi, chút nữa anh đi mua, tối nay lại nhà anh anh cho

Cả đám vui vẻ đồng ý và hứa sẽ tối nay chắc chắn lại đến

Trước khi về một đứa bé gái còn nói

– Anh ơi! anh đẹp trai quá à.

Anh nghe vậy liền cười một cái rồi xoa xoa đầu, anh cười thật tươi, một nụ cười thật sự...thật sự hốt hồn người khác.

– Anh cười cũng đẹp nữa giống như mấy anh trong phim vậy đó

– Cảm ơn em, thôi mấy em về đi

Nó đứng trong nhà ngó ra đường đi nãy giờ đã trông thấy hết, nó cảm thấy vui lắm khi chứng kiến được cảnh anh ôm đứa bé vào lòng, dỗ dành bảo đừng khóc, nó mới biết anh ấy rất yêu trẻ con, nó dường như muốn xúc động trước hành động cao đẹp của anh. Và triệu chứng trái tim nó lại đến, cứ rung rầm rầm khiến nó vô cùng thất vọng...

Buổi chiều khoảng hai giờ, nó đang ngồi lật rau ở sau bếp

Bỗng dưng thằng Nu bên nhà vào.

– Ủa, sao mày vào nhà tao được Nu?- nó hỏi

– Trời! nhà mày có ai khóa đâu mà không vô được, giao nhà cho mày riết rồi có ngày trộm đạo vào nhà mày hết. – thằng Nu ngồi xuống lật rau tiếp

– Tại tao quên đó mà!

– Ê! dạo này tao thấy mày ở nhà hoài vậy? – Thằng Nu hỏi

– Ờ thì tao mệt trong người, ba mẹ cho tao nghỉ ở nhà

– Làm biếng thì có! – Thằng Nu bĩu môi

– Sao mày biết? hí hí – Nó cười hớn hở

– Cái triệu chứng này tao cũng có mà, hề hề

Một lát sau

– Ê Nu

– Gì?

– Ờ...tối nay cái anh....cái anh...bên nhà tao nè

– Sao hả?

– Đãi kẹo cho tụi thằng tân bóng ó!

– Trời, vậy hả, thằng bóng này lụ khụ vậy mà hay thiệt, dính rồi hả?

– Đâu có, hồi sáng nó bị một trận.....- Nó khoái chí

Nó kể lại câu chuyện cho thằng Nu nghe, thằng Nu tỏ vẻ khoái chí

– Há há....vừa vừa cho thằng đó...mà anh ấy cũng thương con nít quá he!

– Ủm, anh nói luôn mà.. ảnh nói ảnh rất thương con nít ó.

– Ủ! anh này chắc là người tốt rồi. – Thằng Nu nói

– Đúng rồi, anh ấy rất là dễ thương và tốt bụng

– Ê! – Thằng Nu khiu

– Gì?

– Đạo này tao thấy mày hơi quan tâm tới cái nhà bên đây rồi đó nha.

Nó hơi lúng túng

– Có gì đâu, hàng xóm mà..như mày nói đó. Tao chỉ vô tình nhìn thấy thôi!

– Vậy sao? – thằng Nu ra vẻ nghi ngờ thằng bạn mình

Một lát sau:

– Ê! tối nay mày qua bên nhà anh đó chơi đi, lấy kẹo ăn, hì hì – nó nói

– Tất nhiên rồi, mày cũng vậy mà

– Không, tối nay tao không qua đâu! – nó lắc tay

– Sao dạ, mày mới nói.....mày?

– Thôi, tao bận rồi.

Nó nói vậy nhưng trong lòng không phải vậy, nó rất muốn qua nhưng nó sợ...sợ cái gì đó. Nó rất muốn gặp anh ấy, nó rất muốn được trò chuyện cùng anh.

Tối đến, như mọi hôm, nó ăn cơm xong, phụ mẹ dọn dẹp rồi chạy ra cổng thì thấy cả đám đã nhí nhố đứng trước nhà anh. Nhà anh cũng có một thảm cỏ, cũng có một khoảng đường rộng đủ để tụi nó tấp nập mà đứng đợi.

Ít lâu sau anh đẹp trai của nó ra, nó lại bị run run khi thấy anh lần nữa, nó vội chạy vào nhà nấp ngay cái cửa quen thuộc..để đứng nghe và nhìn cho rõ những hành động của anh, nó nhìn thấy anh mở cổng bước ra, thân hình anh thật cao to, mặc một chiếc quần jean, cái áo thun mỏng mỏng..trông thật dễ thương và vô cùng đẹp trai, đẹp trai nhất trong mắt nó..nó cũng không thể nào quên được ánh mắt dịu dàng và gương mặt trắng sáng của anh.

– Mấy em đến đúng hẹn quá he? – Anh cầm nguyên bọc kẹo to tướng ra

Cả đám réo rít lên chào anh.

Anh nở nụ cười thật tươi rồi phát kẹo cho nguyên đám. Chưa kịp đưa tới tay, cả đám đã giật từ tay anh nhưng anh vẫn vui vẻ như không có gì. Cả đám liền tranh giành với nhau, xé kẹo ra, vỏ kẹo nghe xẹt xẹt, xong tụi nó ăn tóm tắt khen ngon.

Cả đám vừa ăn xong thì thằng Nu ra

– Trời ơi, phần em đâu anh?

Cả đám hướng về thằng Nu, Anh đẹp trai ấy gãi đầu

– Sao em không ra sớm, anh quên em mất... anh...!!

– Thôi, em thấy anh kì lắm nhe. Cho mấy đứa này không cho em, em ghanh tỵ rồi đó

– Thôi anh xin lỗi em nha Nu, thật sự.....

– Thôi em giỡn mà, hôm nào cho em lại một bọc là được rồi – thằng Nu vui vẻ cắt ngang lời anh

Anh ấy vẫn cười một nụ cười đẹp và nói

– Vậy tốt quá

Rồi cả đám cùng nhau nói chuyện cùng anh, không khí rất vui vẻ. Anh ấy rất thân thiện, cởi mở như một người hàng xóm từ lâu

Nó, Nó đứng trong đấy, vẫn cánh cửa đấy mà nó ra, trong bụng cứ cồn cào lên, Nó rất muốn ra chung vui cùng mọi người nhưng Nó sợ cái gì đó không nói ra lời được.

– Sắp nhỏ đầu, về ngủ – Chưa đầy tám giờ tối mà mẹ mấy đứa xóm trên kêu réo về ngủ

Tụi nó đứa nào đứa nấy nhanh chóng chào anh rồi chạy về vì sợ mẹ la

– Thưa anh em về – Những câu nói được phát ra

Thằng Nu tỏ ra bất ngờ vì nguyên đám này hôm nay sao ngoan quá, mọi thường bọn này rất cà-lanh, không ngoan ngoan như thế này đâu, phải chăng anh ấy có ma lực?

6. Chương 6

Mấy em về ngủ sớm nha! – Anh cười và nói

Nó trong cánh cửa nhìn theo tiếng chân chạy lẹp bẹp của tụi xóm trên và tiếp tục dõi theo trước sân nhà anh, còn lại thằng bạn nó – Nu và anh ấy

– Ồ hé, anh tên gì? – thằng Nu hỏi

– Anh tên Tú!

– Ồ! Anh chắc học đại học phải không?

– Ừ! Anh năm cuối đó, năm sau anh ra trường rồi, hi hi

– Anh giỏi thiệt, thời buổi bây giờ kiếm một người đậu đại học không phải chuyện dễ

– Ừ...đúng rồi...mà trông em am hiểu vấn đề này quá chứ, trông còn nhỏ vậy mà biết hay ghê – Anh cười

– Trời! em đọc báo hoài chứ gì! Hi hi

Bỗng dưng thằng Nu nhớ ra thằng bạn mình – Nho hôm nay sao không ra chơi?!.. Nếu vậy thì thằng Nu sẵn dịp bắt chuyện dùm nó luôn

– Anh Tú

– Gì em?

– Anh không làm quen với hàng xóm kế bên à? – Tay thằng Nu chỉ chỉ về phía bên tay trái nhà Nho

Nó trong cánh cửa nghe được liền chớp mắt liên tục, tim đập thình thịch

– Ờ...anh có thấy cái cô chú bên nhà một lần...nhưng hình như là dân lao động

– Ủa vậy anh không thích dân lao động hả?

– Sao em hỏi kỳ vậy, anh rất cảm thông. Ai mà chẳng là con người hả em?

Nó: “ Ừ đúng rồi đó anh, nghèo đâu phải cái tội” – lời thì thầm trong cánh cửa nó thốt ra

– Hì hì, em cũng nghĩ vậy tại em cũng nghèo mà

– Nu! Em học lớp mấy rồi? – Anh bất chợt hỏi câu hỏi

Ánh mắt thằng Nu buồn miên man và chính nó trong cánh cửa cũng vậy, hai đứa buồn lắm

– Em còn được đi học nữa đâu mà hỏi anh!- thằng Nu buồn

– Sao vậy em? – Anh ầy chau mày thắc mắc

– Nhà em ba mất sớm, chỉ còn lại mẹ. Mẹ thì quần quật suốt ngày cầm mấy tờ vé số đi bán, khi thì mấy gói xôi, em thì thỉnh thoảng đi bán báo dạo kiếm thêm tiền, hơ...tiền đâu mà học anh – thằng Nu buồn thăm thẳm

Anh nghe xong thở dài, cảm thấy tội nghiệp thằng Nu

– Không ngờ, xóm này có mấy nhóc nhỏ có hoàn cảnh tội nghiệp vậy!

– Nhưng em không cần ai thương hại – thằng Nu ngược mặt nhìn anh

– Sao em nói vậy?

– Mẹ em nói, thà nghèo chứ không cần ai thương hại cả?

Anh bỗng nhìn thằng Nu với ánh mắt nhân ái hơn, anh thò mắt nhìn xuống bộ đồ Nu mặc thì quả thật cũ kĩ, chân thì mang dép lười.

Một lát sau, thằng Nu nhớ lại

– Em có thằng bạn nhà bên đây nè, nó muốn làm bạn hàng xóm với anh đó.

Nó lại nghe được thằng Nu quảng cáo về mình nên mờ hồ một lần nữa cứ tuôn ra.

– Bên đây hả, sao anh chưa thấy mặt. – Anh chỉ tay vào nhà Nho

– Ừ. Tại nó thỉnh thoảng đi bán với ba mẹ nó hoài à.

– Bán gì Nu?

– Mẹ nó thì bán bánh bò, ba nó thì bán dừa xiêm.

– Ờ...Vậy để hôm nào anh làm quen thêm một hàng xóm mới này há.

Nó nghe được câu này tim nó đập mạnh hơn, thở phào nhẹ nhõm nó nói: “ Hế hế...hay quá, cảm ơn mày nhiều Nu ơi, tao yêu mày nhất, hì hì”

– Nó tên là Nho, dễ thương không anh?

– Tên Nho, tên giống trái cây quá. Nghe là dễ thương rồi.

– Nó khen anh đẹp trai lắm đó. – thằng Nu vô hồn

– Hả?

“ thằng Nu chết tiệt, mày làm cái gì nói hơi bị hồ rồi đó, về đi..lẹ đi xấu hổ quá” – Những lời trong lòng nó đang nói trong kẹt cửa

– Mà đúng là anh đẹp trai thật đó, diễn viên cũng không sánh bằng! – Nu nói

– Cảm ơn em, em nói quá!– Anh cười

– Anh như vậy chắc nhiều bạn gái lắm ha?

– Anh.....- Anh chưa dứt lời

Anh chưa nói dứt câu thì ba anh trong nhà vọng ra: “ Tú ơi và giúp ba cái này con....”

– Thôi anh vào trước nha, hôm nào anh em mình nói chuyện tiếp

– Dạ – thằng Nu vui vẻ chào anh

Nó trong cánh cửa mím môi, trông theo từng bước đi của anh vào nhà, không để bỏ sót một chi tiết nào

Đợi đến khi anh vào nhà, thì nó chạy ra đánh nhẹ vào tay thằng Nu một cái

– Ê! Mày có bị khùng không?

– Trời Nho?! – thằng Nu bất ngờ

– Sao mày đánh tao? – thằng Nu hỏi

– Mày ba xạo vừa thôi, tao khen ảnh đẹp trai hồi nào?

Thằng Nu nhìn khắp người nó chao đảo rồi nói:

– Nãy giờ mày nghe hết rồi hả? đứng ở đâu vậy sao tao không thấy..Ừ mà mày không phải lúc nào cũng khen ảnh đẹp trai và dễ thương hả!

– Ở ngay mép cửa. tại thấy mày nói ngon chớ quá, tao đứng luôn

– Vậy sao mày không ra? – thằng Nu hỏi

– Tao không thích – nó chống nạnh

– Tao thấy mày kì kì nha Nho – thằng Nu liếc mắt

– Kì gì, nhảm quá.

Nó tính quay đi vào nhà, nhưng trước khi đi, nó còn nói với Nu một câu:

– Dù gì cũng cảm ơn mày nha, cảm ơn vì đã giới thiệu tao cho cái anh đẹp trai đó

Nó quay bước đi vào nhà, thằng Nu lằm bằm

– Thấy chưa, vậy mà nói không khen người ta đẹp trai!!!

Sáng mấy hôm sau ba ngày.

– Hôm nay phải đi bán rồi, không lẽ bị bệnh hoại, bị nghi ngờ là chết – Nó lằm bằm trong lúc đánh răng

Nhanh chóng nó thay quần áo, ăn xong nó lén lén chạy ra đằng cổng thăm dò xem anh đẹp trai ấy đi học chưa, nó canh me mãi mà chưa thấy anh ấy ra.

– Nho! – mẹ nó khiêu đầu nó

– Dạ...dạ....dạ.... – Nó hết hồn quay lại

– Sao không lo dọn dẹp tiếp ba mày rồi đi bán, làm cái gì mà xà quần ở trước cổng hoại vậy?

– Dạ dạ – Nó chạy vào bếp

Dọn dẹp phụ ba nó xong, nó lại lén lút thập thò chạy ra cổng để xem anh đẹp trai của nó một lần nữa: “ sao lâu ra vậy? Anh này ngũ nương hay gì đó”

Vô tình ba nó ở đằng sau đi tới nghe thấy nó lằm bằm nên hỏi:

– Anh nào nương?

– Dạ con nường – Nó trả lời trong vô thức khi giật mình

– Nường cái gì?- Ba nó lại thắc mắc

– Thôi thôi con phụ ba lấy xe dừa ra – Nó tẩu thoát nhanh chóng

Nó lại một lần nữa chạy vào nhà

Đến khi mười lăm phút sau nó và ba mẹ đẩy xe dừa ra thì:

– Nho! bữa nay đi bán với ai mà? – Mẹ nó hỏi

– Đi với mẹ – Nó nhanh nhẹn trả lời

– Sao không đi với ba mà? – Mẹ nó hỏi

– Hôi...đi với ba mệt quá à!

– Thôi cho nó đi với bà đi, đi với tôi nó lắm bầm nắng noi gì đó tôi mệt lắm – Ba nó khỏa tay

– Một thằng này quá, mai mốt cho đi Ở ĐỢ cho rồi – Mẹ nó nhăn mặt

– Không, con không đi ở đợ, con chỉ ở với ba mẹ. hì hì

Vừa nói dứt câu thì anh đẹp trai của nó trong nhà bước ra cổng, nó giật mình hồi hộp chạy vào nhà lần nữa

– Nho...mày đi đâu vậy? – Mẹ nó hỏi

– Thằng này sao sao đó bà, hay là nó chưa hết bệnh – Ba nó nói

– Hơ!...

Nó trong nhà liếc mắt ra, thấy anh đẹp trai của nó đi qua nên nhanh chóng khóa cửa chạy ra. Và cả ba người lên đường kiếm tiền vì miếng cơm manh áo nhỏ nhoi hằng ngày.

Buổi chiều khoảng năm giờ, hai mẹ con đã đi bán về. Trong xẻ bánh bò chỉ còn ế lại ba cái bánh. Nó đã thấm mệt, chân nó đi khắp khiễng như vô hồn, cái đầu lắc lư, cứ suy nghĩ đầu đầu.

– Mẹ ơi! Con đuối quá- Nó than thở

– Trời, mày làm như tao khỏe lắm – Mẹ nó nói

– Ước gì khỏi đi như thế này, mà có tiền hé ta – Nó chấp tay nhắm mắt nguyện cầu

– Có đó, có một cách – Mẹ nó nói

– Cách gì mẹ?

– Ngồi một chỗ ăn xin – Mẹ nó chìa tay vào đầu nó

– Ấy da! – Nó la inh ỏi

Đúng lúc đó, cũng gần tới nhà. Tú đang trên đường lội bộ về, vô tình thấy bánh bò hai mẹ con bán bánh nên ghé vào mua về cho bà Nội:

– Cô ơi! Cho con một cái bánh bò – Tú nói

– Rồi rồi, từ từ – Mẹ nó nói

Nó chợt quay qua thì TRỜI ƠI anh đẹp trai của nó đang đứng trước mặt, tim nó lên tiếng thành thịch thành thịch. Nó cứ trở mắt ra chết một chỗ.

Mẹ nó thì lo gấp bánh cho Tú

– Thôi còn ba cái lấy dùm tôi luôn đi cậu, tôi để rẽ cho! – Mẹ nó giao tiếp

Anh không ngại ngần tỏ ra vui lòng:

– Dạ, cũng được, nhưng con sẽ trả tiền ba cái, khỏi bớt đầu cô.

– Ờ...ờ...đợi cô chút

Khi ba cái bánh được đưa vào bọc thì anh nói

– Bao nhiêu tiền cô?

– Nho! lấy tiền cho mẹ – Mẹ nó đang chùi cái mâm cho sạch

Nó bất thần, lơ đãng chăm chú nhìn anh mê mết rồi nói:

– Khỏi đi anh...!!!!!!....

Anh và mẹ nó:

– Ồ????!!!!

Mẹ nó khò vào đầu nó một cái. Nó chợt tỉnh hồn trở lại, nó lấy tay che miệng vì không biết mình vừa làm gì, rồi mẹ nó quay sang nói với anh

– Sáu ngàn đồng!

– Dạ đây. – Anh trả tiền cho mẹ nó và nở một nụ cười

Anh quay đi, mẹ nó nói:

7. Chương 7

Mày khùng hả Nho?

– Dạ....con....con.....- Nó nhăn mặt

– Thiệt hết nói nổi mày.....

Tối về tại nhà Nó, trong lúc ăn cơm Nó vẫn chưa hết bàng hoàng về cái chuyện hồi chiều thì mẹ nó kể lại hết mọi chuyện cho ba Nó nghe

– Cái thằng nà riết rồi khùng hay sao á?! – Ba nó nói

– Ủ! Sáng sớm thì ra trước cổng ngồi, tối cũng ra ngoài ngồi, một hồi chắc ra nữa nè. – Mẹ nó cầm đũa nói

– Con có bị gì đâu hà, tại hồi chiều con...con... – Nó thanh minh cho mình nhưng vẫn không tìm được lý do

– Ủ...không bị gì đâu, khùng thì có – Mẹ nó la

– Thôi ăn cơm đi bà – Ba nó can ngăn

Nhanh chóng nó ăn xong, nó bỏ đũa chạy vào phòng. Nó đóng cửa một cái rầm, nằm một đống lên cái giường cũ kĩ kêu cọt kẹt

– Chết rồi, mẹ cũng nói đúng...sao dạo này mình lạ quá hà. Sao vậy ta? – Nó tự nói một mình

Không lâu sau, chợt thằng Nu kể bên nhà chạy qua kêu nó trước cổng rùm beng. Mẹ nó trong nhà ra:

– Kiểm thằng Nho chi hả Nu?

– Dạ..ra nói chuyện chơi thôi mà – thằng Nu vui vẻ

Mẹ nó ra vẻ hơi bí ẩn:

– Hởm rày có chuyện gì không mà thằng Nho thấy nó lạ quá mày? – Mẹ nó hỏi thằng Nu

– Hà, hả....con có thấy cái gì lạ đâu – thằng Nu gãi đầu

– Có, hởm rày nó kỳ lắm.

Nó trong phòng nghe tiếng quen thuộc của thằng bạn mình nên chạy ra

– Kiếm tao có gì không Nu? – Nó chạy ào ra

– Kiếm mà nói chuyện chơi chứ gì mà?!

– Hên à, bữa nay không ra ngồi trước cổng một mình nữa à! – Mẹ nó nói

Nói xong mẹ nó đi vào nhà.

Hai đứa ngồi trước cổng cùng nói chuyện. nó cứ mím môi nói

– Đạo này tao sao sao á, cứ nghĩ về.....

– Nghĩ về ai? – thằng Nu tò mò

– Ờ...không có gì đâu. Tóm lại là hôm rày trạng thái tao bất thường lắm

– Hay là mà đi bán về mệt quá – thằng Nu hỏi

– Không có, mệt là khác, mất hồn là khác.

– Thôi mệt, mà rắc rối quá à – thằng Nu nói

Một lát sau:

– Ê! Nho – thằng Nu khiêu

– Gì?

– Đạo này tao thấy mẹ tao cứ xui lên xui xuống hoài hà mà, không biết có bị sao không nữa – thằng Nu nói

– Ủa, dì bị bệnh hả?

– Ừ, chắc đi bộ nhiều quá – thằng Nu gục đầu

– Tội nghiệp mẹ mà, nhưng mẹ tao có thua kém gì đâu. Mẹ tao vừa lội bộ vừa đội nguyên mâm bánh bò lên đầu nữa kìa – Nó nói

– Thì mẹ mà khỏe hơn mẹ tao – thằng Nu nói

– Thôi! Kêu dì nghỉ vài ngày cho khỏe đi, mẹ tao hể mệt trong người là nghỉ à. Tại mẹ tao nói, có dấu hiệu bị bệnh mà không nghỉ thì sẽ đi mua thuốc uống, mà mua thuốc uống thay vì lấy tiền đó, mua đồ bổ về cả nhà ăn không sướng sao.

– Trời, mẹ mà tính toán ghê.- thằng Nu lắc đầu

Khoảng vài phút sau:

– Ê! Nu hồi chiều tao..... -nó bâng khuâng

– Mà sao? – thằng Nu hỏi

Chưa nói dứt câu thì nó đã thấy anh đẹp trai của nó từ trong nhà bên bước ra, nó chợt giật mình đứng dậy

– Tao đi nha – Nó gấp gấp mang dép vào

– Đi đâu vậy? – thằng Nu níu tay nó lại

Thằng Nu quay sang thì biết anh ấy đang bước ra cổng

– À, anh Tú

Thằng Nu siết chặt tay nó kéo xuống, nói

– Ở đây đi, khùng hả, đi đâu vậy?

Cuối cùng nó đã không thể chạy vào mép cánh cửa quen thuộc mà nó hay nấp, nó đành phải ở lại với thằng bạn nó, tìm nó lại đập liên hồi

– Chào anh! – thằng Nu chào

Nó cũng lí tí khê gặt đầu chào nhưng đứng phía sau lưng thằng Nu nên anh không thấy được

– Chào em, Nu – anh vui vẻ chào

Nó cứ mãi miết đứng sau lưng thằng Nu, thằng Nu khó chịu đẩy nó lên trên. Chẳng mấy chốc nó đã đứng trước mặt anh, nó lại mím môi.

– Ơ...ơ...ơ...chào....chào anh... – Nó lí tí

– Bạn em đó anh – thằng Nu chỉ vào nó cho anh xem

– À....anh nhớ rồi, hồi chiều em này bán bánh cho anh nè. – Anh tỏ vẻ ngạc nhiên

– Ơ...ờ...đúng ời...em đó – Nó lại lí tí

– Nhà em bên đây hả? vậy mà anh không biết – Anh chỉ tay vào nhà nó

– Dạ.... – Nó nói nho nhỏ

– Vậy có thêm một hàng xóm nữa rồi – Anh chuẩn bị bắt tay với nó

Nó nhìn thấy tay anh chìa ra để bắt tay làm quen với nó, thì nó lại mím môi, vô hồn nói

– Được bắt tay nữa hả?

– Hả? – Anh trở mắt ngạc nhiên

Nó chợt tỉnh người lại

– Ờ ờ....thì...hàng....hàng..xóm – Nó lí tí cuối đầu bắt lấy tay

Khi mới bắt đầu chạm lấy tay anh, tay nó như chạm điện cứ muốn rút ra mãi..nhưng cuối cùng nó vẫn để như vậy. Cái cảm giác ban đầu được bắt tay với anh khiến nó phải xao xuyến, nó thấy vui lắm

Nó chợt ngẩng đầu lên thì thấy anh nở một nụ cười thật đẹp trước mặt nó, nó lại xao xuyến vì từ trước nó chỉ lén nhìn anh cười ở đằng xa, không thấy rõ được. Một nụ cười thật gần, nó đã thấy đẹp nét đẹp của anh gần hơn. Trong trí óc của nó bây giờ chắc chắn đã khắc sâu gương mặt của anh.

– Em tên gì? – anh hỏi

– Em tên Nho – Nó bắt đầu bình tĩnh trả lời nghiêm túc hơn, không để tình trạng “lạc lối” lại diễn ra

– Anh tên Tú

Cuối cùng nó cũng đã biết tên anh.

– À thì ra là người mà Nu nói- Anh gãi đầu

– Dạ em đó – Nó đã nở một nụ cười đầu tiên với anh

Thằng Nu đi lên, nói:

– Vậy là anh em mình trở thành hàng xóm rồi

– Ừ, hì hì – Anh cười

Cả ba đứng trò chuyện, không khí hẳn ra vui vẻ. Anh đã không phân biệt hay kì thị với những người nghèo mà hòa đồng vui vẻ lắm

– À! Bánh bò mà nhà em bán, ngon lắm. Bà nội anh thích lắm

– Dạ...không phải đâu...bánh đó mẹ em đi lấy của người ta về bán lại ó, chứ không phải làm – Nó nói

– À. Thì ra là vậy. Mà em biết làm bánh bò không? – Anh hỏi nó

– Biết chứ, nhưng mẹ không cho làm thôi. Cái gì em làm cũng được hết, hì hì – nó cười

Một lát sau:

– Nhà anh có bà Nội nữa hả? – thằng Nu hỏi

– Ủ..anh sống với ba mẹ, với bà nội thôi à. Ba mẹ anh rất là dễ thương. Bà Nội anh thì rất thương anh nên anh cũng thương bà Nội lắm.

– Ồ! Anh sướng he – Nó nói

– Hì hì

– Nho còn đi học không? – Anh hỏi

Nó ra vẻ buồn và ấp úng:

– Em nghĩ rồi anh ơi, nhà nghèo mà tiền đâu mà học chứ – Cái chân nó ngoa nguẩy vào cái chân kia

– Tội nghiệp mấy em quá – Anh nói

– Nhưng không sao, sau này lỡ tụi em giàu lên chừng đó học cái gì mà chẳng được – thằng Nu hài hước nói

– Hả, mày nằm mơ hả. Làm gì mà giàu nổi – Nó cũng vui vẻ chọc thằng Nu

– Thì lỡ trúng vé số rồi sao mày? – thằng Nu cười

– Hì hì – anh đẹp trai của nó cũng cười

Một lát sau:

– Anh học ngành gì? – thằng Nu hỏi

– Anh học quản trị – Anh trả lời

– Anh đẹp trai giỏi ghê! – nó vô tư

– Em mới gọi anh là cái gì? – Anh thắc mắc

Nó ấp úng, mím môi. Thằng Nu nó nhanh miệng nói

– Nó kêu anh là anh đẹp trai không à, tại nó thấy anh đẹp trai lắm đó. Hề hề – thằng Nu cười

– Trời!!! – Anh cười

– Sao mày xạo quá dạ? – Nó thì thầm vào tai thằng Nu

– Trời, chẳng phải mày thường nhắc anh Tú...rồi khen anh đẹp trai hả? – thằng Nu cố tình la lớn chọc nó

– Ồ...thì.... – Nó ấp úng

– Thôi, không có gì đâu. Nếu Nho thích gọi anh như vậy thì cứ gọi, anh cũng thích mà hì hì- Anh cũng vui vẻ cười

– Dạ, em cũng gọi “anh đẹp trai “ quen miệng rồi – Nó hí hửng

– Ủa, em gọi anh hồi nào? – Anh thắc mắc

Nó biết mình đã bị hố, vì nó thường gọi “anh đẹp trai “ khi mỗi lần nó gặp anh, nó nói trong trí óc nó. Từ từ đó đã trở thành thói quen của nó.

– Dạ.....dạ.... – nó ngập ngừng

– Dạ....nó hay gọi ANH ĐẸP TRAI....ANH ĐẸP TRAI trong giấc mơ đó anh ạ. Há há há há – thằng Nu chọc nó, thằng Nu cười toe toét và la lớn

– Mày? – Nó bậm môi

Buổi tối hôm đó tại phòng nó ngủ

Hình ảnh anh đẹp trai của nó lại hiện lên trước mặt nó, trí óc nó cứ lưu mãi gương mặt đó. Và cái làm nó vui hơn hết là hôm nay nó được “ chính thức” làm quen và nói chuyện với anh. Nó vui lắm, nghĩ đến cái cảm giác đó, nó tựa như mình đang bay lên cung trăng.Được bắt tay anh, được nhìn thật gần nụ cười và

gương mặt điển trai của anh, nó sánh đó là điều thật sa xỉ, tựa như được gặp mặt và bắt tay với nghệ sỹ nổi tiếng. “Hạnh phúc quá” – nó hay nói trong giấc ngủ

Sáng hôm sau, Mẹ của Tú đi ra đường. Bà đi đến một quán cà phê nhỏ trong hẻm. Bà ngồi xuống và bà chủ quán chạy ra hỏi:

– Chị dùng gì?

– Ồ...cho em ly sữa tươi đi chị – Bà vui vẻ nói

8. Chương 8

Một lát sau, bà chủ quán cầm ly sữa tươi ra. Bà chủ quán nói:

– Nhìn chị lạ quá, chắc từ chỗ khác tới hả?

– Dạ, đúng rồi chị. Em mới dọn lại, nhà em ở đằng kia kìa – Mẹ Tú chỉ tay về ngôi nhà của mình

– À,thì ra là nhà đó,mới dọn lại em biết mà – Bà chủ quán nói

– À vậy thì hay quá, chị ơi giúp em cái này nhé? – Mẹ Tú nói tiếp

– Ồ...chị nói đi

– Thật ra, em đang đi tìm người giúp việc. Tại nhà em có một bà lão già yếu rồi, em và ông xã thì đi làm tối ngày, có thằng con trai thì cũng đi học. Nhà cửa không ai chăm nom hết.

– À. Tìm người giúp việc phải không?

– Dạ. – mẹ Tú ân cần

– Kiếm người giúp việc trong cái xóm này đâu phải khó, được rồi để tôi kiếm giùm cho

– Thiệt không chị, vậy hay quá – mẹ Tú mừng rỡ

– Ồ..không hai ngày nữa được không? – Bà chủ quán hỏi

– Được..được chị

– Vậy khoảng hai ngày nữa tôi lại báo cho chị hay, mà tiêu chuẩn của chị đặt ra là gì?

– Ồ thì...làm việc tốt. Giỏi giẩn, biết chăm nom nhà cửa và bà lão là được rồi! – Mẹ Tú nói

– Ồ...dễ ẹt hà, để đó tôi lo, ở đây hô một cái là nhiều lắm. Nhưng tin cậy lắm, bảo đảm luôn.

– Vậy thì tốt rồi cảm ơn chị. Có gì em hậu đãi sau nha.

Tại nhà nó:

Nó đang lượm khượng đẩy xe dừa xiêm của ba nó ra chuẩn bị đi bán thì anh đẹp trai của nó từ trong nhà bước ra

Anh đi học, thấy nó khó khăn đẩy xe vậy... anh chạy tới giúp

– Để anh tiếp cho – Anh chạy tới

Nó quay qua thì thấy Tú đang tiếp sức mình

– Cảm ơn anh đẹp trai nha! Hi hi – Nó cười

– Đâu có chi em. Thôi anh đi học đây

– Dạ, cảm ơn anh chào anh

Nó cứ mãi mê nhìn theo gót chân anh đi học trên đường, cho tới khi nào anh đi ra tới ngoài ngõ hẻm khuất bóng thì mới chịu thôi.

– Lên đường thôi – Ba nó đằng sau đi tới

Nó biết nó sắp phải đi bán dừa, lại thêm một ngày mệt mỏi và đuổi dừ với nó lại đến. Cái nắng là một thứ không thể nào thiếu được trong cuộc sống của nó nhưng nó phải gánh chịu mà thôi.

Không hai giờ ngày hôm đó, thằng Tân bóng chạy xuống nhà Tú

“ Trời ơi, hôm rày mắc công chuyện không thấy anh đẹp trai đâu hết trơn á” – nó nói

Nó liếc ngang liếc dọc vào nhà Tú thì thấy Tú đang học bài. Nó lém lỉnh và trơ trẽn kêu Tú ra

– Anh ơi!

Tú trong nhà nghe được nên đi ra và vẫn thân thiện chào hỏi:

– Chào em

– Hi chào anh! – nó ỏng ẹo

– Ủ mà em tên gì anh quên rồi.

– Em tên Tân đó mà, hí hí

– Ồ...Tân kiếm anh có chuyện gì không? – Anh hỏi

– Ồ...thì tò tí te chút mà- Tân bóng quá lộ liễu

– Hả? tò tí te là sao? – Anh thắc mắc

– Là trò chuyện đó anh.

– Nhưng trời bây giờ nắng quá à,em đứng đây nói chuyện sao? Hay để tối nha.

– Ồ..vậy cũng được, tối em xuống – Tân ỏng ẹo dù nó đã què

– Ủ. Bye em

Anh quay vào nhà học bài tiếp, thằng Tân bóng đứng ngoài này cứ nuối tiếc không chịu về,cứ muốn đứng đó ngắm Tú thêm một lát nữa. Tú nhiều lần bất chợt nhìn ra thì thấy thằng Tân bóng đang nhìn anh, anh thấy kì lắm nhưng cứ bình thường.

Nhìn xong, dường như thằng Tân bóng đã thỏa mãn, sau đó nó mới chịu quay về.

Trên đường về, thằng Tân bóng bất ngờ thấy một anh khác cũng đẹp trai tóc vàng vàng đang đi cùng đám bạn thì phải, nhưng ăn mặc bụi rậm quá, nên lòng mê trai của Tân lại nổi dậy, nó thấy bắt đầu thích nên chạy dõ theo. Tân cứ nhìn mấy anh đó mãi, mấy anh đó đã bất gặp được ánh mắt của Tân dõ theo nên anh tóc vàng chợt cười và quay lại hỏi Tân:

– Sao nhìn anh hoài vậy em? – Anh tóc vàng hỏi

– Dạ...dạ em...em....có nhìn đâu – Nó ỏng ẹo thùy mị trả lời y như con gái trong khi mấy tên con trai khác trong nhóm cũng đang nhìn nó

– Anh thấy rõ ràng nè em, nhìn cái gì hả? – Anh tóc vàng nói tiếp

– Ủ...thì....thì....em thấy anh đẹp trai quá nên nhìn.....không được sao? – thằng Tân bóng lộ liễu

Mấy tên con trai kia rĩ tai nhau nói nhỏ nhỏ, và pha vào trong từng câu nói là những tiếng cười khinh:

“ Ê, bóng đó mày”

Mặc dù thằng Tân bóng nghe được, nhưng cũng bỏ ngoài tai vì câu nói đó, Tân đã nghe gần cả triệu lần trong đời. Nó cứ mãi mê nhìn anh tóc vàng đó, rồi chớp mắt chớp mắt với anh

– À thì ra là vậy, mình làm quen đi – Anh tóc vàng nói

- Ủ...được đó anh, có thêm bạn là thêm vui mà – thằng Tân bóng tỏ ra hiếu khách
- Anh tên Khanh, mấy đứa kia là bạn anh. Em tên gì?
- Tên anh đẹp quá, em tên Tân – Tân tỏ ra nịnh nọt
- Nhà em ở đằng kia kìa – Tân chỉ về hướng nhà mình
- À...anh biết rồi – Khanh nói
- Có gì anh lại kêu “ Tân “là em có mặt liền, hé hé – Nó cười lộ liễu
- OK! Anh sẽ đến. Thôi tụi anh đi đây. Bye em yêu

Thằng Tân nghe được từ “ Em yêu” mà thấy sướng rơn người. Cả đám đã đi, Tân cũng về nhà. Nhưng ánh mắt của Tân cũng mãi hướng về phía Khanh đi cho đỡ “ghiền”.

Hàng hôn chiều rĩ tai nhau bay đi, để lại một đêm tối buồn xuống. nó và ba mẹ nó đi bán về đã thấm mệt. Nó thay vì tắm rửa rồi ra ăn cơm, nhưng hôm nay lạ lắm,vừa về tới nhà nó chỉ muốn nằm trên giường mãi, chắc có lẽ nó đã quá mệt.

Đến khi:

- Nho ơi! Thằng quỷ xuống ăn cơm mày! – Giọng mẹ nó từ sau bếp vang vọng vào phòng nó
- Dạ...d...ạ.... – Giọng nó vang ra nhưng có vẻ mệt mỏi lắm
- Nó từng từng bước đi xuống bếp, dáng người đi mệt mỏi
- Dọn cơm phụ tiếp coi, về tới không đi tắm rửa mà nằm trong phòng hoài – Mẹ nó la
- Con mệt mà mẹ – Giọng nó uể oải
- Thôi xúm lại một tay một chân ăn cơm lẹ đi, tôi đói lắm rồi đây nè – Ba nó nói
- Dạ!!!

Nó vào nhắc ra nguyên một chảo cá sặc kho còn dư của ngày hôm qua, một rổ rau tươi. Còn mẹ nó thì dọn ra một chén cháo ớt. Bữa cơm tối của nhà nó thật đơn sơ, thật đạm bạc. Nó thiết nghĩ:

“ Bao giờ mới được ăn heo quay đây “

Bỗng đứng ở ngoài cổng vang lên tiếng của thằng Nu:

- Nho ơi! Ra đây chơi
- Cửa không có khóa, mày vô đi – Giọng nó vọng ra
- Thoáng chút thằng Nu đã vào nhà, mẹ Nho nói:
- Sao đây, tính rủ thằng Nho đi đâu nữa? – Mẹ nó hỏi thằng Nu
- Dạ, ra cổng đứng nói chuyện chơi thôi mà – thằng Nu gãi đầu
- Kệ tụi nó đi bà, hỏi chi vậy – Ba nó lên tiếng
- Mày đợi tao chút, tao ăn xong rồi nè – Nó nhanh chóng ăn cho hết cơm

Hai đứa đang ngồi trước cổng nhà:

- Ê! Sao hôm nay tao thấy mày mệt mỏi quá vậy Nho? – thằng Nu hỏi
- Ủ..tao thấy mệt quá – Nó lắc đầu
- Ủ, tao biết mày sợ nắng nhưng chịu thôi, biết làm sao hơn
- Thì tao đang cố gắng. – Nó lắc đầu
- Ê..không lẽ suốt đời, số phận mình cứ mãi như vậy sao mày? – Nó tiếp tục hỏi

– Hôm trước tao có nói, thế nào trời thương cũng sẽ gặp được điều may mắn mà mày – thằng Nu cười nói
– Hi vọng vậy, chứ bây giờ có cách gì làm cho mình giàu lên đâu, phải biết cố gắng thôi – Nó nói tràn ngập tự tin

Hai đứa hôm nay ngồi khá buồn hiu, cứ chống tay lên cằm mãi, đến khi:

– Ồ! Để tao qua rủ anh Tú ra nói chuyện chơi he? – thằng Nu nói

Nó bắt đầu đỏ mặt lên, nó mím môi một cái rồi nhanh chóng nói với thằng bạn của mình:

– Chi vậy thôi thôi, đừng kêu ảnh ra.

– Mày sao dạ, cứ mỗi lần tao nhắc tới ảnh ...cái mày kỳ cục lắm nha – thằng Nu thắc mắc

– Có gì đâu – Nó quay sang chỗ khác mà trả lời

– Không lẽ, mày ghét ảnh hả Nho? – thằng Nu khiêu vai nó hỏi

– Hông, hông có à nha. Tự nhiên ghét ảnh làm gì, đồ khủng. Mà mày tưởng ảnh rảnh lắm hả, đâu có sẵn mà cho mày kêu

– Sao không rảnh? – thằng Nu cãi

Thằng Nu chưa kịp kêu, thì anh đẹp trai của nó đã từ trong nhà mở cửa bước ra. Nó quay sang thấy, vẻ mặt mừng rỡ hẳn lên, dường như mọi sự mệt nhọc của nó không còn nữa, đã thật sự tan biến hết rồi. Nhưng nó bỗng kìm chế lại cảm xúc của mình, và luôn tự hỏi con tim:

“ Mày sao vậy, sao cứ run run sợ sợ hoài vậy? “

– Ủa? hai em làm gì ngồi đây – Tú hỏi

– Dạ, hai đứa em ngồi chơi đó mà – thằng Nu đứng dậy trả lời

– Ồ! Cho anh ngồi với được không? – Tú nở nụ cười hỏi

Chết rồi, nó lại thấy nụ cười của anh nữa rồi, tim nó cứ run run lên nữa rồi. Nó chợt lấy tay đưa lên ngực để dẫn lại con tim mình – đó là triệu chứng mới của nó từ khi gặp được Tú

– Anh ngồi đi – thằng Nu chỉ tay vào chỗ ngồi cạnh Nho.

Anh đã ngồi xuống cạnh nó, tim nó chợt run run hơn nữa, nó cố lấy tay lên ngực để siết chặt con tim mình. Rồi nó chợt nghe một mùi hương tỏa ra từ người anh, ôi! Thật là thơm và dễ chịu, một mùi hương mà khiến nó phải ngất ngây.

Chợt anh thấy nó cứ lấy tay đè lên ngực mình nên hỏi:

– Em sao vậy Nho?

Nó chợt tỉnh hồn trở lại và nói

– Dạ, dạ không có gì hết

– Nó mệt đó anh – thằng Nu kể bên nói

– Mệt hả, em có sao không? – anh đẹp trai của nó hỏi

– Cám ơn anh đẹp trai nha, em không sao! – nó cười

9. Chương 9

Một lát sau:

- Anh cũng rảnh he, tối nào cũng ra nói chuyện với tụi em hết - Nó đã bình tĩnh trở lại hỏi anh
- Ủ, buổi tối anh ít đi lắm. Thường tối anh hay đi dạo đâu đó hay nói chuyện với bạn bè thôi. Hồi ở nhà kia anh cũng thường vậy.
- Ờ, ra là vậy. Ủa, mà nhà kia là nhà nào anh? - Nó hỏi tiếp
- À, nhà cũ của anh đó mà.
- Mà sao gia đình anh lại dọn về đây hả? - thằng Nu kể bên hỏi
- Thì ba mẹ anh bán nhà đó, mua lại nhà này. Nhà đó trong cái hẻm hơi ồn ào. Ba mẹ anh không thích với bà Nội cũng vậy. Tuy ở đó lâu rồi nhưng dần dần nó ồn ào lên.
- À, ra là vậy! - thằng Nu gật gù

Một lát sau Tú nhớ ra:

- À, Tân đâu 2 em
- Hả - thằng Nu và nó đồng thanh ngạc nhiên
- Ờ, là sao anh - Nó hỏi
- Ờ..hồi trưa Tân có lại kiếm anh để nói chuyện, nhưng anh nói tối nay lại, tại lúc đó anh đang xem bài.
- Cái thằng đó riết rồi trơ trên thấy phát ớn - thằng Nu giọng quạo nói
- Là sao em? - Anh hỏi Nu
- Tại anh không biết đó thôi, cái thằng đó cả xóm này ai cũng biết nó. Nó mê trai lắm, không chừng nó mê anh rồi đó - thằng Nu nói
- Em giỡn hả Nu? - anh ngạc nhiên
- Thiệt chứ bộ, thằng đó nó không phải là con trai bình thường, nó bị bóng đó anh. Nó chuyên gia đi quen với mấy thằng đẹp trai. Mẹ nó la nó hòai, nói nó có ngày bị người ta hại lại tại cái thứ như nó dễ dụ lắm, nhưng mà nó không nghe.
- Ờ, mà hai em có chơi thân với Tân không?- Anh hỏi
- Có chơi nhưng tụi em ghét nó lắm - Nó quay sang nói với anh
- Mà ngộ thiệt, sao hôm nay nó không xuống ta?? - thằng Nu thắc mắc

Sáng hôm sau:

Mẹ nó đang cầm chổi quét sân, la lói om xòm:

- Riết rồi cái xóm này ăn ở dơ quá, tối ngày đi xả rác nhà người ta không à, coi nè, rác rếnh tùm lum
- Tiếng la om xòm của mẹ nó đã khiến cho nó không tài nào mà ngủ tiếp được, buộc nó phải chạy ra sau bếp.
- Đang quét, bỗng dừng bà chủ quán cà phê mà hôm trước mẹ Tú nhờ đi kiếm người giúp việc đến trò chuyện với mẹ nó:
- Quét sân sớm vậy chị Hai? - Bà chủ quán vui vẻ hỏi
- Ủ, cái tụi nào xả rác quá trời trước sân nhà tui,phải quét chứ để không chịu nổi - Mẹ nó lắc đầu
- Ủ, riết rồi cái xóm này ở dơ quá chị he?

Vài giây sau, bà chủ quán hỏi:

- Chị Hai!

- Gì?
- Chị có muốn đi làm người giúp việc không? – Ba chủ quán hỏi
- Trời, sao chị hỏi vậy?
- Thì hồi đó tui thấy chị cũng từng đi làm người giúp việc cho người ta chứ bộ – Bà chủ quán nói tiếp
- Đúng là mẹ nó ngày xưa đi phụ việc cho người ta, nhưng sau này chuyển nghề đi bán bánh bò bánh tiêu, mẹ nó nói:
- Cái xóm này hết người rồi hay sao mà chị đi kiếm tui?
- Ủ, cái xóm này tui đi hỏi mà người ta đi làm mấy chỗ khác hết rồi, còn nữa đâu?
- Hơ...- mẹ nó thở dài
- Chị đi làm đi, bà chủ nhà này trả tiền cao lắm đó – Bà chủ quán ra vẻ mời gọi nồng hậu
- Với lại em thấy chị bán mấy cái bánh bò nằng noi quá, có lời lãi bao nhiêu tiền đâu, đi làm nhà này ở trong mát mà lương cao nữa – Bà chủ quán nói tiếp
- Nói tới đây, mẹ Nó dừng chổi quét hần mà bắt đầu suy nghĩ:
- Nhà nào mà trả lương cao vậy chị? – Mẹ nó hỏi
- Còn nhà nào nữa, nhà kế bên chị nè – Bà chủ quán chỉ tay vào nhà Tú
- Mẹ nó bắt đầu nhìn theo hướng tay của bà chủ quán vào ngôi nhà đó. Mẹ nó thiết nghĩ ở bấy lâu nay mà không để ý tới nhà kế bên này nữa.
- Sao chị có làm không? Để em còn báo cho người ta biết nữa?
- Thôi để tui suy nghĩ cái đã rồi mai trả lời cho. Mà nè, công việc cụ thể sao hả?
- Thì công việc là dọn dẹp nhà cửa, nấu ăn, chăm sóc cho bà lão trong nhà nữa
- Nhà đó đông người không chị?
- Chị khỏi sợ cực, nhà đó có bốn người à, hai vợ chồng, một bà lão, một thằng con trai.
- Rồi rồi, để tui bàn với ông nhà tui coi
- Vậy nha, sớm sớm nha chị.
- Buổi tối tại nhà Nó trong lúc ăn cơm:
- Mẹ nó đã bắt đầu nghĩ tới cái việc mà bà chủ quán nói, mẹ nó trong lúc ăn cơm với nó và ba nó thì nói:
- Ông, tui đi làm người giúp việc cho người ta à? – Mẹ nó nói với ba nó
- Nó trở mắt ra nhìn mẹ nó
- Sao, đi ở đợ hả? – Ba nó nói
- Cái gì mà ở đợ, thời buổi này mà còn xài từ đó. Tui đi giúp việc nhà cho người ta
- Thôi thôi, dẹp dùm tui, đi bán bánh là được rồi, làm ơn đừng có quay lại nghề cũ dùm cái- ba nó lấy đũa xua xua
- Thì tui cũng muốn có thêm thu nhập thôi, chứ tui với ông làm như vậy hoài biết bao giờ mới có dư dĩa chứ.
- Thôi mẹ ơi, đừng có đi làm. Nghề đó mệt lắm. đừng làm nhe mẹ – Nó thấy thương mẹ nó nên nói
- Tổ cha mày, bài đặt....- Mẹ nó chỉ nó
- Đi làm nhà bên này sướng muốn chết, lương nghe đâu tới hàng triệu lặn đó, mà làm trong mát, phụ việc không à – Mẹ nó vừa nói vừa chỉ tay vào nhà kế bên

Nó thấy mẹ mình chìa tay vào nhà kế bên, nên lại một lần nữa trở mắt ra nhìn và liên tục mím môi, ngạc nhiên

– Mẹ nói nhà nào?

– Nhà kế bên đây nè – Mẹ nó tiếp tục chỉ

Đến đây nó mới biết đó là của anh đẹp trai nó. Nó tỏ ra nôn nóng hơn, rạo rức hơn.

– Ủa, sao con không biết ta?

– Sao mà biết được.

– Sao ông? – Mẹ nó hỏi ba nó

Ba nó cứ ngập ngừng vì lời mẹ nó nói rất đúng, cứ hai công việc bán bánh và bán dừa thế này không biết khi nào mới dư dả. Đường như ba nó cũng bị hoa mắt bởi món tiền hàng triệu béo bở kia

Ba nó chưa kịp nói thì nó nhanh nhẹn nhảy vào nói

– Con làm!

– Cái gì? – Ba mẹ nó đồng thanh ngạc nhiên.

– Con làm cho mẹ, mẹ cứ đi bán bánh bình thường đi, khỏi phải phân vân gì hết, hehe – Nó tỏ ra vui sướng

– Mà tưởng làm việc nhà dễ lắm à? – Mẹ nó nói

– Đúng rồi, lạng quạng là bị người ta chửi – Ba nó nói

– Không sao đâu, con có quen cái anh đẹp trai bên nhà đó – Nó vui vẻ

– Anh đẹp trai? – Ba mẹ nó lại trở mắt ngạc nhiên

– Dạ, ba mẹ cho con làm đi con rất muốn làm để phụ tiếp ba mẹ – Nó cứ vui vẻ mà quên mất ăn cơm

– Mà mà biết làm không? Nấu nướng, dọn dẹp, chăm sóc bà lão gì đó nữa – Mẹ nó nói

– Trời, mấy cái đó mẹ dạy con làm hằng ngày, con biết hết mà. Con quen rồi. Con làm nha. – nó cứ khẳng khẳng

– Nhưng mà không biết người ta có chịu nhận không đây – Mẹ nó nói tiếp

– Được mà...được mà mẹ – Nó nhỏng nhẽo

– Sao hôm nay mà khác thường quá vậy, mới nói nghề đó cực lắm mà bây giờ.....???

– Con giỡn đó mà, có gì đâu mà cực. Con làm được hết...Nhe mẹ....? – Nó đung đẩy tay mẹ nó

– Giờ sao ông? – Mẹ nó nhìn ba nó

– Thì cho nó làm đi, lỡ làm không được thì bị đuổi thôi chứ có gì đâu – Ba nó nói

– Nhưng không biết người ta thấy nó còn nhỏ, có chịu nhận làm không đây nè? – Mẹ nó nói

– Thì ngày mai hỏi người ta – Ba nó lại lên tiếng

Một lâu sau, mẹ nó lại hỏi nó lại một câu chắc cú:

– Mà thật sự mà muốn làm không? Có làm nổi không? Tao với ba mà không có ép à nha.

– Nổi mà, con muốn làm mà....không sao đâu – nó vui vẻ cười

– Rồi, tao cho mà làm – Mẹ nó khoác tay

– Oh! Ye – Nó vui sướng

Mẹ nó rẽ tai vào ba nó:

– Cái thằng này ngộ ông! Người ta sợ đi ở đợ muốn chết, còn nó thì mong muốn như vậy. Chắc có vấn đề, hay nó thương tui với ông thiệt.

– Nó cũng lớn rồi, biết suy nghĩ. Chắc là vậy. Bà cứ để nó làm đi, lỡ bị đuổi thì cũng không mất mát gì đâu

– Ba nó thì thầm đáp

– Ủ – Mẹ nó âm ừ

Còn nó thì lo trổm trển ăn cơm một cách vui vẻ, hớn hở, miệng lúc nào cũng cười tươi.

Ba mẹ nó đã đoán trúng một ý thôi, ngoài ra vào làm việc nhà Tú vì nó muốn được gặp Tú mỗi ngày, tiếp cận và nói chuyện nhiều hơn với Tú, có thể xem mọi hoạt động của Tú, và có thể.....nhìn Tú mỗi ngày. Nghĩ đến đó bao nhiêu đó thôi, nó đã thấy phát sướng, vui hẳn lên....

Sáng hôm sau.....

Sáng hôm sau, mẹ nó ra ngoài sân quét thì bà chủ quán lại:

– Sao chị, được không hả?

– Trời, chị đi đâu mà sớm quá đây làm tôi giật mình – Mẹ nó quay sang nói

– Ồ, chuyện là vậy nè: Tui thì đi làm không được rồi, tại già yếu rồi hay sao đó mà thấy uể oải – Mẹ nó nói dối

– Nên tui cho thằng con tui đi làm được không? – Mẹ nó nói tiếp

– Con chị? Thằng Nho đó hả – Bà chủ quán trố mắt ra nhìn ngạc nhiên

– Sao hả, được không? Tui thấy công việc đó nó làm được, hằng ngày làm hòa à! – Mẹ nó bảo

– Ủ..em cũng biết thằng Nho nó cũng giỏi. Nhưng sợ tay chân nó tái mại làm không ra việc thôi, với lại thấy nó còn con nít lắm – Bà chủ quán ra vẻ phiền hà

– Được mà chị, nó giỏi lắm đó, ở nhà mọi việc một tay nó làm hết.

Một hồi lâu, bà chủ quán gật gù khẽ chậm chạp:

– Thôi được rồi, để em hỏi ý kiến bà chủ sao cái đã rồi báo cho chị hay, vậy ha!

10. Chương 10

– Ôi trời cảm ơn chị nhiều.

– Thôi về đây. – Bà chủ quán quay đi.

Tại nhà bếp của nó:

– Sao rồi mẹ, được không? – Nó hỏi khi nó đang cầm dĩa ăn cơm, trông rất hớn hở

– Một quá đi, để bà đi hỏi bà chủ xem sao, chứ bà thấy mày còn nhỏ, không dám nhận – Mẹ nó ra vẻ phiền nã

– Chết rồi vậy là không được rồi – Nó mím máo buồn

– Mà nè..làm cái gì mà mày khoái làm giúp việc cái nhà đó dữ vậy, có sung sướng gì đâu?

Nó không trả lời, nó lặng lẽ từng bước mặt buồn hiu đi vô phòng, trước khi đi vào phòng nó còn nói với ba mẹ nó một câu:

– Bữa nay con không muốn đi bán với ba mẹ đâu, cho con ở nhà một bữa

– Trời, thằng này ngon ta ơi! – Mẹ nó nói

– Thôi cứ cho nó ở nhà đi, đi theo không làm được gì cả – Ba nó nói

Nó nằm trong phòng mà lấy hai tay chấp lại cầu nguyện:

“ Cầu cho con được qua nhà anh đẹp trai làm việc đi, con cầu xin mà “

Những hành động lạ kỳ của nó từ khi gặp Tú khiến chính nó cũng không giải thích được, nó ngày càng thần thờ, rồi hay ngồi vẽ lên giấy những dòng chữ khó đọc, trong đó có ba từ “Anh đẹp trai “. Đầu nó ngẩn ngơ nhìn qua cửa sổ, hướng mắt hướng về quán cà phê nhỏ bên hẻm để trông chờ tin tức từ bà chủ quán.

Đã đúng hai ngày, mẹ Tú lại quán cà phê của bà chủ quán nọ

– Sao chị, chị giúp em được chưa?

– Có chút vấn đề cần hỏi chị đây.

– Chuyện gì chị? – Mẹ Tú ra vẻ hồi hộp

– Ồ..tui có hỏi giùm chị và người ta đồng ý nhưng mà....

– Nhưng mà sao chị?

– Nhưng mà người đó là một thằng nhóc, kè bên nhà chị đó. Nó mới có mười tuổi thôi, nhưng làm việc nhà giỏi lắm, mẹ nó nói ở nhà nó ngoan hiền và làm được hết tất cả mọi thứ trong nhà

– Ồ..nhưng mà em thấy nó nhỏ quá...không biết có....

– Được mà không có gì đâu chị, tui đảm bảo luôn, thằng này làm việc chăm ngoan mà, lễ phép nữa. Trong hẻm này chỉ hỏi được mỗi nhà nó, chứ mấy nhà kia thì có chỗ làm hết rồi

– Nhưng mà...

– Chị yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu..hay là chị sợ nó ăn cắp vặt? – Bà chủ quán liên tục lấp lời mẹ Tú

– Không không, chị đừng nói vậy tội nghiệp em. Em không nghĩ vậy đâu.

– Ừ...chị nhận nó đi, ngoan hiền lắm. – Bà chủ quán liên tục khen ngợi, dỗ dành với mẹ Tú

– Thôi, được rồi. Em chưa chắc lắm, tại trong nhà có bà lão cần chăm sóc nữa. Em sẽ nhận thằng nhóc đó thử một thời gian nếu làm được thì tiếp tục, nếu không thì.... – Mẹ Tú nói

– Ừ...vậy đi chị. Chứ trong hẻm này con gái phụ việc kiếm không có, đi làm xứ khác hết rồi chị! – Bà chủ quán nói

– Dạ, đây – em gửi chị – Mẹ Tú đưa cho bà chủ quán tiền hậu đãi

– Rồi rồi,cảm ơn chị...- Bà chủ quán ân cần

– Vậy chừng nào thằng nhóc đó mới làm được hả chị? Em đang cần gấp lắm. – Mẹ Tú nói tiếp

– À..ngày mai đi, ngày mai – Bà chủ quán tiếp lời

– Dạ, vậy mai nha chị!

– Ừ, mai tui kêu nó qua, nhà nó sát nhà chị đó.

Nói xong, mẹ Tú đi về, trong lòng còn hơi sợ vì sợ nó không làm xuể công việc, vì nó còn quá nhỏ. Đi ngang nhà nó, sát với nhà mình, bà ghé mắt vào nhìn thì vẫn là ngôi nhà bà thường nhìn thấy mỗi ngày: Một căn nhà thật cũ kĩ và nhỏ bé. Bà thiết nghĩ:

“ Nhà kè bên như vậy coi cũng thuận tiện việc đi lại “

Buổi trưa khoảng một giờ, bà chủ quán lại báo tin cho nó:

– Nho ơi! – Bà đánh thức giấc ngủ của nó

– Dạ....dạ....dạ....- giọng nó trong phòng vang ra nhưng không biết ai đang gọi mình nữa

Nó quỳnh quáng nhanh chóng chạy ra mở cổng thì thấy bà chủ quán đang đứng trước mình, nó mừng rỡ và chuẩn bị nghe nói:

- Ba mẹ đâu con?
 - Dạ đi bán hết rồi dì - Nó lễ phép
 - Ờ..về nói với ba mẹ, bà chủ bên đây chịu nhận con rồi đó - Bà chủ quán chỉ tay vào nhà kế bên nhà nó. Mặt nó sáng bừng lên, đôi mắt long lanh và tươi mát hẳn lên, nó chột la lên:
 - Thiệt không dì, hí hí....cảm ơn dì
 - Trời, làm cái gì con mừng dữ vậy, đi ở đợ mà mừng vậy sao con? - Bà chủ quán tỏ vẻ ngạc nhiên.
 - Dạ con mừng chứ dì, vậy là con có thể phụ giúp ba mẹ kiếm thêm tiền rồi - Nó thật lém lỉnh
 - Ủ, con thật có hiếu, ráng mà làm nha con, dì nan nĩ giới thiệu con giỏi giảo lắm bà chủ mới chịu nhận đó
 - Thiệt hả dì, con sẽ cố gắng
 - Mà nè, bà chủ nói chỉ nhận con làm thử vài tháng thôi, để thử xem con có làm nổi không đó, nếu được thì làm tiếp. Chính vì vậy mà con phải làm cho giỏi nha.
 - Dạ con biết rồi, cảm ơn dì nhiều lắm- Nó ra vẻ vui vẻ
 - Ủ...mai sáu giờ sáng bắt đầu đi làm nha con - Bà chủ quán bắt tay nó nói
 - Dạ..vậy là lương bắt đầu tính vào ngày mai rồi, mà lương bao nhiêu một tháng vậy dì? -Nó hỏi
 - Một triệu hai trăm ngàn! - Bà chủ quán nói
 - Wow! Lần đầu tiên trong đời con sẽ cầm được một triệu hai trăm ngàn sau một tháng nữa.hehehe
 - Thôi dì về nghe - Bà chủ quán thấy nó có hiếu với ba mẹ như vậy nên rất xúc động
 - Để con lấy chuối cho dì ăn nhe, mẹ con mới mua buồng chuối bự tổ chẳng luôn - Nó vui vẻ
 - Thôi, được rồi, nhà dì thằng con mới mua. Dì về nghe.
 - Dạ, dì về
- Nó tỏ ra vui sướng tột đỉnh, hát hò cả ngày đến tối.
- Đến khi ba mẹ nó, ba mẹ nó chưa kịp đẩy xe dừa và bưng mâm bánh vào nhà thì nó...
- Ba mẹ, ngày mai con đi ở đợ - Nó vô tư
- Ba mẹ nó nghe vậy bỗng dưng thấy mắc cười. Vừa cười nhưng vừa lo:
- Trời trời, ở đợ mà như được làm tiên vậy,sung sướng quá he?
 - Bộ bà chủ quán cà phê đằng kia cho hay tin rồi hả? - Mẹ nó hỏi
 - Dạ, hồi trưa dì lại nói con biết.
 - Rồi rồi, dì là được rồi, mày vào đây - Mẹ nó bưng mâm bánh vào nhà
 - Chi vậy mẹ??????
- Trong lúc ăn cơm, mẹ nó đã dặn dò rất nhiều, nào là phải biết nghe lời chủ, nào là phải làm việc cẩn thận đừng hòng tử tế, nào là phải lau chùi gọn gàng ngăn nắp...nó nghe mà muốn chóng mặt. Nhưng bản tính nó là vậy chỉ thoáng qua thôi là nó có thể thấu hiểu hết những gì mẹ nó dặn. Ba nó cũng tiếp lời vào dạy dỗ nó.
- Nãy giờ nghe hiểu không? - Mẹ nó hỏi
 - Dạ hiểu rồi - Nó gật đầu
 - Ráng làm cho tốt nhe? - Ba nó nói

– Dạ....Vậy là từ nay con khỏi sợ nắng noi nữa rồi. hé hé hé

Ba mẹ nó lắc đầu.

Buổi tối ăn cơm xong, thằng Nu nhà kế bên chạy qua tò chuyện với nó như mọi bữa ở trước cổng:

Nó kể lại mọi chuyện làm người giúp việc cho thằng Nu nghe

– Trời, mày làm tao bất ngờ quá à – thằng Nu ra vẻ bất ngờ

– Tao cũng bất ngờ nè, nhưng vì tao muốn giúp đỡ ba mẹ tao kiếm thêm tiền thôi – nó lúc lắc cái đầu vui vẻ

– Ê! Sao tao thấy mày nghi nghi....người ta đi ở sợ muốn chết còn mày thì.....vui vẻ quá vậy? – thằng Nu nhìn dáo dác nó

– Tao vui cũng phải, tại tao đi làm cho người có quen biết, nên tao không sợ

– À, ý mày nói có quen Anh Tú chứ gì?

– Hi hi đúng rồi

– Ủ...mày qua làm nhà bên đó tao nghĩ mày sẽ được đối xử tốt – thằng Nu ngược mặt nhìn trắng nói

– Sao vậy? sao mày biết

– Thì mày thấy anh Tú là người thế nào rồi, anh ấy rất tốt bụng, thì ba mẹ anh ấy cũng vậy thôi

– Ồ....hé – Nó gật gù

Một lát sau:

– Ê sao hôm nay tao không thấy anh đẹp trai ra mậy? – nó hỏi thằng Nu

– À, hồi nãy tao thấy anh đi rồi!

– Đi đâu? – nó tò mò

– Ai mà biết, anh đi bằng xe máy. Mà có chở một người con gái

– Người con gái hả? ai dạ? người con gái nào – Nó bỗng dưng rất tò mò

– Ai mà biết, chắc là mẹ anh thì phải? – thằng Nu gật gù

– Ồ....chắc là mẹ anh

Sáng hôm sau, năm giờ rưỡi nó thức dậy nhanh chóng. Đánh răng rửa mặt thật gọn, chải tóc thật kĩ. Nó thay một bộ quần áo thật đẹp. Nó nhìn trước gương và làm vài động tác quen thuộc: mím môi sau đó cười thật tươi và nói cổ lên!!!!

Nó đi xuống nhà bếp thì đã năm giờ bốn mươi lăm, nó thấy ba mẹ nó đang nấu ăn buổi sáng. Ba mẹ nó quay lại giặt mình nói:

– Trời mày đi làm hay đi ăn tiệc vậy?

– Dạ, thấy cũng bình thường mà mẹ.

– Kệ nó đi, bà quan tâm làm gì cho mệt.- Bà nó nói

Ăn cơm xong nhanh chóng nó chạy qua nhà kế bên để bắt đầu nhận việc. Trước khi bấm chuông nó còn mím môi một cái cho thật tự tin.

Hôm nay là chủ nhật nên cả nhà Tú rất đông đủ mọi người

Reng..... – Cổng nhà Tú vang lên

– Ngồi đi con – Mẹ Tú ân cần mời nó

– Dạ – Nó ngồi xuống

Nó nhìn chung quanh thì có ba mẹ Tú, và Tú đang ngồi trên bộ sa-lông.

Tú thấy nó liền ngạc nhiên:

- Nho!
- Anh đẹp trai! – Nó cười
- Sao em lại ở đây? –Tú hỏi
- À...mẹ bảo vào làm việc nhà mình đó con! – Mẹ Tú nói
- Ủa? sao lại là em ấy hả mẹ? – Tú hỏi mẹ
- Ủa? con quen với cậu nhóc này sao?
- Dạ quen, hàng xóm mà, kế bên nhà mình đó mẹ.

11. Chương 11

- Mẹ biết, vậy hay quá. Vậy khỏi giới thiệu rồi. À còn đây là ông xã cô! – Mẹ Tú chỉ sang chồng mình
- Dạ con chào chú – nó lễ phép đứng dậy chào
- Rồi.... chú chào con! – ba Tú chào nó

Một vài giây mẹ Tú nói công việc cho nó nghe, mà nó cứ hướng mắt lên nhìn về phía anh đẹp trai của nó, nhưng nó tự bảo

“ Từ từ mỗi ngày cũng được nhìn mà, làm gì mà nhìn hoài vậy Nho???”

- Hằng ngày con quét nhà, lao nhà, rửa chén, lau chùi các vật dụng khác, giặt đồ thì cô sẽ chỉ con cách xài máy giặt, buổi sáng con đi chợ mua đồ nấu nhá, còn nấu ăn thì cô sẽ phụ con vì trong nhà khẩu vị mỗi người chỉ có cô biết thôi, do đó cô sẽ làm với con việc này. Rồi con lên phòng của bà Nội chăm sóc,phục vụ bà khi bà cần, nói chuyện cùng bà cho vui là được rồi.

- Dạ con biết rồi – Nó vui vẻ
- Chú với cô thì đi làm từ sáng đến chiều, chỉ nghỉ được mỗi thứ bảy chủ nhật thôi, còn Tú thì cũng đi học nên nhà cửa không ai coi, cũng không ai chăm sóc cho bà hết...vì vậy con ráng giúp dùm chú – ba Tú nói
- Dạ...con sẽ cố gắng ạ – Nó nói
- À! Sao hồi nãy cô nghe con gọi Tú là anh đẹp trai? – mẹ Tú cười
- Dạ....dạ....tại con quen rồi cô, hì hì – Nó cười

Anh đẹp trai của nó nghe vậy cũng thấy mắc cười, mẹ Tú nói:

- Ồ! Cô thấy kêu vậy cũng không có gì lạ, hồi trước ở nhà cũ...mấy đứa con nít cũng thường hay gọi Tú như vậy lắm

- Dạ.....hì hì

Ba mẹ Tú và cả nó cùng cười.Tú thì cảm thấy hơi ngại vì những lời khen mình.

- Thôi! Vào đây cô chỉ con sử dụng máy giặt, rồi lên phòng chào bà Nội....

- Dạ! – Nó cất tiếng rồi đi theo mẹ Tú

Sau khi chỉ nó cách sử dụng máy giặt:

- Cô chỉ con, con nhớ chưa? – mẹ Tú hỏi nó
- Dạ, con nhớ rồi cô – nó đáp

Mẹ Tú đang dắt nó lên lầu để gặp bà Nội của Tú. Từng bước nó đi lên cầu thang, nó thấy được ngôi nhà này sao mà rộng thế, mắt nó đang dò tìm cái gì đó, mắt nó chao đảo tiếp tục tìm kiếm. Thì ra nó đang kiếm phòng anh đẹp trai của nó...bỗng nó nghe tiếng kêu của mẹ Tú nên tỉnh hồn trở lại:

– Tới rồi con! – mẹ Tú nói

– Dạ!

– Sao này con cứ gọi bà là Bà Nội cũng được.

– Dạ!

– Cốc cốc....cốc – tiếng gõ cửa phòng bà Nội

Từ từ Nội trong phòng đi ra mở cửa. trước mắt nó hiện giờ là một bà cụ trông có vẻ thanh cao, gương mặt hiền hậu.

Nó khẽ gật đầu:

– Con chào Nội!

Bà không chào lại nó, chỉ liếc mắt xung quanh một cái rồi đi lên giường nằm nghỉ. Nó xoay sang nhìn mẹ Tú như có vẻ muốn nói qua đường truyền con mắt: “ Cô ơi! Chắc bà khó tính lắm he?” nhưng nó không nói

– Mẹ, đây là Nho. Người giúp việc mới của mình đó mẹ. Sau này mẹ cần gì thì gọi cháu nó. – Mẹ Tú nói với bà Nội

– Kêu thằng Tú lên đây cho mẹ – bà Nội nằm trên giường bảo mẹ Tú

– Dạ – mẹ Tú đáp

Trong khi mẹ Tú đi xuống lầu gọi Tú lên thì nó ở đây, hít thở một cái thật sâu, mím môi một cái để lấy tự tin. Nó lại gần bà Nội, vẻ mặt ấp úng, trang nghiêm.

– Nội ơi! Con tên là Nho, sau này Nội cần gì thì kêu con nha Nội.

Bà quay sang nhìn nó, bà ra vẻ khó tính, bà thấy vẻ mặt sợ hãi của nó nên lên tiếng:

– Ủ...

– Thằng Tú lên chưa? – bà Nội hỏi tiếp

– Dạ anh đẹp trai chưa lên Nội ơi! – nó đáp

Bà bỗng ngồi dậy nhìn nó, một cách trầm trồ lạ lẫm:

– Anh đẹp trai?????

Nó rất lấy đổ làm ngạc nhiên khi mình gọi Tú là anh đẹp trai thì ai cũng có phản ứng như vậy.

– Dạ.....dạ....- nó ấp úng

– Con vừa gọi ai? – Bà hỏi

– Dạ....anh Tú

– Sao gọi cháu cưng tui như vậy?

– Dạ....dạ..tại....tại.....con thấy.....thấy ảnh....ảnh đẹp trai... – Nó sợ hãi khi nhìn thấy nét mặt của bà

Trong lúc đó thì anh đẹp trai của nó vừa lên phòng:

– Nội!!!!!!!!!!!!– Tú gọi

Nó thấy Tú lên nên đứng nép sang một bên.

– Nội kêu con lên có chuyện gì không Nội?

– Sao sáng giờ không lên Nội hả? – Bà hỏi với vẻ mặt vui vẻ

– Dạ...con đang nói chuyện với ba ở dưới đó Nội – anh đáp

Bà nhìn nó và bảo:

– Xuống dưới đi!

– Dạ – nó thẹn thùng

Trước khi đi, nó còn quay lại nhìn anh đẹp trai của nó một lần nữa, rồi con tim nó bảo: “Giờ phút này không thể nhìn anh đẹp trai được đâu! “.

Tú quay sang hỏi bà Nội:

– Sao Nội kêu Nho xuống!

– Nội muốn hỏi con đó mà, thằng nhóc đó ở đâu tới vậy? – Bà bỗng cười

Tú chợt nhìn bà Nội rồi lắc đầu

– Rồi! rồi! con biết rồi...Nội lại thấy người lạ lại tỏ ra lạnh lùng vậy phải không?

– Cái thằng này...! – Nội vỗ vai Tú

– Nhóc đó tên là Nho! Nhà cạnh bên mình đó Nội.

– Nó học lớp mấy rồi?

– Nghĩ học rồi Nội

– Sao vậy?

– Nhà em ấy nghèo, ba mẹ phải đi bán bánh, bánh dứa.

Bà Nội nghe xong, bà cũng gật gù trông vẻ thương xót.

– Nội nè! Nho em ấy rất là dễ thương và thông minh. Nội đừng lạnh lùng quá làm Nho sợ mất.

– Nội biết rồi, tội nghiệp thằng nhỏ, mới mấy tuổi đầu mà phải nghỉ học, đi làm người giúp việc. – bà Nội nói

– Dạ...khi nghe mẹ con nói em ấy sẽ giúp việc nhà mình, con cũng bất ngờ lắm đó Nội, tại con với Nho đã là hàng xóm cách đây mấy ngày rồi

– À...thì ra nó kêu con là anh đẹp trai!!! chắc con vui lắm phải không? – bà cười

– Đâu có đâu Nội, mấy đứa con nít ở nhà cũ mình cũng hay gọi con vậy, nên con thấy cũng bình thường hì hì hì – Anh cười thật tươi.

Nó đang quét nhà cho sạch ở dưới nhà, thì cổng reo lên. Nó chạy ra thì thấy mẹ Tú về

– Cô về, để con tiếp cô – Nó thấy mẹ Tú xách bọc đồ ăn từ chợ về

– Ủ...cám ơn con!

Tại bếp:

– Món này con phải để ớt nhiều, tại chú con thích ăn cay – mẹ Tú chỉ nó

– Dạ.....- nó gật đầu

– Còn món này con phải để muối và nước mắm ít thôi, thằng Tú nó ít ăn mặn lắm

– Dạ.. (thì ra anh đẹp trai không thích ăn mặn lắm, hì hì) – Nó dạ rồi khẽ nói thầm

– Còn đây, bà Nội già rồi con nên hạn chế bỏ đường nhen con!

– Dạ....

– Con làm đi, cô chạy lên công ty cô chút...chiều cô về...haizzz...chủ nhật mà cũng không được nghỉ nữa – mẹ Tú thở dài

– Dạ để con mở cổng cho cô

Tại nhà thằng Tân bóng:

Thằng Tân đang cặm cùi sơn móng tay màu hồng thì đám của thằng Khanh tóc vàng chạy chiếc xe gồ ga mạnh... hơi khói lan khắp...lại trước nhà:

– Em yêu đi chơi với tụi anh – thằng Khanh nói

Thằng Tân thấy vậy, ra về e then nững nịu bỏ cái chai sơn móng tay xuống rồi nói:

– Ủa mấy anh còn nhớ đến em nữa hả – thằng Tân tỏ vẻ then thùng

– Sao không nhớ, người đẹp mà!

Thằng Tân nghe vậy liền hí hửng:

– Anh đợi em chút xíu nà, hí hí – Giọng thằng Tân ngọt sớt

Thằng Tân chạy vào nhà thay quần áo thì ngoài đây, đồng bọn của thằng Khanh rủ tai vào thằng Khanh:

– Keo này đại ca dính chắc, đại thắng rồi

– Đại ca chuyển chiêu sang mấy thằng bóng này, coi bộ thấy có hiệu quả à.

Thoáng chút thằng Tân đã thay đồ xong, Tân mặc chiếc áo màu hồng, quần màu xanh lá cây, đôi dép vàng. Tuy nhà hơi nghèo như vậy nhưng thằng Tân luôn biết cách làm đẹp cho mình bằng cách lấy tiền của mẹ không thương tiếc, Tân chưa hề biết suy nghĩ rằng ngày mai này, nhà mình sẽ đói hay no!!!. thằng Tân dường như đã quá quen thuộc với cái cảnh có mấy anh đẹp trai đưa đón nó đi chơi thể này, nhưng đây là lần đầu tiên nó quen với một thằng đẹp trai nhưng giang hồ

– Nón em đâu? –thằng Tân hỏi thằng Khanh

– Đây nè em yêu – thằng Khanh cầm nón đưa cho Tân

Thoáng chút, xe của tụi nó đã gồ ga chạy thật nhanh ra khỏi con hẻm.

Buổi tối tại nhà Tú:

– Dạ chào cô chú con về – Nó xong ngày làm việc

– Ủ...con về...hôm nay con làm khá lắm – mẹ Tú khen

Nó gãi đầu rồi khép cổng về.

Tại nhà nó:

– Sao không ăn cơm đi mày? – mẹ nó bảo

– Thôi! Con no rồi

– Ăn hồi nào mà no? – Ba nó hỏi

– Thì ăn bên nhà bà chủ á, bà chủ tốt bụng lắm cho con ăn toàn đồ ngon, hí hí – Nó cười hí hửng

Ba mẹ nghe nó nói vậy cũng thấy an lòng, hỏi tiếp:

– Sao, mày thấy làm việc có nặng nhọc không, mệt không, có ai khó dễ gì không?

– Không có, có mấy công việc hà, dễ lắm, sướng lắm mẹ ơi – Nó lại cười hí hửng

– Ủ, vậy thì được – Mẹ nó cười

– Không những sướng mà còn được gặp..... – Nó lấp lửng

– Gặp gì? – Mẹ nó hỏi

– Không không có gì.....hì hì

12. Chương 12

Nó chợt nhớ ra bà Nội, bà Nội là người khó tính nhất trong mắt nó. Nó sợ nó sẽ không chịu được hết ý bà và sẽ có ngày bị bà ghét bỏ, nghĩ tới đó thôi, mặt nó đã buồn thảm thảm.

– Nếu công việc tốt đẹp như thế này thì tao với má mày cũng yên tâm rồi – Ba nó nói

– Dạ – Mặt nó chợt bí xị.

Buổi tối tại nhà thằng Tân bóng:

– Trời ơi! Con với cái – mẹ thằng Tân la

– Cái gì đâu mà má la dữ vậy? – Giọng nó say xĩn

– Trời ơi! Bữa nay còn bày đặt nhậu nhẹt nữa, đám nào rủ mày đi nữa rồi phải không? – Mẹ thằng Tân vỗ đầu nó

– Má buông ra coi, làm gì dạ? – thằng Tân lấy tay xua tay mẹ nó ra khỏi đầu mình

– Riết rồi, mày hư hỏng lắm nhe Tân, mày cứ như thế này hoài là tao bỏ mặc xác mày luôn đó- Mẹ thằng Tân đã bật khóc

Dường như, thằng Tân thấy mẹ mình khóc vậy mà cũng không lấy làm ngạc nhiên vì nó đã thấy mẹ khóc vì mình quá nhiều:

– Một má quá đi, thì coi như con chết rồi đi – Giọng thằng Tân cầu nài

– Tao sợ...là sợ mày tập tành thói hư hỏng với bọn xấu, rồi sau này mang họa vào thân

– Haizzzzzzzzzz.....mệt quá đi, người ta mệt muốn chết mà cứ nói hoài – thằng Tân khó chịu

– Ủ....tao cho mày chết luôn – Mẹ thằng Tân bỏ ra đằng sau

– Ọe.....ọe.....- thằng Tân ới mũa khắp nhà từ khi đi với bọn thằng Khanh về.

Sáng sớm tại nhà Nho

Nó vừa chuẩn bị mở cổng để đi qua nhà anh đẹp trai nó làm việc sau khi ăn xong, thì thằng Nu bên nhà chạy qua kịp lúc:

– Ê! Nho

– Hey! – Nó mỉm cười khi nhìn thấy thằng Nu

– Hôm qua tao đi bán về mệt, buồn ngủ quá không qua hỏi thăm mày đi làm thế nào – thằng Nu đang đứng trước mặt nó

– Tốt lắm mày ơi, gia đình anh đẹp trai rất tốt với tao, cho tao đồ ăn ngon không à. – Nó khoe và cười

– Vậy hả? mừng quá vậy?

Nó chợt buồn

– Nhưng mà có bà Nội, bà Nội thấy có vẻ không ưa tao mày ơi!

– Chắc tại mày lạ đó, cố tạo thân thiện và gần gũi hơn coi, mấy bà già cần sự quan tâm lắm.

– Ủ...hihihihi. – nó nghe thằng Nu nói vậy thấy tự tin hơn nhiều

– Thôi tao đi làm nha, à chút nữa mày qua phụ ba tao đẩy xe dừa ra giúp tao nhen! – Nó nói

– Ủ...để tao, chúc mày làm việc vui vẻ -thằng Nu vẫy chào

Đây là buổi sáng thứ hai đầu tuần, gia đình Tú chuẩn bị đi làm

– Nho nè, chút nữa con lên phòng gọi thằng Tú xuống ăn sáng nhe! – mẹ Tú dặn nó khi đang dắt xe ra đi làm

– Dạ, con biết rồi.

– À còn nữa, đem cháo lên cho bà Nội luôn nha con, còn phần của con..cô để trong lò vi ba đó – mẹ Tú nói

– Dạ con cảm ơn cô.

Thoáng chút sau, bình minh đã dâng cao, ba mẹ Tú đã đi làm. Theo lời dặn nó lên phòng gọi anh đẹp trai của nó xuống ăn sáng và đi học.

Nó bước nhẹ lên lầu, phòng anh đẹp trai của nó nằm đối diện với phòng bà Nội.

Ngày hôm qua lúc rảnh rỗi nó đã chạy lên dò tìm phòng anh đẹp trai của nó, nó tính vào phòng lấy đồ dơ đi giặt thì phòng đã khóa chốt, đợi đến tối hôm nay mới lên lấy.

Nó gõ cửa:

– Cóc....cóc....

– Anh ơi! Xuống ăn sáng rồi đi học nè

Tú từ trong phòng mở cửa ra, tay thì vò vò cái đầu, mắt thì hí hí dường như đang còn say ngủ

– Ủ...anh biết rồi

Nó quay sang thì thấy anh đẹp trai của nó đang mặc bộ đồ ngủ trông rất đẹp y như mấy chàng hoàng tử trong phim mà thỉnh thoảng nó đi xem ké nhà người ta. Tim nó lại trở lại triệu chứng đập mạnh, nó mím môi lại một cái để bình tĩnh hơn.

– Ổ...cho em lấy đồ dơ của anh xuống giặt.

– Ủ...em vào lấy đi Nho!

Nó chạy vào lấy cái sọt đựng quần áo dơ của anh ra ngoài thì Tú hỏi:

– Ổ...hôm qua anh về hơi trễ nên không hỏi thăm em, em làm có mệt không?

Nó nghe câu hỏi này của Tú thì tự dưng nó nhớ lại anh từng nói “ buổi tối anh thường đi dạo và trò chuyện cùng mấy người bạn, chứ ít khi đi đâu khuya lắm”, nó hơi thắc mắc nhưng bỗng thấy câu hỏi của anh đủ để lòng nó ấm áp vô cùng, nó khẽ cười rồi đáp:

– Dạ không, làm việc cho nhà anh. Em thấy vui lắm...

– Ủ...nếu vậy thì anh không ái ngại.hì hì – Anh cười với nó và nói

Nó lại bắt gặp nụ cười của anh, tim nó lúc này chợt đập nhẹ hơn nhưng bây giờ lại đập mạnh trở lại

– Dạ, có gì đâu mà ái ngại chứ..hì hì

– Thôi em đi xuống nha anh!

– Ủm

Nó chạy nhanh xuống lầu vì nó sợ nó sẽ không kìm chế nổi lòng mình, vì khi nó nhìn quá kĩ và gần mặt anh. Một gương mặt đẹp trai mê hồn, nụ cười y hệt thiên thần. Vẻ đẹp của anh không thể nào nó tả hết được.

Nó cầm cái sọt đồ đi xuống lỗ chân đạp ngay cái gì đó, dường như có...lông. Nó nhìn xuống bàn chân mình thì thấy con mèo thật dễ thương mà anh đẹp trai của nó thường hay vuốt ve. Nó chưa có dịp hỏi anh về con mèo này nhưng nó cũng cảm thấy thích chú mèo này, vì hẳn anh đẹp trai của nó thích thì nó...thích luôn.....

Nó nhanh chóng nhắc chú mèo lên tay, tay xoa xoa đầu. Chú mèo cũng thật là ngoan, nên để cho nó vuốt ve:

– Ôi! Ôitao xin lỗi mày nha. Nằm dưới chân tao chi để tao giẫm lên vậy. Mày có đau không? Xin lỗi mày nhiều nha.Hôm qua tao tới làm, mày đi đâu mất tiêu vậy, tao cũng quên mất mày không nhớ tới mày nữa, ôi...ôi...xin lỗi mày nha, có đau không hả? – Nó hỏi chú mèo đang nằm trên đôi tay nó.

Anh đẹp trai của nó, đứng trên nấc thang lầu thấy nó vuốt ve, xin lỗi chú mèo,bỗng bật cười....

Anh đẹp trai của nó từ trên nấc thang lầu bước xuống:

– Em cũng thích mèo lắm ha??? – Anh cười với nó

– Dạ, em thích mèo lắm

– Ủ, con mèo này rất là có ý nghĩa đối với anh, rất quan trọng – Mặt anh trầm tĩnh

Nó muốn hỏi tại sao vậy anh, nhưng nó không dám hỏi, được cất giọng tự tin để nói chuyện với anh như vậy là tốt lắm rồi, chứ mọi thường nó không kiềm chế được mình để tìm đập liên hồi.

– Con mèo này em thấy nó dễ thương lắm đó anh – Nó hí hửng

– Ủ, nó đáng yêu lắm, tên nó Lyli – Anh nói

– Lyli? Tên đẹp quá, giống nước ngoài hìhì – Nó cười

– Hì hì

Lần đầu tiên nụ cười của nó được phát lên lâu như vậy, một lâu sau nó nói:

– Ồ, để em dọn phở ra cho anh đẹp trai ăn nhen??

– Ủm...cảm ơn em.

Trong lúc nó đang lấy phở ra, nó đang hâm lại cho phở thật nóng mà mẹ Tú đã chuẩn bị từ sáng sớm. Nó từng bước gấp phở ra tô, bỗng dừng nó quay lại thì thấy anh đẹp trai của nó đang đứng sau lưng mình chồm tới, nó giật mình đưa cây giá mức nước lèo lên cao theo con tim nó “ phòng thủ kẻ gian “ và la lên:

– Anh làm gì đó? – vẻ mặt nó nghiêm ngặt

Anh chợt nhìn nó rồi bật người ra, bất ngờ, còn tay thì giơ lên cao, nói:

– Anh.....anh..... – Tú ấp úng

Nó chợt nhận ra đó chính là anh đẹp trai của mình nên mặt có vẻ sần sần, lấy tay từ từ che miệng, như đã bị hốt:

– Ồ...anh....anh.....anh đẹp trai

– Em làm gì vậy, làm gì....định đánh anh hả? – Tú cười vui vẻ

– Dạ....dạ....em không....không dám – Nó đỏ mặt

– Nhìn anh giống kẻ gian lắm sao, anh chỉ muốn coi em nấu cái gì mà thơm quá thôi mà – Anh nhìn nó một cách mắc cười và nói

– Dạ.....dạ.....em xin lỗi....xin lỗi anh đẹp trai nha! – Nó cúi mặt

– Hì hì hì, chắc như vậy hoài, anh giật mình mà chết quá – Anh tiếp tục cười

Những nụ cười này giờ của anh, đã làm nó say đắm, đã thấm vào từng bộ não trí óc và cả...ruột gan nó. Nó chợt thấy mình hơi bị hốt, vì nó hay có tật giật mình, nhất là ai làm gì sau lưng nó.

– Dạ, dạ....để em lấy phở ra, anh ra ngồi đi – Nó gạt chuyện sự cố này ngang, dường như môi nó đang cười thầm

– Ủ....hì hì....em làm anh mắc cười quá....

Nó bưng phở ra cho anh, anh nhìn nó và cứ mãi bật cười, nó cảm thấy thổ thẹn cúi mặt xuống hỏi:

– Anh làm gì mà nhìn em cười hoài dạ?

Anh lấy tay để trên cằm vuốt vuốt, rồi cười với vẻ rất lãng tử....

– Anh nhớ hồi này...anh mắc cười....

Thấy anh mắc cười như vậy, nó cũng thấy vui vui lắm....

– Thôi,...ờ...anh ăn đi....rồi đi học....

– Ủ... – anh vẫn cười

Một hồi sau:

– Chết! cháo của Nội! – nó hốt hoảng

– Ủ...em đang lên cho Nội đi. – anh bảo nó

– Dạ, em đem liền

Nó vào bếp hâm cháo cho nóng lên rồi múc ra tô, dường như nó múc hơi đầy đến cả tràn tô, trông có vẻ hơi vụng về,từng bước nhẹ nhàng đi lên lầu, vì sợ cháo đổ ra ngoài.

Đến phòng Nội, nó để cháo xuống đất, gõ cửa:

– Nội ơi! Con đem cháo cho Nội nè.....

Nội trong phòng từ từ bước ra, nó bưng cháo lên nhìn Nội một cái, có vẻ ánh mắt của nó đang thăm dò nét mặt Nội. Bà Nội cũng nhìn nó từ cửa phòng cho đến bàn ăn mini của bà...

– Sao sáng giờ tui đợi mà không đem lên cho tui...hả?- Nội bước lại gần chiếc bàn

– Dạ....dạ....tại....tại...con mắc lấy phở cho anh đẹp trai....nên lấy cháo cho Nội trễ

– Lần sau tui không muốn vậy nữa nha! – Bà nói với vẻ mặt trầm ngâm

– Dạ – Mặt nó mí xị

Rồi bà Nội nhìn vào tô cháo, thấy ôi ôi sao mà tràn đầy, bà hằng học nói:

– Ở dưới còn cháo nữa không?

– Dạ còn nhiềunhiều lắm Nội – Nó hí hửng trở lại

– Vậy sao không bưng nguyên nồi lên luôn, múc như vậy sao mà ăn, cho heo ăn à? – Bà nói

Nó nghe như vậy mặt nó buồn lắm, nó biết mình sai khi nghe Nội nói nên im re:

– Sao, tui nói không đúng sao,nhìn đi, tô cháo đầy ngập như vậy sao mà ăn – Bà tỏ ra khó khăn với nó và còn lớn tiếng

– Dạ...con xin lỗi Nội – nó thấy ảm ức

13. Chương 13

Đi xuống đi – Bà khoác tay

Nó lặng lẽ bỏ đi xuống lầu, mặt buồn da diết, dường như nó muốn khóc. Nó thấy ảm ức vô cùng, bị bà Nội mắng mỏ như vậy làm nó phải dụi dụi đầu vào tay mình nhiều lần. Nó thấy bà Nội khó tính quá, nhưng ý chí nó không tắt, nó muốn hoàn thiện mình hơn nữa nên tỏ rất vui vẻ và tự tin.

Nó bước xuống phòng khách thì thấy anh đẹp trai của nó đã đi học rồi, bây giờ chỉ còn mỗi mình nó ở nhà.

Nó từng tự lau nhà, quét nhà, lau chùi các vật dụng và đi chợ mua đồ nấu ăn.

Nó đội nón lên, đi ra chợ, đi ngang qua nhà thằng Tân bóng thì nó phải dừng chân lại khi thấy mẹ thằng Tân đang ngồi sầu đứt ruột bên cánh cửa, mắt thì đỏ hoe. Nó chạy lại:

– Thím ơi, thím sao vậy?

Mẹ thằng Tân bóng dụi dụi con mắt nói:

– Ờ, ờ...thím không có gì con....

– Không có gì sao thím khóc – Nó hỏi

Một vài phút sau, mẹ thằng Tân mới nói thật:

– Thím buồn thằng Tân con thím quá Nho ơi! – Bà cứ khóc

– Dạ...nó làm gì hả thím?

– Nó cứ suốt ngày đi nhậu nhẹt với cái đám lạ, về thì ối tùm lum nhà cửa, la lối um xùm...thím khổ quá...

Nó thấy thương xót mẹ thằng Tân bóng nhiều lắm, nó nghĩ ít ra mình không tệ hại như thằng Tân

– Tính tình nó ngày càng thay đổi không giống như lúc trước nữa, hình như nó tỏ ra mình là người lớn thì phải – mẹ thằng Tân nói

– Nó đâu rồi thím?

– Nó lại đi nữa rồi, đi với cái đám mới đó đó.

– Thằng này thiệt hết sức – Nó vỗ tay vào đùi

Một lát sau:

– Ờ, con đi đâu vậy Nho? – mẹ thằng Tân hỏi

– Dạ con đi chợ – Nó đáp

– À...thím có nghe nói con đi giúp việc nhà người ta phải không?

– Dạ.... – Nó vui vẻ trả lời.

Buổi chiều, tại nhà thằng Tân bóng

– Trời ơi! Lại nữa rồi, ăn mặc không ra cái gì hết, lại nhậu nhẹt nữa – mẹ thằng Tân hét

– Một bà quá, tui mệt rồi nha – thằng Tân giọng say xỉn nói với mẹ

– Trời! bữa nay còn kêu tao là bà xưng tui nữa hả? – Mẹ nó sốc

– Mày biết mấy hôm nay tao không đi làm là vì mày không, tao sợ mày hư hỏng nên ở nhà.....ai ngờ....

– Một quá đi, cho tui ngủ được không? Đi làm thì đi đi, ở nhà trông chừng tui làm gì!!!!!!- Nó cần nhằn

– Trời ơi, ngó xuống mà coi.....mới có mười mấy tuổi đầu mà hỗn láo vậy đó. Con người ta ngang ngửa tuổi nó mà đi làm ra bạc triệu rồi, còn nó thì cứ như vậy hoài.... – Mẹ nó la

– Người ta nào? – Giọng nó say xỉn

– Thằng Nho ...thằng Nho xóm dưới chứ đâu!

Thằng Tân bật dậy, trố mắt hỏi:

– Thằng Nho????????????????????

Hôm sau, thằng Tân bóng đi xuống xóm dưới, dò la ra thì biết Nho đang phụ việc cho nhà anh đẹp trai. Thằng Tân thấy hụt hẫng lắm, vừa bị chê làm không ra tiền, vừa ghen tị với Nho vì được ở chung nhà với anh đẹp trai của nó đang đeo đuổi, nghĩ tới đó nó cảm thấy tức vô cùng. Đường như máu giang hồ ăn chơi của thằng Khanh tóc vàng đã ăn vào xương tủy của nó dù mới chỉ mấy ngày, thằng Tân chạy lại nhà Tú bấm chuông..

– Reng.....

Nó loắt thoắt lắt lư cái đầu chạy ra mở cổng, thì thấy không ai khác đó chính là thằng Tân bóng. Nó không mở cổng mà đứng nói chuyện với thằng Tân:

– Có gì không mà?

– Ờ....mày làm việc ở đây sao? – thằng Tân giọng nghênh ngang

– Ủ...

– Không ngờ lù khù vậy mà cũng hay, làm được việc bạc triệu – thằng Tân chặc lưỡi

– Ủ, rồi sao...

– Hỏi cho biết vậy thôi!

Thằng Tân chỉ lại đây đổ đôi ba câu như vậy thôi rồi quay mặt đi. Nho thấy thằng Tân kì cục lắm nên lắt đầu rồi đi vào nhà.

Thằng Tân bóng trên đường về trong đầu nghĩ: “ Ồi trời ơi! Coi như bỏ cái anh đẹp trai này đi, mình là hoa đã có chủ rồi mà, hé hé, mình cũng có anh đẹp trai của mình rồi mà, anh Khanh....anh Khanh....hé hé” thằng Tân cứ hí hửng, chợt đám thằng Khanh gồ ga chạy lại:

– Em đi đâu vậy, anh lại nhà kiếm em, thì gặp mẹ em, bả chửi quá trời – thằng Khanh hùng học nói

– Ờ....ờ....vậy hả, em xin lỗi nha...em đi chút chuyện mà

– Leo lên đi với tụi anh, nhanh lên – thằng Khanh hối thúc

– OK! – thằng Tân leo lên xe

Và bọn chúng vụt đi.....

Buổi chiều tại nhà Tú:

Ba mẹ Tú đã đi làm về. Tú thì ngủ trong phòng, nó thì đang nấu cơm chiều. Thấy ba mẹ Tú về nó vui vẻ nói:

– Cô chú ăn cơm chưa để con dọn?

– Ủ, cảm ơn con....con dọn ra đi rồi lên kêu Nội với thằng Tú xuống ăn luôn – Ba Tú nói

Nghe tới chữ ” Nội ” nó đã cảm thấy sợ sợ...Nó từng bước vào bếp mang thức ăn ra, tất cả đã chuẩn bị sẵn chỉ chờ mọi người lên ăn.

Mẹ Tú tắm ra, bà nói:

– Lên gọi Tú với Nội được rồi đó con!

– Dạ

Nó đi lên lầu, nó đi đến phòng của Tú trước tiên, nó gõ cửa:

– Anh đẹp trai ơi! Xuống ăn cơm nè

– Ủ, anh biết rồi – Giọng anh trong phòng vang ra

Rồi nó hít một cái thật sâu lấy tự tin để qua phòng Nội:

– Cốc cốc.....

– Ai đó!

– Dạ, con Nho nè Nội. Nội xuống ăn cơm!- Nó lễ phép

– Ủ....

Nó bước xuống lầu, thì thấy ba mẹ Tú vào bàn ngồi đợi sẵn. Anh đẹp trai của nó cũng đang xuống bên cạnh là dất diu bà Nội:

– Thiệt! mệt hết sức, hồi trưa Nội ăn cơm không được gì hết – Bà nói với Tú

– Vậy hả Nội. Vậy chút nữa Nội ăn cho nhiều nhe! – Anh ân cần

Bà Nội bước xuống ngồi vào bàn, nó thì đang đứng khẹp nép, bà nhìn xung quanh bàn ăn, rồi nói:

– Sao có bốn cái chén vậy?

– Dạ.....dạ.....nhà mình bốn người mà Nội! – Nó ê ập đáp

– Rồi không ăn sao, mà đứng đó – bà Nội nói nó

– Dạ con hả?..... – Nó ngẩn ngơ

Anh đẹp trai của nó lên tiếng:

– Nho! Em vào lấy thêm chén đĩa ra ăn chung đi

– Ủ...lấy thêm đi con – Ba Tú cũng nói

– Người trong nhà không mà con – Mẹ Tú vui vẻ

– Dạ....

Nó rón rén đi vào trong bếp lấy thêm chén đĩa cho mình, mà trong lòng vui lắm vì nó được đối xử tốt như vậy. Nó lụi cùi củi đầu đi ra bàn ăn.

Trong lúc ăn, nó lại thêm một lần được vui vì một phần được ngồi cạnh anh đẹp trai của nó, nó thấy vui lắm. Trong lúc ăn nó cứ lén nhìn anh hòaai. Một phần nó được anh gấp đồ ăn cho. Nó cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Bỗng bà Nội nói:

– Món của tui sau ngọt quá vậy?

Nó chột giật mình rồi thanh minh:

– Đâu có đâu Nội, con bỏ ít đường lắm mà

– Nói còn cãi, ném thử đi – Bà đút cho nó một muỗng canh

Nó ngậm ngậm ném rồi nói:

– Đâu có ngọt đâu Nội?

– Trời! – Bà thở dài

– Sau này mà còn làm ngọt như vậy là tui không ăn đâu nha! – Bà nói

Ba mẹ Tú biết tính cách bà Nội hay như vậy nhưng trong lòng rất tốt và ăm áp vô cùng nên không nói gì cả mà chỉ cười. Anh đẹp trai của nó cũng vậy là người mà hiểu Nội nhiều nhất.

Bỗng chút sau:

– Ba mẹ thằng Tú nè!... – bà Nội gọi

– Dạ – ba mẹ Tú đồng thanh lên tiếng

– Hai đứa nói kêu người giúp việc về, rồi kêu lên phòng trò chuyện với mẹ, sao không thấy gì hết vậy? – Bà đang nói đến nó

Với độ thông minh và nhanh nhẹn của nó, thì nó biết ngay người mà bà Nội nói đó là mình. Nó tỏ ra rụt rè, nó nhìn anh đẹp trai của nó và anh cũng nhìn lại nó.

Mẹ Tú quay sang hỏi nó:

– Ủa, con không lên phòng nói chuyện với Nội sao Nho?

- Dạ....dạ....dạ..... - nó ấp úng
- Hôm trước cô dặn con mỗi ngày lên phòng trò chuyện với Nội mà! - mẹ Tú nói tiếp
- Hơi!....bởi dậy...thằng cháu tui thì đi học cả ngày, vợ chồng nó thì đi làm miết....ở nhà buồn....buồn muốn chết - bà Nội thở dài
- Dạ...con.....con....- Nó cứ ấp úng
- Từ ngày mai con phải lên nói chuyện với Nội nha Nho! - ba Tú nói
- Dạ....dạ.....

Thật ra nó không dám lên vì Nội thường hay trách mắng nó, làm nó sợ. Cứ mỗi lần vào phòng Nội là nó có cái giác lạ kỳ, hồi hộp.....

Màn đêm kéo đến, buộc nó phải xa anh đẹp trai của nó từ đây đến sáng. Nó không biết cảnh đêm tại nhà anh đẹp trai của nó sẽ diễn ra như thế nào nữa, chắc là vui lắm, cả nhà sẽ sum vầy, nó rất muốn ở lại luôn buổi tối, công việc thì nó không thấy vất vả gì cả, miễn sao nó được gặp anh đẹp trai là được rồi.

Nó phải quay về ngôi nhà gắn bó với nó mười bốn năm nay, sau buổi làm việc mệt nhọc, ba mẹ và nó mới có dịp ngồi bên nhau để ăn bánh uống trà

- Hôm nay được ăn bánh, sướng ghê mẹ há? - Nó nói
- Ủa, bánh này bà chủ lại cho mày nữa hả? - Mẹ nó hỏi
- Dạ, cô tốt lắm mẹ, cho con bánh ăn hoài à - Nó ngây thơ
- Vậy là mày có phước gặp người tốt rồi!! - ba nó cười
- Vậy tao với ba mày yên tâm hơn!
- Ba mẹ ăn đi!! - Nó đưa bánh

Ăn xong, nó không quên để dành một phần cho thằng bạn mình là thằng Nu. Nó đã chạy ra ngồi trước cổng mà hai con mắt cứ ngó qua nhà của anh đẹp trai nó. Nó rất muốn biết đêm nay anh đẹp trai của nó có nhà không, vì mấy ngày nay anh hay đi đâu đó.

Không biết sao, trong lòng nó cứ bồn chồn, náo nức rất muốn gặp anh, muốn gặp anh từng phút từng giây, nó nghĩ vu vơ:” Phải chi cho mình gặp anh đẹp trai nguyên ngày, mình nhịn đói cũng được, hí hí ”.

Không lâu sau, thằng Nu chạy qua:

- Ê! Nho
- Hey! - Nó ngoắc thằng Nu lại
- Bánh nè, cho mày đó - Nó đưa bánh cho thằng Nu

14. Chương 14

- Woww!...bữa nay có bánh nữa, cảm ơn mày nhiều
 - Mẹ anh đẹp trai cho đó - Nó khoe
 - Vậy hả, cô đó tốt quá he! - thằng Nu tháo bánh ra ăn
 - Bà Nội gì đó thì sao? - thằng Nu hỏi
- Đôi mắt nó buồn buồn, như không muốn trả lời
- Bà Nội hả? Bà khó tính quá mày ơi!

- Vậy hả?
- Ủ, tao làm cái gì bà cũng không vừa ý, nhiều khi tao muốn khóc lắm – Nó mặt buồn
- Trời, làm gì khóc. Con trai gì mà...
- Thôi nha, ăn bánh thì ăn đi...

Một vài phút sau

- Ê Nu!!
- Gì?
- Dạo này tao thấy anh đẹp trai hay đi buổi tối lắm ó!
- Chắc đi học mày ơi – thằng Nu đang ăn
- Nhưng hôm trước anh có nói đi học đâu?
- Mày ở chung nhà với anh mà hỏi tao,sao tao biết. – thằng Nu nhướn mắt
- Ủ.....

Sáng hôm sau, bình minh lại dâng lên. Ngày làm việc của nó cũng lại đến. Nó cố gượng mình kéo ra khỏi chăn để mở cửa sổ hứng ánh nắng ban mai. Nó vươn vai, hít thở sâu để tự tin hơn trong ngày mới.

- Con đi làm nha – giọng nó cất lên từ ngoài cổng
- Không ăn cơm sao mày – Mẹ nó giọng vang lên
- Thôi, con ăn sau.

Reng.....

Cổng nhà anh đẹp trai của nó vang lên, mẹ Tú ra mở cửa:

- Con tới làm đó hả?
- Dạ...con chào cô
- Ủ, cô chào con!
- Hôm nay con phải làm gì hả cô?
- Ủ...sáng con mang cháo cho Nội ăn, kêu anh Tú xuống ăn sáng rồi đi học gì đó, con khỏi đi chợ tại hôm qua cô có mua sẵn đồ ăn rồi, sau đó con chạy lên trò chuyện cùng bà Nội là được rồi.
- Dạ – Nó lắng nghe

Nhưng đằng sau chữ “dạ” nó thấy cái gì đó sợ sợ từ việc “ lên phòng trò chuyện cùng bà Nội “, nó sợ mình sẽ làm phật lòng Nội, nhưng thôi vì ” ai đó ” nó sẽ cố gắng hơn.

Nó bước lên phòng anh đẹp trai của nó,ban đầu là run run náo nức, nhưng sau nó kiềm chế được con tim mình, nó thoải mái hơn.

- Cốc cốc....anh ơi! Dậy đixuống ăn sáng nè

Anh mở cửa hé hé ra, mỉm cười với nó:

- Ủ...anh xuống liền

Nó lại chột mím môi một cái khi thấy anh một loạn tóc rối khi mới thức dậy trông thật hấp dẫn, gương mặt say ngủ nhìn giống như mấy chàng hoàng tử đáng yêu.

Không thể bị trễ giờ ăn của bà Nội như ngày hôm qua, sau khi kêu Tú xong nó chạy một mạch qua phòng bà:

- Nội ơi! Con đem cháo cho Nội liền nha??!

– Ủ – Giọng Nội trong phòng vang ra

Nó nhanh chóng đi xuống lấy bò kho ra cho Tú ăn, nhưng thấy Tú chưa xuống, nó lấy cháo hâm nóng lại rồi mang lên cho bà.

Nó bước vào phòng, để tô cháo xuống cái bàn nhỏ, nó thưa:

– Nội ơi! Nội ăn cháo nè – Nó gọi bà khi bà đang đứng ngoài cửa sổ

– Ủ. – Bà quay mặt vào

Bà Nội cầm tô cháo lên thì thấy tô cháo gọn gàng và vừa phải hơn ngày hôm qua. Bà mỉm cười với nó:

– Như vậy mới được nè!

Lần đầu tiên nó nhìn thấy được nụ cười của bà, ôi sao thật dịu hiền. Nó chạy tới nói:

– Nội ơi! Con dứt Nội ăn nha?

– Khỏi, tui có tay có chân, tự mút được

– Dạ. – Mặt nó lại bí xị trầm dâm xuống

Bà vừa đặt cháo lên miệng, nếm thử một cái thì:

– Trời! sao nói không nghe vậy, cháo như vậy sao mà ăn?

– Dạ....dạ cháo sao hả Nội? – Nó ân cần

– Ngọt như đường, ngọt quá nè bộ muốn cho tui chết sớm hả? – Bà tỏ ra dữ dội

– Dạ đâu có đâu, món cháo này là do cô nấu mà Nội, con chỉ hâm lại thôi, chứ không nêm nếm gì thêm hết

– Nó gấp gấp thanh minh

– Còn lại nói như vậy, thường mẹ thằng Tú nấu đâu có như vậy đâu? – Bà lại lớn tiếng hơn

Nó dường như muốn phát khóc trước hành động, thái độ của bà. Nó ầm ỨC LẮM

– Dạ dạ.....dạ....không phải tại con đâu Nội!!!- Nó rất ầm ỨC

– Đi xuống dưới đi! – Bà chỉ tay về hướng cửa cầu thang

Nó mặt mí xị đi xuống dưới. Ở đây, bà bỗng gật gù, rồi đôi lúc mỉm cười một cái.

Nó với gương mặt buồn hiu, nó rất ầm ỨC, nó biết dù làm thế nào đi nữa thì nó cũng chẳng được lòng bà Nội. Nó cầm cúi mặt đi xuống lầu. Nó nhìn thấy chú mèo Lyli đang nằm dưới cạnh cầu thang nhìn nó, nó vội chạy tới ôm chú mèo lên tay mình than thở:

– Lyli ơi! Tao làm gì cũng bị Nội la hét, tao buồn lắm. Làm sao đây, tao thật sự rất muốn nói chuyện với Nội, rất muốn trò chuyện cùng Nội mà...mày có hiểu tại sao không?

– À...mà thôi để tao lấy đồ ăn cho mày ăn nhe, anh đẹp trai bộ không cho mày ăn thường xuyên hay sao mà mày ốm như ma vậy? – Nó đang nói với mèo

Nó lấy ra một chén cơm, ở trên có sẵn thức ăn cho mèo. Nó để xuống đất, con mèo nó lập tức ăn liền. Nó thấy Lyli ăn mà trong lòng cũng vui vui lây

Buổi trưa tại một cái quán nọ:

Bọn thằng Khanh và cả thằng Tân bóng đang ngồi ở đó, trên bàn là những chai rượu nằm lẩn lóc, những miếng mồi nhậu trong đĩa đã hết sạch. Chợt một thằng trong nhóm nói:

– Đại ca! hết tiền rồi, làm thêm phi vụ nữa đi đại ca

– Từ từ mày! – thằng Khanh trả lời

Thằng Tân bóng say xỉn nằm trên đùi thằng Khanh nói:

– Mấy anh định đi ăn cướp nữa hả?

– Chứ không cướp tiền đâu mà xài em – thằng Khanh nói

– Số tiền hôm trước em đưa anh hết nữa rồi sao?

– Số tiền đó, thắm thía vào đâu đâu....hay là..... –thằng Khanh giở trò

– Hay sao anh?

– Em về lấy thêm đi –thằng Khanh nói

– Thôi! Không được đâu, về là bả chửi em nữa, mà bả hết tiền rồi –thằng Tân ngày càng bê tha, lêu lổng

– Haizzzzzzzz, chán chết được....vậy thì đi làm phi vụ – thằng Khanh xô thằng Tân ra một bên

Thằng Tân té xuống đất, nhưng cố lì người trèo lên đùi thằng Khanh nữa:

– Anh làm gì xô em vậy, em nằm chút đi – Nó giọng say xìn

Một thằng trong nhóm nói:

– Mình làm phi vụ gì đây đại ca? Cướp, trộm hay tổng tiền????

– Má nó....làm thế nào cũng lộ mặt- thằng Khanh nóng giận

– Hay là đi cướp đi đại ca

Sau một hồi lưỡng lự,thằng Khanh quyết định:

– OK! Cướp thì cướp

– Đi anh em – Bọn nó đứng dậy

– Em có đi không? – thằng Khanh hỏi thằng Tân

– Đi chứ anh, anh ở đâu, em ở đó – Giọng nói say xìn vừa nói vừa cười, xem chẳng ra gì

Buổi trưa tại nhà Tú:

Bà Nội bước xuống lầu ăn cơm trưa, bà ngồi xuống ghế, gương mặt khó chịu gọi Nó:

– Bộ tính cho tui chết đói hay sao mà giờ này còn không chịu lên phòng gọi tui xuống ăn cơm?

– Dạ...dạ...tại con đang nấu canh đó Nội – Nó đang mang chén đĩa ra bàn

– Hư! Sáng giờ làm gì mà không làm, tối giờ này mới làm? – Bà hỏi

– Dạ, tại con còn đi tưới cây ở đằng sau nữa Nội.Nội ăn cơm đi Nội – Nó nhắc chén lên đưa bà

– Có ngọt nữa không vậy? – Bà nhìn nó hỏi

– Dạ không, không đâu Nội. – Nó lắc lư đầu

Bà Nội bắt gặp gương mặt của nó ôi thôi lấm lem toàn vết lọ, mình mẩy ướt đẫm mồ hôi, bà đã thấy thương nó lắm, thấy thương nó từ ngày đầu tiên nó bước chân vào làm, với gương mặt đầy hồn nhiên và dễ thương của nó, bà tin chắc đây sẽ là người bạn để bà tâm sự những lúc cô đơn, khi tuổi đã xế chiều. Nhưng bà luôn khắt khe với nó để xem phản ứng của nó thế nào thôi, bà không ngờ nó vẫn ngoan hiền mà chịu đựng:

– Ngồi xuống ăn luôn đi! – Bà bảo nó

– Dạ thôi, chút con ăn sau

– Biểu ăn thì ngồi xuống ăn đi – Bà giậm chân

– Dạ dạ dạ – Nó giật mình, kéo ghế ra và ngồi xuống ăn

–

– Biết đọc chữ không? – bà Nội hỏi

– Dạ biết – nó lễ phép

- Chút ăn xong..lên phòng...đọc sách cho tui nghe
- Dạ dạ – Nó nhìn bà một cách sợ sệt
- Như lời bà bảo, ăn xong nó nhanh chóng rửa chén rồi phóng lên lầu, gõ cửa:
- Nội ơi! Con vô được không?
- Vô đi! – Giọng bà trong phòng phát ra
- Nó từ từ đi vào cạnh giường bà đang nằm và hỏi:
- Nội! Nội muốn con đọc cái truyện nào hả Nội?
- Bà chỉ tay lên phía trên kệ sách:
- Lấy cái cuốn màu xám xám đó xuống
- Dạ
- Nó chạy tới kệ sách lấy cuốn sách, thì nó vô cùng bất ngờ khi cuốn sách đó quá cũ kĩ, trang giấy đã ngả màu vàng, cuốn sách đó đã mất bìa nên nó không biết tựa truyện là gì!
- Lật ra trang 176 đọc tiếp – Bà đang cầm chiếc quạt giấy bảo nó
- Dạ
- Nó ngồi xuống giường theo lời biểu của bà, lật sang trang 176 để đọc:
-Khi An Nam đã đến thì đám cưới đã diễn ra, anh ta vô cùng đau khổ,

15. Chương 15

anh ấy vội đập đầu mình vào thân cây dừa trước cổng nhà dâu, nước mắt anh đã tuôn rơi

- Dừng – bà Nội ngắt giọng nó
- Dạ.....?- Nó đáp ứng
- Sao vậy, đọc gì kì vậy, đọc gì mà nhỏ xíu, sao tui nghe. – Bà khó chịu
- Dạ để con đọc lớn chút nhe Nội!!
- Nó bắt đầu đọc tiếp:
-Nước mắt anh tuôn rơi, anh cố gượng nổi đau vào lòng, nén chặt con tim mà lau dòng lệ đang tuôn rơi, anh quay lại nhìn người yêu của mình đang khoác cô dâu, anh.....
- Thôi thôi – Bà lại ngắt giọng nó
- Sao vậy Nội? – nó hỏi
- Có muốn đọc không? Hả? Có muốn đọc không? – Bà cộc cằn với nó
- Nó lại thấy sợ hãi khi nhìn bà, nó run run nói:
- Dạ, con đang đọc mà Nội?!!!!
- Đọc hả, ba hồi đọc nhỏ ba hồi đọc lớn như cái loa....không biết đọc thì nói
- Dạ....con xin lỗi Nội, để con đọc nhỏ lại – Nó cảm thấy ảm ức
- Nó đọc tiếp.....

–Anh lại quay sang nhìn chú rể, chú rể đó.....anh tự hỏi tại sao không là anh.....mà lại là tên khốn đó chứ.....nhìn thấy cảnh tượng như vậy.....anh không thể nào chịu nổi.....

Bà Nội bỗng bật dậy làm nó giật cả mình:

– Trời ơi! – Bà vỗ vào nệm gầm gầm

Nó chợt đứng dậy vì sợ, giọng nó run run:

– NộiNội?????

– Đọc kiểu gì vậy hả, hả? – Bà hỏi nó

– Dạ....dạ....con – Nó ấp úng

Nước mắt nó đã bắt đầu từ từ đọng lại, những giọt nước mắt đọng lại, những giọt thật trong, đã hé hé ra:

– Đọc gì mà như buồn ngủ vậy, đọc cà lèch cà lèch ai mà nghe được

– Dạ vậy con đọc lại nha Nội? – nó nghẹn ngào

– Thôi khỏi không muốn nghe nữa – Bà tỏ ra bực bội

– Con xin lỗi NộiNội đừng giận....để con đọc lại.... – Nó cứ nghẹn ngào

– Thôi ...đã nói không muốn nghe...

Giọng nó chứa đầy oan ức nói:

– Nội....Nội để con đọc đi....để thôi cô về ...mà biết con làm Nội giận...cô la con chết!

Bà Nội đã thấy khóe mắt nó từ từ có nước chảy ra, nên bà quay mặt sang lạnh lùng bảo:

– Đọc đi!

Nó chậm rãi ngồi xuống đọc, thì nước mắt đã tuôn ra hết, nó vẫn còn thấy oan ức, giọng nó nghẹn ngào trong nước mắt:

–Anh không thể nào chịu nổi ...hức hức.....anh muốn la toát lên cho mọi người nghe được nỗi khổ ...hức hức...của anh.....anh không chịu mất cô dâu...nên...hức hức...

– Cái gì vậy? – Nội hỏi khi nghe giọng nó đọc chứa đầy tiếng hức hức

– Dạdạ..... – Nó khóc

– Ai làm gì mà khóc – Nội nhìn nó

– Dạ....dạ..... – Nó cứ khóc

– Nè nhe! Tui kêu đọc chứ không kêu khóc nha, làm gì khóc, làm gì khóc hả? – Bà hỏi nó

Nó chợt đứng dậy, đi ra khỏi chiếc giường đang ngồi và nói:

– Con muốn bên Nội...chăm sóc cho Nộitrò chuyện với Nội ...nhưng Nội cứ khó khăn với con – Nó nói trong nước mắt

– Khó khăn gì, khó khăn gì hả? – Bà hỏi

– Oa....oa....oa....oa....oa... – Nó không trả lời mà liền bật khóc khi không kiềm được nỗi lòng mình

– Oa....oa....oa....oa.... – nó mãi đứng khóc

Bà Nội nhìn thấy nó khóc, thấy thương nó quá, liền bật dậy ra khỏi giường ra ôm chầm lấy nó dỗ dành:

– Thôi thôi! Thôi đừng khóc, đừng khóc nha....đừng khóc nha con....

Nó cứ nằm trong vòng tay bà Nội mà khóc òa lên cho vơi đi nỗi oan ức, bà ân cần và ngọt ngào nói với nó:

– Thôi thôi con nín đi, bà chỉ thử con thôi mà!

Nó chợt nghe được những âm thanh êm dịu và đầy ảm áp của bà, nên đã từ từ lắng nhẹ cơn mưa nước mắt của mình lại và nói với giọng còn nghẹn ngào:

– Hức hức....hức....Nội nói thiệt hả Nội?

– Ủ, Nội nói thiệt, con ngoan lắm – bà Nội vỗ nhẹ vào đầu nó dỗ dành

Nó vẫn cứ hức hức nói:

– Vậy là Nội không ghét con hả Nội?

– Sao ghét con, con ngoan lắm, thôi nín đi, nín đi nhé? – Bà tiếp tục dỗ dành

Nó ngày càng cảm nhận được sự ảm áp của bà nên môi nó đã dứt hẳn tiếng hức hức...

– Mấy ngày qua Nội thử con thôi, Nội không ngờ con lại có sức chịu đựng lâu như vậy!!- Bà ôm nó vào lòng và cười

Bỗng lúc sau, nó trở lại một nụ cười thật tươi mà nói với bà, mặc dù nước mắt vẫn còn dính lí tí trên mi nó:

– Để con đọc truyện cho Nội nghe tiếp nhé!

– Ủ, ừ....ngoan – Bà gật gù

Bà lại giường nằm xuống, tay cầm lấy tay nó một cách yêu thương như hai bà cháu ruột thịt. Nó vui vẻ trở lại và nhấc cuốn sách màu xám xám cũ kĩ kia lên đọc:

–

Cũng buổi trưa đó, ba nó đang đẩy dừa đi bán thì vô tình gặp mẹ nó đang đội mâm bánh trên đầu hướng về phía ông, ông nói:

– Bà hôm nay đi đường này à?

Mẹ nó để cái mâm bánh xuống và nói:

– Ủ, đổi đường thôi, chứ bán ế quá, lỗ mấy bữa rồi!

Ba nó cũng ngồi xuống với mẹ nó và nói:

– Ủ, dạo này tui cũng bán ế nhẹ, chắc tại trời không nóng, nên người ta không chịu uống dừa bà ơi – Ba nó thở dài

– Cứ tiếp tục như vậy hoài là không ổn ông à – Mẹ nó nhìn ba nó thở dài

Cả hai ông bà cùng lắc đầu, khi mồ hôi chảy ra nhuế nhại. Một lúc sau, chợt có người quen vô tình đi ngang hỏi:

– Ô! hai vợ chồng làm gì ngồi đây?

Mẹ nó lắc đầu nói:

– Ôi! Bán ế quá anh Bảy ơi, tui với ông ngồi chờ thời đây!

– Mà sao hôm nay anh không đi bán vậy? – Ba nó cầm điếu thuốc hút và hỏi

Chợt ông cười vui vẻ nói:

– Ôi! Tưởng gì, tui nghĩ bán ở đây rồi!

Ba mẹ nó chợt bất ngờ hỏi tiếp:

– Ủa? sao vậy anh?

– Thì tui với mấy ông anh bà bạn xóm trên, định lên Sài Gòn làm ăn!

– Ồ, vậy hả?

Ông Bảy nói tiếp, có vẻ quan trọng

– Hai ông bà biết không, tui tui có mảnh lớn nên rút về trên đó làm hết, chứ ở cái xứ này biết bao giờ mới ăn nên làm ra.

Ba mẹ nó chột tò mò:

– Mảnh gì chú?

– Thì nghe nói ở trên đó, có mảnh thường quân giúp đỡ, bao ăn bao ở việc làm ổn định lắm, lương triệu ngoài

Ba mẹ nó nghe vậy liền háo hức:

– Vậy hả chú?

Ba nó chột ngẫm nghĩ gì đó rồi nói:

– Ồ! Chú....đi mấy người vậy chú!

– Thì tui, mẹ thằng Tám, anh Bảy Ròm, thằng Út Tâm, anh Hai Trọng, có năm người à!

– Vậy chừng nào đi chú?

– Ồ....hai bữa nữa..nên bây giờ tui mới đi mua đồ ăn dự trữ cho xấp nhỏ ở nhà nè

Ba nó tự dưng thẳng thắn nói:

– Vậy có nhận thêm được người nào nữa được hông chú?

– Được, nhưng tui tui chưa nói chuyện này với ai nghe hết, sợ thiên hạ đồn ầm...chỉ mới nói với hai ông bà thôi đó

Mẹ nó chột nhìn theo ba nó, mặt nhăn nhăn rồi nói:

– Ông hỏi vậy là sao? Tính đi nữa hả?

Ba nó với giọng ý chí đàn ông, nói:

– Ủ! Nghe anh Bảy nói vậy, chắc tui đi quá

Ông Bảy nghe nói vậy liền nói:

– Anh muốn đi làm nữa hả?

Ba nó quyết đoán nói với giọng kiên cường:

– Ủ, anh giúp tui với, cho tui đi theo làm ăn với

Mẹ nó quay sang, vẻ mặt lo lắng nói:

– Ông biết người ta trên đó thế nào mà đòi đi chứ?

– Đàn bà biết cái gì – ba nó hăng học

– Cho là vậy đi, nhưng lương của thằng Nho cũng đủ phần nào trang trải cuộc sống nhà mình mà ông.

Ba nó chột quay sang mẹ nó nói lớn:

– Không lẽ suốt đời bà muốn trông chờ vào cái lương ở độ của nó hả?

Mẹ nó chột thấy xót xa, đắng cay vô cùng nói:

– Ủ, mình đâu thể bắt nó đi ở độ hoài được.

Chột ông Bảy nói:

– Nếu chịu đi, thì đi theo tui tui. Tui tui dắt cho mà đi.

Ba nó không cần suy nghĩ mà nói:

– Tui đi...tui đi anh Bảy!!!!

Mẹ nó nhìn ba nó lần nữa:

- Thôi, ông đi thì tui cũng đi
- Rồi thằng Nho ở nhà mình ên sao, không được, bà ở nhà đi - Ba nó cứ cầm điều thuốc nói.

Mẹ nó chợt thấy thương ba nó nói:

- Mình là vợ chồng, ông đi đâu thì tui theo đó, tui không yên tâm để ông đi một mình
- Ba nó chợt thấy thương mẹ nó nhiều hơn, và nói tiếp:
- Còn thằng Nho, bỏ nó ở nhà một mình sao hả?
- Ủ...nhưng mà nó lớn rồi, tui thấy nó trưởng thành hơn rồi.

Ba nó chợt nghĩ gì đó và nói:

- Ủ nhĩ, con mình nó trưởng thành rồi mà, sao tui cứ coi nó là con nít hoài vậy?!...

16. Chương 16

Ông Bảy thấy hai vợ chồng tính toán lâu quá như nói:

- Trời ơi, thằng Nho con hai ông bà, nó lớn tròn ngồng cái đầu rồi, mua đồ ăn dự trữ ở nhà cho nó, lâu lâu một tháng, hai tháng rồi về thăm, bên xóm tui tui cũng vậy chứ bộ!
- Ờ hé, mình đâu có đi luôn đâu mà sợ - Mẹ nó chợt nói
- Ủ...vậy cũng phải
- Vậy hai ông bà đi phải không, để tui còn biết đường điện thoại lên trên báo cho người ta hay.
- Ủ, cảm ơn anh Bảy, tui đi! - Ba nó nói khẳng định lần cuối
- Trời, có gì...đâu...hàng xóm không mà

Buổi chiều, chạng vạng tối, nó hí ha hí hửng đi làm về. Trong lòng thấy vui lắm vì vừa được nhận tình thương từ bà Nội, được nhận sự ầm áp đầu tiên từ bàn tay bà, một cảm giác mà bấy lâu nay nó chưa hề có với dòng họ bên ngoại bên nội nó. Thêm một cái vui vì hôm nay nó lại được nhìn thấy anh đẹp trai của nó, nó được tận tay mút cơm cho anh ăn, nó được tận tay để từng chiếc áo từng chiếc quần của anh vào máy giặt, và nó được tận mắt nhìn thấy anh rất dễ thương khi đang ngồi đọc sách. Nghĩ đến buổi làm ngày hôm nay thôi, nó đã thấy bất ngờ lắm rồi.....

Chợt nó đi vào nhà, thì thấy ba mẹ nó đã về trước và ngồi trên cái dạt để chờ nó về ăn cơm. Nó thấy trong lòng vui lắm, nhưng nhìn lại bộ dạng của ba mẹ nó đang buồn ủ rũ.

- Ba mẹ, con mới đi làm về!

Ba mẹ nó vẫn điềm tĩnh, không nói lời nào, ba nó thì ngồi cầm điều thuốc cứ mặc để cho tàn thuốc bay đi, còn mẹ nó thì ngồi mặt buồn xo, mắt lim dim, tay để trên đùi. Nó thấy lạ lắm vì thường ngày hễ nó về là phải nghe mẹ nó chửi mắng một câu gì đó, nhưng hôm nay thì khác hẳn:

- Ba mẹ sao dạ? - Nó chợt hỏi

Ba mẹ nó nhắc chén cơm lên đưa cho nó, và cũng cầm chén đũa mình lên để ăn

- Ăn cơm đi! - Mẹ nó nói

Nó gạt tay mẹ nó xuống, nói:

- Thôi con không ăn đâu....con ăn bên cô rồi

Nó thấy vẻ mặt ba mẹ nó cứ sầu, nên hỏi:

– Sao dạ, sao hôm nay ba mẹ kì dạ?

Ba nó nói luôn:

– Nho à!

– Dạ – Nó đang ngó ngẩn nhìn theo con tép rêu trong đĩa

– Tao với mẹ mày sắp lên Sài gòn rồi, mày ở nhà một mình được không?

Nó chợt thôi nhìn con tép rêu hồng hồng trong đĩa nữa mà ngược lên nhìn ba nó:

– Lên Sài gòn, làm gì ba mẹ?

– Thì đi làm, chứ ở đây, đời nào được khấm khá nổi

– Nhưngnhưng... – Nó thắc mắc

– Chú Bảy mày có người quen trên Sài gòn, nên muốn giới thiệu tao với ba mày lên đó làm chung kiếm tiền

– Mẹ nó nói

– Ở trên đó ba mẹ làm nghề gì mà đi hả? – Nó vẻ mặt thơ ngây hỏi

– Chưa biết, nhưng chú Bảy mày nói lương cao lắm.

– Ờ – Nó đã chuyển sang vẻ mặt buồn buồn

Một lát sau:

– Tao với mẹ mày tính đi, nhưng sợ mày ở nhà một mình, không yên tâm.

– Ủ...tuy mày suốt ngày đi làm cho cái nhà bên đó rất an nhàn, nhưng tao vẫn sợ...vẫn sợ mày sẽ bị người ta ăn hiếp! – Mẹ nó nói

– Trời, không có đâu mẹ...nhà bên đó thương con lắm, thấy con làm việc tốt nên đối xử với con rất tốt mẹ!!!

– Nó vui vẻ

Ba mẹ nó nghe nó nói vậy lòng thấy bình yên hơn đôi chút nữa.

– Mày lớn rồi, sắp thành thanh niên trai tráng, ở nhà ráng mà biết giữ thân, đôi ba tháng tao với mẹ mày về thăm – Ba nó nói

– Ở nhà không được tập tành thói hư hỏng nghe chưa? – Mẹ nó dặn

– Dạ....dạ... – Mặt nó buồn hiu

– Vậy là ba mẹ đi thiệt hả? – Nó gục đầu hỏi

– Ủ....

– Chừng nào ba mẹ đi?

– Hai ngày nữa!!!

– Há? Sao sớm vậy?

– Ủ, biết sao nữa, hỏi thăm trễ quá, người ta chỉ còn hai ngày nữa là đi rồi. – Mẹ nó nói

– Thật ra, tao không muốn đi, nhưng tại ba mày đòi đi, tao theo ông mấy chục năm nay, có khi nào xa ông đâu..nên đi theo – Mẹ nó tâm sự

– Dạ – Mặt nó chợt mí xị khi nghe quyết định của ba mẹ nó

– Ngày mai tao với mẹ mày đi mua một ít đồ ăn, để ở nhà đó mà ăn từ từ, thiếu gì thì đi chợ mua! – Ba nó nói

– Thôi, khởi đi ba. Cô nhà bên mời con ăn cơm hoài à, chắc mai mốt..... – Nó nói giữa chừng

– Thôi cái gì...bộ mày tưởng người ta tốt với mày hoài hả? Phải giữ lấy mà phòng thân – Ba nó la

– Dạ..... – Nó nghe theo

– Còn cái lương làm việc của mày á...lấy nó mà xài một ít còn bao nhiêu cất đi.....tiết kiệm...tao với ba mày ở trên đó cũng rảnh mà gói gém...dư chút đỉnh đem về – Mẹ nó nói

– Chừng nào làm được nhiều nhiều tiền thì tao với mẹ mày rút về – Ba nó cầm điều thuốc lên hút và nói

– Dạ.... – mặt nó buồn hiu

Buổi tối hôm đó, nó đang ngồi trước cổng nhà để suy ngẫm về ba mẹ nó. Nó chợt thấy buồn buồn làm sao khi ba mẹ nó phải sắp lìa xa nó, nó tựa mình như con chim non mới ngóc đầu dậy chào đời thì ba mẹ nó bay đi xa...nó càng nghĩ càng thấy buồn nhiều hơn khi mười mấy năm chung sống với chủ nhân của dòng máu trong người nó. Nhưng nó nghĩ thoáng hơn cũng như tự an ủi mình rằng, thế nào ba mẹ nó cũng về, đâu có đi luôn mà sợ, đôi ba tháng là về mà.....

Chợt thằng Nu, thằng bạn thân nhất trong đời nó chạy qua

– Ê!

– Chào mày – nó cười

– Sao hôm nay ra đây ngồi sớm vậy, đi làm mệt không? – thằng Nu hỏi

– Không,tao chỉ thấy buồn buồn thôi – nó cúi mặt

– Sao dạ?

Nó suy tư trầm ngâm, nói về chuyện ba mẹ nó sắp đi lên Sài Gòn kiếm sống. Nói xong, thằng Nu nói:

– Ờ...không ngờ cô chú đi sớm vậy? Chắc buồn lắm he?

– Sao không buồn chứ? Ba mẹ tao..... – Nó chợt không nói nữa.

– Thôi mày đừng buồn,ở cái xứ này còn tao mà, sợ gì? – thằng Nu vui vẻ nói

– Có mày thì được gì chứ?

– Thì tao giúp đỡ mày, chơi với mày....túm lại là không bỏ mày....

Nó vỗ vai thằng Nu một cái nói:

– Thằng quý, tao giỡn mà.....ai mà chả biết mày là số một!

Một lâu sau:

– Ê! Bà Nội bên đó sao rồi, còn khó dễ với mày nữa không? – thằng Nu hỏi

Nó chợt hí hửng trở lại vui vẻ nói:

– Há há....bà Nội thương tao lắm mày ơi!

Thằng Nu bắt ngờ hỏi:

– Há?

– Ừ..thì...hôm nay bà Nội nói Nội chỉ thử tao thôi chứ Nội thương tao lắm

– Trời thiệt hả? – thằng Nu mừng rỡ

– Ừ...bà cũng làm tao bất ngờ lắm mày ơi....dường như tao có cảm tình với Nội hơn rồi đó – Nó cười

– Ghê hen? – thằng Nu nói

– Còn anh đẹp trai thì sao? – thằng Nu hỏi tiếp

– Hí hí....anh đẹp trai cũng vậy luôn! – Nó hí hửng

Thằng Nu lại bắt ngờ hỏi:

– Hả? Anh đẹp trai cũng thương mày luôn hả?

Nó chột nhanh miệng đính chính:

– Không không...ý tao nói ở...là...là...anh đẹp trai vẫn bình thường...

– Trời!...vậy tao tưởng ảnh.....

Nó cắt đứt mạch nói của thằng Nu:

– Nhưng mà tao thấy ảnh sao sao á, có cái gì đó làm ảnh vui lắm.

– Khùng, không lẽ ảnh bây giờ ảnh buồn – thằng Nu méo miệng nhìn nó

Hai ngày sau:

Tại phòng bà Nội,nó và Nội đã thấy gần nhau hơn, nó đang xếp lại chăn gối cho ngăn nắp trên giường bà. Nó vừa làm vừa nói:

– Chút xíu nữa, ba mẹ con đi rồi Nội!

Bà Nội ngồi trên chiếc ghế sa-lông mà nhìn nó xếp chăn gối, nghe nói vậy bà nói:

– Ủ...thiệt...tội nghiệp nhà con quá....

– Sao tội nghiệp Nội?

– Thì nhà con....ba mẹ phải đi xa kiếm tiền...đúng là dòng đời, mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh mà – bà Nội thở dài

– Thì nhà con nghèo thì phải chịu thôi Nội!

Bà chột đi lại cái tủ, mở tủ ra lấy ít tiền, rồi tiến lại nó:

– Nè! Đưa cho ba mẹ con...đi lên trên đó mà xài, lỡ có gì thì không có ai đâu!

Nó chột quay lại thì thấy bà Nội đang đưa cho nó một ít tiền, nó nói:

– Nội....không phải con nói như vậy...để Nội cho tiền con đâu – nó thanh minh

– Không, không...Nội hiểu con mà nhưng tiền này Nội cho ba mẹ con...vì Nội muốn....

Nó cắt lời bà:

– Thôi, con cảm ơn Nội. Nhưng con không nhận đâu, vì con biết nếu là ba mẹ con thì ba mẹ con cũng không lấy đâu

– Nội cắt vô đi – Nó đẩy tay bà

– Nhưng Nội!!!

– Thôi, Nội đừng làm vậy. Cắt đi Nội, nhe Nội? – Nó hối thúc bà

– Ôi! Cháu tui.... – Nội vuốt đầu nói

Nó cười một cái thật tươi với bà, nó nói tiếp:

– Nội ơi! Xíu nữa Nội cho con nghỉ tay một chút...để xuống tiễn ba mẹ con nha Nội?

– Ờ...ờ...con cứ đi – Nội nói

– Dạ...con cảm ơn Nội!

– Ờ...cho Nội gửi lời thăm tới ba mẹ con nha!

– Dạ.

Ít phút sau:

Nó đang đứng đối diện với ba mẹ nó, ba mẹ đang cầm hai chiếc giỏ xách to tướng, mẹ nó đội chiếc nón cũ xì, còn ba nó thì đội cái nón kết đen còn lấm tấm bùn đất. Còn đôi dép hai ông bà thì như nhau, vẫn là đôi dép lười đã già

17. Chương 17

màu tối sẫm.

Đứng kế bên nó còn có thằng Nu – bạn nó cũng qua để tiễn ba mẹ nó nữa.

Nó nói:

- Vậy là ba mẹ đi rồi – Nó mặt mí xị như đang muốn khóc, vì đây là lần đầu tiên nó sống xa ba mẹ nó
- Cái thằng...làm như tao với ông đi luôn không bằng nữa – Mẹ nó nói
- Ở nhà rảnh mà lo liệu cái thân – Ba nó nói

Nó dụi dụi con mắt, dường như nó đang phải sắp khóc, đầu nó gật gật liên tục khi nghe ba mẹ nó nói vậy.

Ba mẹ nó quay sang nhìn thằng Nu đang kể vai nó, và nói:

- Nu! Mà ở nhà lo mà chạy tới chạy lui coi chừng nó tiếp dùm tao nghen?

Thằng Nu vẫn hồn nhiên như mọi ngày nói:

- Dạ cô chú yên tâm, con sẽ qua nhà nó thường xuyên mà

Thằng Nu nói xong, thì chợt quay sang nhìn nó, thì thấy nó đã thực sự....khóc.

Nó nói trong nước mắt đang tuôn trào:

- Hức....hức....ba mẹ....nhớ....nhớ....về thăm con nha!

Ba mẹ thấy nó khóc, thấy cũng xót xa nhưng cố dằn lòng:

- Thằng quỳ, vậy mà cũng khóc. Con trai gì mà..... – Mẹ nó cũng cố nén lòng
- Ba mẹ nhớ về nha...hức hức....hức....đừng bỏ con nha.

Ba mẹ nó nghe nó nói vậy mà thấy cay đắng làm sao, nhưng lại cố nén lòng:

- Ừ....tao với mẹ mà về mà – Ba nó nói

Ý chí của nó ngày hôm qua về sự tự an ủi rằng: “ Ba mẹ sẽ về thăm mà, đôi ba tháng sẽ về mà...có gì đâu mà nghĩ ngợi “ đã tắt. Nó chỉ biết khóc khi chứng kiến cái cảnh nó không mong chờ thế này.

Thằng Nu đứng kế bên thấy thằng bạn mình khóc nên vỗ vai nhẹ an ủi:

- Thôi nín đi mà, nín đi...

Rồi nó càng khóc to hơn khi thấy ông Bảy và bốn người khác, xách cái túi xách to không kém gì ba mẹ nó tới rước ba mẹ nó đi. Ba mẹ nó thấy họ đã đến từ đằng xa nên đưa năm ngón tay cao lên ra dấu hiệu, như bảo là “ đứng đó đi, tụi tui ra liền “.

Ba mẹ nó quay sang nhìn nó lần cuối, và nói nhanh chóng gấp gáp:

- Ở nhà rảnh mà tự chăm sóc mình nha, ăn uống cho nhiều vào, đợt sau tao với ba mẹ về mà thấy mà...như con cò mà là biết tay tao.

Nó không nói gì cả, chỉ biết đứng nghe và khóc nức nở. Đằng xa, những người đó đang hối thúc ba mẹ nó đi nhanh lên, ba mẹ nó cũng không dám để chậm trễ, nên quay lưng đi.

– Tao đi nhe! – Đó cũng chính là câu nói cuối cùng mà nó nghe được từ ba nó.

Ba mẹ nó đã đi thật rồi, quay lưng đi....nó ở đằng sau chỉ trông thấy cái lưng mà thôi, môi nó mím lại, nước mắt thì cứ chảy ra rờn rờn.

Nó chợt nhìn lên nhìn trời, dường như nó đang muốn nói gì đó, đôi mắt cứ ngược lên, nó thấy bầu trời hôm nay thật là, thật là khủng khiếp, có mấy vầng mây đen đúa, xám xịt bao quanh không gian nó, nó không nghĩ đó sẽ là dấu hiệu của một trận mưa sắp diễn ra.

Thằng Nu thấy nó đau lòng mà khóc hoài như vậy, nên tiếp tục an ủi, vỗ về:

– Thôi mày nín đi, ba mẹ mày đã đi rồi.....

Bà Nội từ trên lầu bên nhà kia, nhìn xuống sân nhà nó tự này giờ đều chứng kiến hết cả, bà nghe được từng câu nói đau đứt ruột của nó, nghe được âm thanh mà nó hức hức, cũng thấy được đôi mắt thằng cháu mình đang nhạt nhòa, mắt bà cũng lí tí vài giọt nước mắt, thấy thương nó nhiều lắm.

Ở dưới đây, nó chợt nhìn lại phía con đường cuối hẻm thì bóng dáng của ba mẹ nó đã khuất mất rồi, nó đau, nó tiếc, nó lấy tay che miệng, nước mắt chảy dài, rồi chạy theo hướng ba mẹ nó đi, nó la lớn

– Ba mẹ ơi!.....

Thằng Nu đứng lại nhìn từng bước chân thoăn thoắt của nó chạy theo ba mẹ, trên mặt đường lấm tấm những cái chấm nước nhỏ... mà không nén khỏi sự cảm thông....

Từ hôm đó, nó đã thật sự xa ba mẹ nó mất rồi. Nó đã thôi khóc mà thay vào đó là sự quyết tâm cố gắng hơn, nó không để ba mẹ nó buồn khi biết nó ngày nào cũng ủ rũ vì thương nhớ, nó cũng không để mọi người phải cứ an ủi nó mãi.

Một ngày..ngày chủ nhật lại đến. Gia đình anh đẹp trai của nó lại có thể ở nhà quay quần bên nhau thật ấm áp. Ngày hôm đó, nó đang quét dọn trên lầu thì nghe tiếng chuông reo inh ỏi ngoài cổng và kèm theo câu nói:

– Nho ơi! – Nội nó kêu

– Dạ..... – Nó từ trên lầu chạy xuống

Nó ra tới cổng thì thấy Nội nó đội nón màu trắng, phía sau là chiếc xe ba gác chở toàn là hoa hồng đỏ, do Nội nó mượn người ta chở.

– Nội, sáng sớm mà Nội đi đâu vậy? – Nó hỏi

Bà cười và đáp

– Lâu quá Nội không đi tập thể dục, hôm nay đi. Sẵn Nội mua một thứ nè – Tay Nội nó chỉ vào xe ba gác Nó hướng mắt theo tay bà Nội, thì thấy..

– Trời.....hoa hồng....hoa hồng ở đâu mà nhiều vậy Nội?

– Nội mua, hôm nay cả nhà mình sẽ ra sau vườn trồng nhen.

– Trồng hả Nội? – Nó trở mắt nhìn

– Ủ...để Nội vô nói với ba mẹ thằng Tú

– Dạ – Nó cười

Người lấy xe ba gác nhanh chóng di chuyển hoa hồng ra sau vườn theo như lệnh bà Nội. bà Nội vào trong nhà nói với ba mẹ Tú và cả Tú khi đang ngồi ở phòng khách

– Hôm nay cả nhà mình sẽ ra vườn trồng hoa hồng nhe?

Cả nhà bất ngờ vui vẻ nói:

– Trồng hoa hồng, sao hôm nay phải trồng hoa hồng hả mẹ – Mẹ Tú hỏi

– Thì mẹ thấy sau vườn nhà mình có mấy thứ hoa à, mẹ mua thêm hoa hồng đó chứ! – Nội nó cười

Anh đẹp trai của nó chạy lại câu cổ Nội và cười:

– Nội của con dạo này lãng mạn quá, mua hoa hồng nữa kìa

– Cái thằng.....Nội muốn cho khu vườn nhà mình thêm nhiều màu thôi. Với lại nhà mình lâu lắm rồi không vui chơi ngoài trời, nên Nội muốn hôm nay cả nhà mình ra vườn

Ba Tú vui vẻ nói:

– Đúng rồi mẹ, hôm nay chúng ta ra vườn trồng hoa mới được

– Ủm....đúng rồi, mình đi thôi mẹ – mẹ Tú cũng nói

Bà Nội chỉ tay vào mỗi người nói:

– Khoan, đi vô phòng lấy nón đi chứ

– Dạ – anh đẹp trai của nó và ba mẹ đồng thanh nói

Khi cả ba lên phòng lấy nón một cách háo hức, thì bà Nội đi tìm nó ở đằng sau bếp:

– Trời ơi! Sao giờ này còn đứng trong bếp

Nó đang mãi mê nấu cái gì đó, giật mình ngây ngô sang nói

– Con đi nữa hả Nội?

– Trời! con sao vậy hồi nãy mới nói dạ, sao không đi chứ....đi đi ...lẹ lên – Nội nó hối thúc

– Dạ...dạ....để con lấy nón

Cả nhà bước ra vườn, khu vườn mà hằng ngày nó tưới nước, một khu vườn thật rộng, có đủ cả các loài cây, hoa màu có, ăn quả có.

Ba Tú chợt thả hồn nói:

– Không ngờ sáng nay ra vườn thấy thoải mái thế này

– Ủ..công nhận thoải mái thiệt ông hé – mẹ Tú cũng nói

Bà Nội cầm xẻng lên phát cho từng người nói:

– đây! Đây cầm xẻng lên

Từng người từng người cầm xẻng lên, rồi tiến lại chỗ để trồng hoa. Cả nhà cùng nói:

– Bắt đầu thôi

Tới chỗ trồng hoa hồng, bỗng bà Nội nó nói

– Nè, Nho với Tú lại đằng kia, xích đằng trồng nha. Còn Nội với ba mẹ thằng Tú trồng ở đằng đây, được không?

Nó chợt hí hửng, cầm cái nón và nói:

– Dạ được Nội

Anh đẹp trai của nó cũng nói:

– Dạ con biết rồi Nội

Anh đẹp trai của nó chợt nắm tay nó:

– Đi! Đi lại đó em.....

Cái bàn tay nó cứ cà giạt cà giạt như muốn rút tay ra vì hồi hộp. nhưng rồi thôi, nó cứ để luôn.....

– Dạ.....

Cả 2 nhóm đã đến nơi mình trồng, Nội nó chợt đứng lên nói:

– Nhóm nào mà trồng nhiều nhất là thắng nha

Anh đẹp trai của nó nghe vậy liền vui vẻ đứng lên nói:

– Thôi nhóm bên Nội chơi ăn gian, đông hơn sao mà thắng nổi chứ?

– Đúng rồi đó Nội! – Nó cũng nói theo

– Mồ tổ 2 đứa cháu tui....2 đứa không thấy bên đây toàn là người cao tuổi không à?

– Thôi 2 đứa ráng làm nhe! – Ba mẹ Tú cười nói

Bà Nội nói thêm:

– Nhóm nào mà thua bị phạt nha!

Anh đẹp trai của nó chợt nói:

– Phạt gì hả Nội?

– Chưa suy nghĩ ra, nhưng thua là phải chịu phạt không được chạy trốn nha chưa? – Bà nội cười hề hề

– Thôi bắt đầu thôi

Thế rồi một khung cảnh vui nhộn hẳn lên đã diễn ra, một ngày có nắng hồng chiếu xuống khu vườn, gió mát rười rượi, một ngày có gió vu vơ thổi qua hàng cà tím, thổi qua giàn mướp xanh...thoang thoang đâu đây một mùi hoa hồng quyến rũ.

Quay sang thì từng người từng người đều nở một nụ cười thật tươi, cầm cùi trồng hoa. Quay sang chỗ của nó và anh đẹp trai của nó:

– Em mệt không Nho? – Anh nhìn nó cười và hỏi

– Dạ, không. Em vui lắm – Nó cứ mãi mê trồng hoa và nói với anh

– Ủ..anh thấy từ ngày ba mẹ em đi tới giờ...em đã vui vẻ trở lại rồi đó

Nó tự tin mà nói với anh

– Dạ, rồi ba mẹ em cũng về mà đúng không anh, có gì đâu mà phải buồn chứ...phải không anh?

– Ủ...em đừng buồn nữa nhe, cứ vui vẻ vậy nhe?!!!! – anh đẹp trai của nó lại cười

Những nụ cười hút hồn tự nãy giờ của anh đã lọt vào mắt nó, và nó không biết đã phải mím môi không biết bao nhiêu lần.

Nó cứ mãi mê vừa trồng vừa nhìn anh, rồi nó cũng mỉm cười một cách che giấu khi nó ngày càng được gần bên anh hơn. Vô tình gai hoa hồng đâm vào tay nó, nó la:

– Á – Bàn tay nó có vài giọt máu đang chảy

Anh đang cầm cùi trồng thì nghe tiếng la của nó nên quay sang ân cần

– Em sao vậy Nho?

Anh cầm tay nó lên và hỏi

– Em bị gai đâm à??

Nó lại muốn rút tay ra nữa vì nó thấy.....phải chăng nó thấy quá hạnh phúc....nhưng rồi thôi nó để luôn cho anh cầm

– Dạ....dạ nhưng em không sao đâu anh, hì hì – Nó cười

– Thiệt không??? – Anh chòm vào người nó cười hỏi

– Dạ thiệt mà

Từ nhóm bên kia bà Nội nó quay sang hỏi:

– Sao vậy Nho? Bị gai đâm à, có sao không?

– Dạ không Nội ơi! – Nó lớn giọng đáp với Nội

Cả 2 cặm cùi xích lại nhau trông, nó cứ lén lén nhìn qua gương mặt anh hài, một gương mặt đã đang rất gần với nó. Và rồi....lo nhìn anh nó lại bị gai đâm nữa

– A! – Nó lại la lên

– Em sao vậy – Anh lại ân cần cầm tay nó lên

– Trời! lại bị gai đâm nữa hả, em phải cẩn thận chứ? – anh đẹp trai của nó nói

Nó chợt nhanh tiếng thanh minh:

–Dạ, tại em trông nhanh lên đó mà, không thôi để thua là bà Nội phạt!!!

– Vậy hả? vậy em phải cẩn thận hơn nha! – anh đẹp trai của nó để tay nó xuống

Nó hình như không muốn anh để tay nó xuống, nó cứ thấy nhói nhói trong tim.

Nó lại như vậy cứ lén quay qua nhìn anh mãi, đôi lúc nó mím môi lại, đôi lúc nó cười, và đôi lúc nó bị gai đâm liên tục.....

Bên kia nhóm bà Nội, mẹ Tú chợt nói:

– Mẹ! tiếc quá... hôm nay không có con Phương lại trông với nhà mình há Nội?

Nội nó nói:

– Hôm trước mẹ thấy thằng Tú chở con Phương đi đâu đó mà! – Nội đang cặm cùi trông

– Nghe thằng Tú nói, con Phương mới đi lên Nha trang ngày hôm qua – mẹ Tú nói tiếp

– Ồ! Hèn chi thằng Tú không dắt về chơi – bà Nội nói

Bỗng dưng ba Tú nói:

– Coi bộ 2 đứa này mặn nồng lắm rồi mẹ há? – ba Tú cười

– Ủ! Thấm thiết quá rồi – bà Nội cười hả hê

– Ông nói ngộ ghê! Quen nhau 3 năm rồi mà không mặn nồng mới lạ – mẹ Tú cười nói với ba Tú

– Coi năm sau thằng Tú với con Phương ra trường,cưới luôn cho rồi! – bà Nội cười nói

– Chắc thằng Tú nó không đợi được tới năm sau đâu mẹ – ba Tú nói

Rồi cả 3 cùng cười

Bên đây, nhóm nó và anh đẹp trai của nó nghe bên nhóm bà Nội cười ầm lên nên:

– Cái gì mà vui quá vậy Nội? – anh đẹp trai của nó hỏi

Bà Nội cười hả hê nói sang:

– Thì nói cái vụ đám cưới cho cái thằng nào đó mà.....

Anh đẹp trai của nó nghe vậy liền biết bà Nội đang nói tới mình, nên anh cười cười mà không nói gì cả.

Nó thấy cả nhà cùng cười, và cả anh đẹp trai của nó cười mà không biết mọi người đang nói cái gì nữa.....nên nó cũng đành giả vờ cười theo.

Cuối cùng một buổi trồng hoa hồng đã xong, bà Nội và ba mẹ Tú đứng lên đi đếm coi trồng được bao nhiêu hoa, bên nhóm nó và anh đẹp trai của nó cũng vậy, cũng xong và đứng dậy đi đếm.

Một lát sau, bà Nội vui vẻ hô to:

– Ô! Nhóm mình trồng được 324 bông!!!!

Chợt nó và anh đẹp trai của nó mặt mí xị nói:

– Nhóm tụi con chỉ có 266 bông thôi Nội ơi!

– Hahaha! Vậy là thua rồi, phạt thôi – ba Tú nói

Vào nhà một buổi trưa, cả nhà sau khi tắm rửa sau liền vào bàn ăn cơm. Nó và mẹ Tú từ trong bếp dọn cơm ra.

Ba Tú, Tú và bà Nội đã vào bàn ăn sẵn.

– Hôm nay nhà mình ăn lẩu nhá? – mẹ Tú nói

– Ô! Mẹ nấu lẩu là ngon nhất – Tú nhanh miệng vui nói

– Cái thằng..... –mẹ Tú cười

Bà Nội quay sang quanh quẩn kiểm nó:

– Nho đâu rồi, ra ăn cơm nè con!

– Nho đang dọn chén ra đó mẹ – mẹ Tú nói

Nó từ trong bếp bước ra, tay cầm 5 cái chén 5 đôi đũa, anh đẹp trai của nó

18. Chương 18

liền đứng dậy tiếp nó

– Đưa đây anh!

Nó cười với anh một cái rồi ngồi xuống bàn ăn.

Cả nhà đã bắt đầu ăn, trong lúc ăn bà Nội nói:

– Bây giờ phạt 2 đứa cái gì đây?

– Cái gì nội – tú hỏi

– Thì thua hồi nãy đó

Nó chợt lên tiếng:

– Nội, Nội tha cho con với anh đẹp trai đi, được không Nội?

Bà cười hề hề

– Sao tha được...hồi nãy nói rồi mà...không được trốn

– Nhưng Nho bị gai đâm nhiều nên chậm thôi mà Nội? – anh lên tiếng

Ba Tú chợt cười lên tiếng:

– Thôi mẹ, tha cho hai đứa nó đi, tội nghiệp

– Đúng rồi mẹ, tha cho 2 đứa nó đi, lần sau mà còn thua là phạt gấp đôi – mẹ Tú nói

Nó nan nỉ

– Đi Nộitha nhe Nội?

Bà lưỡng lự hồi lâu

– Ủ....tha thì tha....nhưng lần sau là không có đó nha!

Anh đẹp trai của nó quay sang cười với nó, nó cũng vậy. Vậy là cả hai đều tới tấp gấp đồ ăn cho Nội. Nào là tôm, nào là mực, nào là viên cá.....

Nó thấy vui lắm, vì đi làm trong ngôi nhà này nó thấy không có gì là cực, mà toàn là niềm vui và hạnh phúc, mọi người trong nhà này ai cũng xem nó là người trong nhà, đối xử tốt với nó, ít ra còn tốt hơn như mấy gia đình mà cả xóm nó đi làm thuê, nó hạnh phúc vô cùng khi lần đầu tiên nó được ăn đồ ngon, uống đồ lạ.

Chiều chiều nó lên phòng Nội để đọc sách cho Nội nghe. Bà Nội vẫn cứ như bình thường, vẫn nằm trên giường tay cầm lấy quạt giấy mà nghe nó đọc.

Nó đã đọc xong, bà Nội có vẻ thấm hiểu truyện, nói:

– Truyện này có ý nghĩa thật!

Nó thở dài, than mệt:

– Con đọc mà mệt muốn chết luôn vậy đó

Bà ngồi dậy xoa xoa đầu nó:

– Đâu! Mệt chỗ nào đưa Nội coi coi

– Ở đây nè nội – nó chỉ tay vào miệng

– Ồ – Bà cười

– Nhưng mà đọc cho Nội nghe vui vậy, có mệt hoài như vậy con cũng chịu – Nó cười

Một lát sau, nó đã lên giường để đắp bóp vai bà Nội, bỗng bà hỏi nó:

– hôm nay trồng hoa con vui không?

– Dạ vui lắm Nội, lần đầu tiên con biết trồng hoa hồng đó – Nó nói

– Ủ, vậy là được rồi

– Nhưng mà tay con bị gai đâm quá trời luôn nè – Nó xè tay ra

– Trời! Như vậy mà cũng để bị đâm cả chục cái vậy à, con thiệt là hậu đậu – Bà ngược nhìn đôi tay nó và nói

– Tại con chưa quen mà Nội

– Nội thấy từ lúc ba mẹ con đi xa tới giờ, con toàn buồn hiu...nên Nội muốn tạo không khí gia đình cho con đó mà

Nó chợt bất ngờ quay lại ngạc nhiên hỏi Nội

– Nội làm là vì con hả Nội, thiệt không Nội?

– Thiệt!

– Sao Nội lại đối xử tốt với con vậy, con chỉ là.....

Nó vừa tính xỏ ra câu “ Con chỉ là người giúp việc thôi mà “ nhưng bà nội đã che miệng nó lại

– Bậy....Nội xem con như là cháu của Nội vậy đó, giống như thằng Tú vậy, mai mốt không được nói như vậy nữa nha?

Nó thấy xúc động rồi ôm chầm lấy bà nói:

– Dạ, con cảm ơn Nội.....

Buổi tối nó về nhà nó

Từ ngày ba mẹ nó đi, nó đã dần quen được cái cảm giác ngủ ở nhà một mình, nó đã thấy cái bóng tối đáng sợ ấy cứ mỗi đêm đè lên mình nó, và cũng có đôi lần nó chột bắn người dậy khi thấy mình quá ôi cô đơn và lạnh lẽo.

Đêm nay nó lại về ngủ, một đêm nó không ngủ được, nó che mềm lại vào đôi chân của nó, mắt thì hướng ra ngoài cửa sổ tối như mực, không biết nó suy nghĩ gì nữa, nhưng miệng nó đôi lúc lại hé môi cười.....

Một hồi lâu, nó chột ngủ thiếp đi:

Dưới một ánh trăng tròn của ngày rằm, nó và anh đẹp trai của nó đang ngồi dưới bãi cỏ xanh ngắt, dưới kia là một khúc sông nhỏ chảy chậm chậm, còn phía xa xa là những ánh đèn đom đóm trong ***g được treo lên cao....anh và nó cùng nhau ngắm trăng tròn như cái đĩa này, nó đang nằm trọn vào lòng anh, còn anh thì ôm chặt lấy nó, chột anh hôn lên trán nó và nói:

– Em thấy trăng đẹp không?

Nó ngược lên nhìn anh, gương mặt sáng trong, cười mỉm và nói:

– Dạ đẹp....

– Em có muốn chúng mình suốt đời này bên nhau ngắm trăng hoài như vậy không?

– Dạ muốn, em muốn.....

Anh càng ôm chặt nó hơn,tay nó siết chặt vào tay anh hơn, một khung cảnh khá lãng mạn trước mặt nó, cho dù nó chết nó cũng không nghĩ được mình sẽ được như thế này.

Nó hạnh phúc biết bao, anh lại hôn lên trán nó và nói một cách chân thành:

– Nho! Anh yêu em nhiều lắm

Nó không ngần ngại hôn lên má anh một nụ hôn thật chậm và nói:

– Anh đẹp trai....em cũng yêu anh.....

Cả hai quấn quýt nhau hơn, nhưng bỗng nhiên từ đâu, một cơn gió lạ khủng khiếp tới cuốn trôi anh đẹp trai nó đi. Bàn tay anh đẹp trai đã rời xa nó, nó chột đứng dậy liền la lớn lên:

– Anh đẹp traianh đẹp trai.....- Đầu nó nhanh chóng tìm kiếm xung quanh

Nó đã bật khóc khi không thể tìm ra cơn gió kia đã cuốn anh đi, nó liền bật khóc nức nở, 2 tay vơ vau, không ngừng gọi

– Anh đẹp trai ơi!.....anh ơi.....anh ơi....đừng bỏ em mà....anh ơi!

Rồi nó chột quay qua thì thấy vầng trăng đã khuyết đi, khúc sông kia không còn nước chảy, bãi cỏ nơi nó ngồi chột héo úa, đèn đom đóm phía bên kia xa,dường như đã có người mở ***g cho đom đóm bay đi...để lại một màn tối khủng khiếp....

Nó càng khóc lớn hơn nữa, khóc to đến thấu trời xanh.....

Chột nó nghe tiếng “ Rằm... “.....nó chột tỉnh dậy, thì thấy mình đang nằm dưới đất, nó bắt giác chưa biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng trên đôi mi nó còn đọng lại vài giọt nước mắt....một hồi sau nó mới biết.....đó chỉ là....giấc mơ.....

Từ giấc mơ định mệnh và lạ kỳ tối hôm đó, nó chưa khỏi bàng hoàng, nó bỗng dưng thấy sợ cái gì đó, chắc nó sợ nó sẽ không được ở bên cạnh anh đẹp trai của nó nữa. Và nó chột thú tội với con tim mình, mà không cự cãi hay chối quanh co, rằng: “ Nó đã thích anh đẹp trai “.

Cũng từ hôm đó, nó đã chột nhận ra mình đã thích anh mất rồi, nó nghĩ: “ Chỉ thích thôi, chắc anh đẹp trai không la mình đâu he? “ – cái ý nghĩ sợ sệt pha chút ngu ngơ của nó

Nó thôi suy nghĩ vẩn vơ nữa, nó quyết định đi làm cho đầu óc khỏi phiền muộn. Buổi sáng tỉnh mơ, nó vẫn như ngày nào, vẫn đôi dép trắng, vẫn bộ đồ giúp việc, nó bấm chuông:

– Reng.....

Ba mẹ Tú chuẩn bị đi làm, sẵn ra mở cửa cho nó:

– con tới làm sớm vậy Nho?

Nó gãi đầu nói:

– Dạ ngày nào con cũng vậy mà cô?

– Tuổi trẻ bây giờ như vậy hiếm lắm hé bà? – ba Tú cười

– Ông chọc con đó Nho! – mẹ Tú cười

Nó cũng cười và gãi đầu:

– Dạ.....dạ.....

– Thôi con vào làm đây, chào cô chú – Nó lễ phép

– Ủ....

Nó vừa bước vào nhà thì ba mẹ Tú chợt nhớ ra gì đó và bảo nó giật ngược:

– Nho!

Nó quay lại và nói:

– Dạ, cô chú kêu gì con?

– Ồ! Hồi tối bà Nội có nói với cô chú, cho con buổi tối ở lại với bà

Nó trở mắt nhìn mẹ Tú:

– Dạ?.....???

– Thì bà Nội thấy con đi làm mà đi đi về về bất tiện quá, nên muốn cho con ở hẳn lại đây, sẵn tối ở lại chơi với bà cho vui

– Dạ....vậy con....con ở đây luôn hả cô chú? – Nó gãi đầu

– Ủ..sao con? Cô cũng thấy con ở nhà bên đó một mình nguy hiểm lắm, thôi về đây luôn đi.

Nó bỗng đứng mừng rỡ, mím môi liên tục:

– Vậy hả cô?

– Ủ... – mẹ Tú cười

– Ở trên lầu đó còn trống một phòng, kế phòng thằng Tú đó...con đi sắp xếp lại mà ở – ba Tú nói:

Nó lại ngạc nhiên trở mắt hỏi:

– Kế....kế bên phòng anh....anh đẹp trai hả cô chú?

– Sao? Không được hả con? – mẹ Tú hỏi

Nó cười tươi hơn lúc nào hết:

– Dạ quá được....cô chú ơi hì hì hì...

– Ồ...ờ...tại phòng đó khi nào có khách ở lại chơi thì mới sử dụng thôi, nhưng chắc không có đâu

– Dạ ...dạ....để con lên dọn liền – Nó mừng khôn xiết

– Thôi thôi trẻ giờ làm rồi, cô chú đi đây!

Nó bước vào nhà mà lòng vui hơn bao giờ hết: “ Vậy là từ nay mình được ở bên đây luôn rồi, rồi mình sẽ biết được không khí buổi tối ở nhà này thế nào rồi, và được ngủ kế bên phòng anh đẹp trai nữa chứ?!!!! ...hí hí...khóai quá đi “.

Nó mang cháo lên phòng cho bà Nội, để cháo xuống và nhìn bà Nội một cách yêu thương.

– Con làm gì nhìn Nội ghê vậy? – Bà hỏi

Nó chột thôi nhìn bà, mà chạy tới ôm chầm lấy bà:

– Con thương Nội quá à!

Bà Nội cười và vuốt đầu nó khi nó đang nằm trong lòng bà:

– Sao hả, tự nhiên cái nói thương Nội?

– Sao tự nhiên được hả Nội ...thì Nội nói với ba mẹ anh đẹp trai là sẽ cho con ở đây luôn mà...

– À... – bà cười

– Tại Nội thấy con đi về vất vả quá đó mà, ở nhà một mình con không sợ sao?

– Dạ sợ chứ Nội? Không có ba mẹ con thấy cái nhà mất đi cái không khí gì đó, mà trở nên tối tăm đáng sợ lắm – Nó nói mà ôm siết lấy bà

– Đó...thì đó....bởi vậy Nội mới kêu con về đây....về đây với Nội ...tối 2 bà cháu mình trò chuyện, xem tivi với Nội ...đọc sách với Nội....ôi! thôi...chứ không...Nội tối nào cũng buồn hết!

– Dạ....hì hì

– Ở Nội ăn cháo đi để con qua xem phòng của con như thế nào cái đã, sẵn dọn dẹp luôn hé Nội?

– Ủ...ngoan – Nội gật gù

– Vậy con đi nhe Nội?

Hôm nay mới sáng sớm mà trông nó vui tươi như thế, đến nỗi nó quên bảo anh đẹp trai của nó xuống ăn sáng và chuẩn bị đi học luôn.

Nó gấp rút chạy lên mở cửa phòng của nó ra, thì thấy ôi thôi quá xá là đẹp, có cả cái giường, trên giường còn có cái nệm vừa mình nó, xung quanh bức tường được sơn màu trắng mà nó yêu thích, nó để ý thêm chút nữa thì thấy có cả chậu xương rồng phía ban công. Nó nghĩ: “ Ôi! Có chết mình cũng không ngờ mình lại được ở căn phòng như thế này, sao cô chú và bà Nội đối xử tốt với mình quá vậy ta?”

Nó đang đứng tay vịn lấy tay cầm cửa, anh đẹp trai của nó chợt thức giấc, anh định xuống dưới nhà để ăn sáng thì vô tình đi qua, thấy nó đứng ngay cánh cửa mà cười mình ên, anh thấy thắc mắc nên lại gần cười và nói:

– Cái gì mà em vui quá vậy Nho?

Nó nghe được giọng nói thật ấm áp đó, liền quay ra phía sau thì thấy anh đẹp trai của nó đang cười với mình:

– Dạ....đây là phòng của em đó anh!! – Nó nói mà bớt run hơn lúc trước

Anh đẹp trai của nó ngạc nhiên hỏi:

– Ủa?...phòng em.....????

– Dạ....cô chú cho em ở lại đây, để tiện chăm sóc cho Nội buổi tối đó anh – Nó cười

Anh cũng cười với nó:

– Ồ!...vậy tốt quá em hé, vậy là tối tối Nội có bạn tâm sự rồi.

Nó nghe nói vậy, liền tự hỏi trong đầu một cách non nớt: “ Vậy em tâm sự với anh không được sao?”

– Dạ....hì hì

– Ồ...tối có gì 2 anh em mình nói chuyện với nhau cũng dễ hơn em hé?

Nó nghe vậy liền nghĩ thêm nữa:” Trời, mới cầu nguyện đây mà anh đẹp trai đồng ý liền rồi hả, thiệt là hạnh phúc quá đi “

- Dạ, dạ.....hì hìhì....tối anh em mình nói chuyện nha! – Nó nháy mắt với anh
- Ủ....hì hì
- Thôi, em xuống lấy đồ ăn sáng cho anh ăn, rồi còn phải đi học nữa! – Nó gãi đầu cho bớt ngại ngùng
- Ủ...anh xuống nha.

Tại nhà bếp:

- Nho nè chút nữa, em đem cơm cho Lyli ăn dùm anh nhe?
- Dạ, em biết rồi!!! – Giọng nó trong bếp phát ra

Anh đẹp trai của nó nói tiếp mà miệng cười mím mím:

- Em cho nó ăn nhe..không thôi chủ nhân của nó thấy nó ốm nhom là chết anh đó

Nó trong bếp đang rửa rau chợt nghe anh nói vậy, liền thắc mắc: “ Ủa, không phải anh đẹp trai là chủ nhân của Lyli hay sao???...nếu vậy, ai là chủ của nó?”

- Thôi! Anh đi học nha?

- Dạ....

Anh vừa tính đứng dậy đi học, thì tự nhiên nhớ ra:

- Chết! anh để quên điện thoại trong phòng rồi!

Nó cũng từ trong bếp đi ra, liền nói:

- Thôi! Anh ở đây, để em lên phòng anh lấy cho nhanh
- Ủ, cũng được. Cảm ơn em nhe

Nó nhanh chóng phóng lên lầu, vì không muốn anh đẹp trai của nó phải trễ học, nó gấp rút mở cửa, lại kê bàn mà lấy điện thoại, điện thoại của anh là điện thoại cảm ứng, nó chợt đụng vào thì thấy một hình nền hiện lên. Lúc đó nó không thèm xem nữa, nhưng con tim nó tự tò mò đưa lên đôi mắt để xem, đó là một tấm hình anh chụp với một cô gái khá xinh đẹp, đang quần lấy cổ anh, 2 người cười rất tươi, nó không khỏi thắc mắc: “ Ủa, anh đẹp trai chụp hình với ai mà đẹp quá vậy ta,.....hình như...chắc là em gái...!?!?!...ờ....chắc là em gái “.

Tại nấc thang lầu:

- Lyli ơi! Mày ăn ngon không dạ? ăn nhiều vào nha, không thôi anh đẹp trai la tao chết – Nó đang ẳm chú mèo lên tay và cho ăn

- Mà nè, mày ngừng ăn đi được không?...cho tao hỏi mày một câu rồi ăn tiếp được không?....

Chú mèo trên tay nó cứ lắc lư cái đầu, dường như đang muốn ăn tiếp.

- Cho tao hỏi cái đi.....chủ nhân...chủ nhân của mày là ai dạ?

Bà Nội từ trên lầu đi xuống, thấy nó đang nói chuyện một mình nên hỏi:

- ủa Nho? Con đang nói chuyện với ai vậy?

Nó ngược đầu lên nhìn bà Nội và đáp:

- Dạ, con đang cho Lyli ăn đó Nội!...con nói chuyện với nó cho vui...hì hì
- Bộ nói chuyện với Nội không vui sao, mà phải đi nói chuyện với nó?- bà Nội ra vẻ mặt giận

Nó chợt thả Lyli xuống cho tự ăn, tay cầm lấy tay bà Nội đung đưa, nan nĩ:

- Nội!!! Nội đừng có vậy mà...không lẽ Nội so mình với mèo sao?
- Vậy chứ sao không lên phòng Nội? để Nội chờ nãy giờ...nói đi qua dọn phòng rồi mất tiêu luôn

- Con cho mèo ăn nè, rồi đang lật rau ở đằng bếp nữa, con chưa làm xong chuyện Nội ơi!
- Bà ngó ngó ra sau bếp, bà cũng dần quen theo cái tật của nó, bà mím môi lại một cái và nói:
- Chưa xong hả, để Nội vô làm tiếp....!
- Nó lấy tay xua xua ngăn cản:
- Thôi thôi Nội ... Nội đừng như vậy mà....Nội mà vô làm là cô la con chết...
- Trời!...Nội muốn là giúp con thôi mà, nó làm gì dám la Nội?

19. Chương 19

Thôi thôi, Nội lên lầu đi...con làm xong con lên liền mà...nha Nội ...30 giây...30 giây thôi nha Nội? – Nó cười hóm hỉnh

- Tổ cha mày.....- Bà vò vò đầu nó

Buổi trưa, nó nghe theo lời Nội chạy về nhà nó lấy quần áo và đồ dùng cá nhân qua phòng mới của nó. Nó gom tất cả quần áo trong phòng, kể cả những đôi dép cũ kĩ của nó, xong nó ra khỏi phòng, nó chợt nhớ ra:” Chết! mình tự ý đi qua nhà anh đẹp trai ở, không biết ba mẹ có la không nữa.....nhưng thôi....có gì mình nói là do bà Nội kêu qua để chăm sóc là được rồi, hé hé...”

Cả một ngày thật mệt mỏi, màn đêm buông xuống, nó lại được nghỉ ngơi sau khi ăn tối. Nó rửa chén thật nhanh chóng, liền phóng lên phòng mới của nó để tắm rửa. Ngày hôm nay nó thấy vui lắm, toàn là niềm vui đến với nó, nhưng niềm vui lớn nhất đối với nó là được nói chuyện với anh đẹp trai của nó.

Nó tắm xong, trong phòng bước ra, nó lén lút thò đầu nhìn qua phòng anh đẹp trai của nó kế bên, thì thấy cửa phòng đã đóng, đèn đã tắt....nó nói: “ Mới ăn cơm xong mà anh đẹp trai đi đâu mất rồi ta “.

Nó nhanh chân đi xuống phòng khách để xem anh đẹp trai của nó có ở dưới đây không, nó kiểm xung quanh, mắt chao đảo từ nhà bếp ra tới phòng khách mà vẫn không thấy anh, vì nó luôn trông mong vào tối nay để được trò chuyện cùng anh, như lời anh đã hứa hồi sáng sớm....chợt bà Nội chặn ánh mắt của nó lại khi bà hỏi từ bộ ghế sa-lông ngồi cùng ba mẹ Tú:

- Nho! Lại đây xem tivi với Nội với ba mẹ thằng tú nè

Nó quay sang, lễ phép đáp:

- Dạ....

Nó lại đây ngồi xem, mà hướng mắt của nó cứ mãi dò tìm anh đẹp trai của nó. Nó bỗng thôi dò tìm nữa mà mắt hướng về màn hình tivi. Nó nghĩ:” đây là lần đầu tiên mình được xem tivi với tư cách là khách mời...vậy có phải là niềm hạnh diện của thằng ở đợ như mình không? ...hìhìhì...trước giờ đi coi ké nhà người ta, còn bị đuổi về nữa chứ, lần này được coi ở nhà anh đẹp trai...đúng là sướng thật...hìhìhì”

Nhưng chao ôi! Nó thấy ba Tú sao cứ bật mãi kênh thời sự “khô khan “thế này. Nó chỉ muốn xem phim thôi, nhất là phim kiếm hiệp đánh chưởng ành ành ấy. Nó chợt mím môi, mặt hơi khó chịu...bà Nội một lúc xem tin tức xong thấy buồn ngủ nên bảo nó:

- Nho à! Đưa Nội lên phòng ngủ con.

- Dạ.

- Mẹ ngủ ngon nha! – ba mẹ Tú nói

- Ừ....

Nó đưa Nội lên tới phòng, bà Nội mắt lim dim hỏi nó:

– Con có vào với Nội không?

Nó lắc đầu lia lịa:

– dạ thôi được rồi Nội..con thấy Nội buồn ngủ rồi, thôi Nội vào ngủ sớm đi nhe!

– Ủ...sao hôm nay Nội buồn ngủ quá..

– Thôi Nội vào nha! – Nó dịu bà

Trở lại phòng khách ngồi, thì đồng hồ đã chỉ 10h rồi, đây cũng là lần đầu tiên nó thức khuya như vậy, vì mọi thường nó hay đi ngủ sớm để sáng còn đi bán bánh với ba mẹ nó. Nhưng hôm nay.....thì ngoại lệ

– Nho nè! Con ở đây chờ cửa, đợi thằng Tú về rồi khóa cửa lại nha con...cô chú lên ngủ trước đây! – mẹ Tú nói

– Cô chú làm phiền con quá – ba Tú nói

– Dạ...dạ...không có gì đâu cô chú, con như vậy quen rồi ạ! – nó đang nói dối vì nó cũng rất buồn ngủ

– Thằng Tú này cũng thiệt kì...đi tới giờ này chưa chịu về... – mẹ Tú nói

– Thôi! Bà để cho 2 đứa nó làm hòa đi chứ? – ba Tú vỗ nhẹ vai mẹ Tú nói

Nó nghe ba mẹ Tú nói vậy, mà cái mặt cứ trở ra một cách ngây ngô, không biết họ đang nói cái gì nữa: “ 2 đứa nó là ai chứ???”.....

Nó cứ đi lòng vòng trong nhà, đi hoài đi hoài không chịu nổi..nó chạy ra trước cổng mà ngồi đợi...mắt nó cứ nhắm lên nhắm xuống...cái đầu gục gục....Đợi đến tận 11h đêm thì anh đẹp trai của nó mới chịu về...

Nó chợt thấy ánh đèn chói lòa đang soi vào mắt nó, nó mở mắt ra thì thấy anh đẹp trai của nó chạy xe máy về...

Anh tắt máy và hỏi:

– sao em ngồi ở đây Nho?

Thấy anh đẹp trai của nó về, mắt nó chợt sáng rõ lên, vẻ mặt mừng khôn xiết, mừng không phải vì anh về là nó được đi ngủ, mà mừng vì anh về...nó được trò chuyện cùng anh.

– dạ...em chờ anh đó..... – Nó cười

– Chờ anh?...chờ anh làm gì...khuya lắm rồi mà....

Nó nghe câu hỏi của anh mà lòng thấy hụt hẫng quá, nó biết ngay là anh quên hỏi sáng nói gì rồi, nó mím môi lại và đành chịu...

– Ồ...tại cô chú dặn...đợi anh về rồi khóa cửa...

– Trời! khép cửa lại rồi anh về anh tự đóng cũng được mà...

– Anh làm vậy không sợ ăn trộm vào nhà sao?

Anh gãi đầu cười một nụ cười thật điển trai nói:

– Em cũng sợ trộm nữa hả?

– Hì hì...trộm mà ai không sợ anh!!

– Hì hì...thôi em lên phòng ngủ đi.....

– Dạ... – Nó dạ vậy nhưng lòng thấy tiếc hùi hụi vì không được ngồi nói chuyện với anh.

Nó lê thê từng bước vào nhà thì nghe anh gọi:

– Nho!

Nó quay lại...

– Dạ.....?

– Em có buồn ngủ không?

Nó cười lắc đầu lia lịa:

– Không!

– Ủ...vậy anh em mình ra ngoài cổng ngồi nói chuyện với nhau được không, đêm nay chắc anh cũng không ngủ được, tại anh đang có chuyện vui...

Nó nghe vậy, hồn tựa như đang “đạo bước trên mây”, nó cười thật tươi:

– dạ dạ dạ.....

Đèn trong nhà đã tắt hết, nó và anh cùng ra ngoài cổng ngồi trò chuyện:

– Anh có chuyện gì mà vui hả? – Nó nói trước

– Ủ...hì...anh mới làm hòa được với một người đó mà....

– Ồ..làm hòa...vậy hay quá – Nó cười, lắc lắc cái chân cho bớt run

Anh bỗng nhiên, khoác tay lên vai nó thật rộng, kéo nó về gần xích lại anh hơn:

– em ngồi xích vào kế anh nè...

Nó lại như vậy, lần này không phải cái tay muốn rút ra, mà cái vai nó cứ cà giạt cà giạt khi được anh chèoang vào như 2 người anh em ruột thịt...

Nó lẳng lặng nhìn anh....nó cười lên...nó chợt nhớ ra cái hình nền mà nó trông thấy được trong điện thoại anh, nên vui vẻ hỏi:

– anh đẹp trai nè....hồi sáng á....em thấy cái điện thoại của anh...có hình của anh với ai chụp đó....đẹp quá à...chị đó dễ thương thật....em gái anh hả?

Anh chợt cười thật bất ngờ và vuốt đầu nó bảo:

– hì hì...không phải...không phải em gái anh...anh là gì có em gái chứ....!!!

– Chứ là ai vậy anh? – nó tò mò

– Cô ấy là bạn gái anh...

Nó liền lấy tay che miệng lại vì quá bất ngờ, nó sốc dữ dội vì nó chưa từng nghĩ là anh sẽ có bạn gái...mắt nó trợn...trông mắt cứ xoe xoe...hồn nó như tiêu tan...tim nó chợt rụng rời...

– bạn gái....?....??- giọng nó run run

– Ủm..cô ấy tên là Phương...anh và Phương quen nhau được...hơn 3 năm rồi

– Sao em chưa nghe anh nhắc tới chị, mà sao em cũng không thấy chị lại nhà anh? – Nó nhìn anh mà đau lòng khôn xiết

– Ồ...chắc tại anh chưa có dịp nhắc tới chị...Phương không lại nhà anh, tại em ấy mấy ngày trước giận anh, mà bỏ ra Nha Trang!

“Trời! “ – Tim nó đã thật sự rụng rời, nó còn tưởng hôm nay là ngày nó rất vui....ai ngờ...

– À...hôm nay em có cho con Lyli ăn dùm anh không- Anh quay sang thật gần nó hỏi

– Dạ có – mặt nó buồn hiu

– Ủ...vậy để ngày mai Phương lại, mà thấy con mèo hốc hác là chết anh mất!

– Sao vậy anh?

– Vì con Lyli là Phương tặng cho anh nuôi mà. Cô ấy nói phải xem con Lyli như là cô ấy, vì cô ấy nói rất thương Lyli, nên anh rất quý nó...

Nó lại thêm một bất ngờ nữa, tim nó đã sôi sùng sục hay phải chăng sắp nổ tung?...nó-sao tối nay nó toàn gặp những bất ngờ dữ dội từ anh chứ, nó nghĩ: “ Thì ra, con Lyli đó là quà mà chị Phương tặng cho anh đẹp trai, hèn chi ảnh cứ vuốt ve,chăm sóc, yêu thương nó đến như vậy”

Nó sực ngạc nhiên hỏi:

– Ủa?Mai chị lại hả anh?

– Ủ...hôm nay anh với cô ấy làm hòa rồi, anh nan nỉ muốn chết mới được đó...ngày mai anh được nghỉ, cô ấy lại thăm bà Nội với ba mẹ anh

Nó chợt nghĩ:” sao Nội không nói cho mình biết chuyện này chứ, sao không nói là anh đẹp trai đã có bạn gái chứ? “

– Vậy em phải nấu món gì ngon cho chị ăn mới được – nó tỏ ra vui mừng nhưng trong lòng đau như cắt

– Vậy hả....cám ơn em nhiều nha! – anh cười với nó lần nữa

Nó dường như muốn khóc òa lên khi đã có quá nhiều điều mà nó chưa biết về anh, hôm nay nó mới biết được những chuyện động trời trong lòng nó như vậy.

Bỗng nhiên anh lại nói:

– À mà Nho?

– Dạ...

– Em có biết xếp hạc giấy không?

– Dạ...cũng biết....chi vậy anh?

– Ồ...may quá, có cứu tinh rồi...anh không biết xếp...anh tính nhờ em xếp hạc giấy dùm anh, để anh tặng cho Phương. Vì Phương cô ấy rất thích được tặng hạc.

– Dạ.....được...được...anh – Nó nói mà như mưa đang trút xuống trong lòng nó

– Hì hì hì.....tốt quá, anh có mua sẵn giấy rồi nè...chút anh mở cốp-xe ra, lấy đưa cho em, em xếp dùm anh nhé!

– Dạ...ờ....xếp bao nhiêu con vậy anh?

– Ồ...không...mà thôi....em muốn xếp bao nhiêu cũng được...anh mua nhiều lắm nè...

Mắt nó rưng rưng, nhưng cố che giấu, nó cười mỉm với anh, đứng dậy:

– Dạ, em biết rồi,Thôi em vào ngủ đây, anh cũng đi vào ngủ sớm nha!

Anh không nhận ra được nét buồn thăm thăm trong lòng nó, nên cứ nhìn gương mặt vui vẻ của nó nói:

– Ủ...hôm nào anh em mình nói tiếp vậy!

Nó đã chui vào phòng thì nước mắt không còn đọng trên đôi mắt to tròn của nó nữa, mà rơi rớt rơi rớt từng hạt nặng trĩu. Nó cố lặng người lắng lại cảm xúc, nó quá đau lòng, dường như đây là cuộc nói chuyện với anh, không hề xuất hiện trong trí tưởng tượng của nó, nó không muốn...không muốn nghe như vậy...thà đừng chờ anh để rồi lại để cho nó nghe những tâm sự đau lòng thế này, niềm vui của anh khi được làm hòa với Phương sau những ngày giận dỗi, thì đó là niềm đau dữ dội trong lòng nó....thêm một nỗi đau, nó không thể nào.....

– Hức hức hức...- Nó khóc thầm vì không muốn anh đẹp trai của nó phòng bên nghe được

Trưa hôm sau tại phòng bà Nội:

Nó đang đọc sách cho Nội nghe, mà tâm hồn cứ để đâu đâu không chú ý đến cuốn sách trên tay nó, còn mặt thì ủ rũ, đôi mắt đã có dấu hiệu thâm quầng, có lẽ tối hôm qua nó không ngủ được. Đôi tay nó run run, nó vẫn còn thấy hệt hắt:

– Nho! Hôm nay con sao vậy, sao cứ đọc sai chữ hoài vậy? – Bà bật dậy hỏi nó

– Dạ....dạ....không...không có gì đâu Nội?

Bà sát vào mặt nó vẽ mặt trầm ngâm hỏi:

– Bộ có chuyện gì sao, nói Nội nghe?

– Dạ....dạ, không có đâu Nội, con vẫn bình thường đó mà – Nó cố nở nụ cười

– Bình thường gì mà Nội không thấy bình thường gì hết. – bà Nội liếc nó

– Thiệt mà Nội!!!!...thôi con đọc tiếp nha?

Một lát sau, bỗng nó dừng đọc, tò mò thập thững hỏi Nội:

– Nội ơi!

– Gì con?

– Dạ...dạ....anh đẹp trai á Nội

– Thằng Tú sao?

– Dạ....dạ....ảnh và chị Phương quen nhau lâu lắm rồi hả Nội?

Bà Nội cười và đáp:

– Ủ...2 đứa nó mùi mẫn lắm, quen nhau lâu rồi...

– Chị Phươngchị Phương sao Nội ...chị ấy có đẹp lắm không Nội ...?

Bà khẽ gật gù:

– Ủ...con Phương Nội thấy nó đẹp người đẹp nét lắm, không như mấy đứa con gái khác!

Ba mẹ thằng Tú quý nó lắm

– Ồ...anh đẹp trai và chị quen từ khi nào vậy Nội?

– Thì hai đứa quen khi mới học chung trường đại học, hơ...thì là quen nhau từ ánh mắt đầu tiên đó con... –

Bà bật cười

– Dạ....

Bà quay sang nhìn nó, thấy nó đang gục đầu....

– Con sao vậy?

– Dạ...dạ...không Nội! Con thấy hình chị Phương rồi đẹp lắm Nội..chị ấy với anh đẹp trai rất xứng.... – Nó cố tỏ ra vui vẻ

– Ồ..ờ...ai cũng nói vậy hết....mà không biết tại sao..hôm rày Nội nghe thằng Tú nói..là hai đứa nó đang giận nhau..không biết làm lành chưa..tụi nó cứ như vậy?!!

– Rồi Nội!..anh đẹp trai và chị hòa với nhau rồi

Bà bất ngờ hỏi nó

– Sao con biết?

– Dạ...tôi hôm qua anh đẹp trai có nói chuyện với con...anh ấy nói vậy đó Nội! Anh còn nói hôm nay chị Phương sẽ lại nhà mình chơi nữa...

– Ồ...vậy à...vậy mà thằng Tú không thèm nói với Nội một tiếng...cái thằng thiệt là...

Nó cố hỏi Nội thêm một câu:

– Nội! anh đẹp trai và chị Phương hay giận nhau lắm hả Nội?

– Ủ...thằng Tú hay chọc con nhỏ..rồi con nhỏ giận hoài à..

Nó nghe Nội nói vậy, trong trí óc nó trầm lặng: “ Phải chi anh đẹp trai chọc mình cả ngày...mình cũng không giận nữa....chị Phương sao được vậy mà không thấy hạnh phúc chứ??”

Nó bỏ cuốn sách xuống, mặt buồn thiu nói với Nội:

– Nội! con xuống dưới lau nhà...còn phải nấu đồ ăn đãi chị Phương ...chút xíu con lên đọc cho Nội nghe tiếp nha?

– Ủ...lẹ lẹ nha con...con Phương nó cũng như là người trong nhà rồi...con đừng hiểu khách quá...

– Dạ...con biết rồi Nội!!!

Nó từng bước chậm chạp đi xuống cầu thang, trong đầu thấy nặng nề lắm, nó xuống 1 bậc..2 bậc...3 bậc..thì...

Nó thấy con mèo Lyli đang nằm dưới cầu thang nhìn nó, dường như con Lyli muốn kêu nó cho ăn. Tự dưng nó nhìn thấy con mèo mà lòng sôi sùng sục, mắt nó đăm chiêu nhìn con mèo nguầy nguầy cái đuôi, nó mím môi...thấy con mèo hôm nay thật đáng ghét..

Không kiểm soát được hành động, nó vô thức giẫm chân lên đuôi con mèo....con mèo dường như thấy đau quá nên kêu lên “ Meo...meo...”

Con mèo ngược về nhìn nó với bộ râu trở nên quặm quạp, đôi mắt trợn lên. Nó nhìn con mèo mà nói: “ Mày thật thấy ghét, từ nay tao không cho mày ăn nữa...tao không thương mày nữa...mày là của chị Phương ...tao...tao...ghét mày “

Con Lyli nghe nó nói vậy, dường như thấu hiểu được lời nói của nó, nên vẻ mặt Lyli buồn thiu, ngoảnh mặt về phía khác.

Nó thấy lòng mình bình tĩnh lại, nó tự hỏi: “ Trời! Nho...mày mới làm gì vậy...tại sao lại trút giận lên con mèo chứ..nó có tội tình gì chứ...mày thật quá đáng...đẹp ngay lòng ghen tị của mày đi...đừng có khùng vậy nữa”

Nó tiến sát lại con mèo, nó hai bàn tay ôm lấy con mèo đưa lên lòng mình, con mèo ban đầu hình như không muốn bị nó ẵm lên nhưng rồi..thôi nó cứ mặc cho Nho nâng lên.

– Tao xin lỗi mày nhe, hồi nãy tao nóng tính quá, mày có sao không, tao xin lỗi mày, mai mốt tao không làm vậy với mày nữa, cho tao xin lỗi nha...thôi...để tao lấy cơm cho mày ăn “ – Những lời xin lỗi phát ra từ tận đáy lòng nó với con mèo

Buổi tối tại nhà Tú:

– Vào đi em – Tú dắt tay Phương đang mỉm cười vào nhà

Ba mẹ Tú và bà Nội đang ngồi trên bộ sa-lông thấy..nên mẹ Tú bắt ngờ hỏi:

20. Chương 20

– Ủa? Phương ...con mới lại hả?

– Dạ...con mới lại...con chào hai bác..con chào Nội..hai bác khỏe không? – Phương vui vẻ ân cần

– Trời...hai bác vẫn khỏe... mà – mẹ Tú nói

– Con nhỏ này bữa nay thấy xinh ra nha bà, bày đặt khách sáo, người trong nhà không mà... – ba Tú nói

– Phương lại đây với Nội!!! – bà Nội gọi Phương

Phương nhanh chóng lại ôm chầm lấy Nội...Phương ân cần hỏi:

– Nội sao rồi...mấy hôm nay ăn cơm nhiều không?..

– Nội thì bình thường...nhưng mà hai đứa có bình thường không?

– Nội.....- Phương mắc cỡ

Bà Nội thì thào vào tai Phương:

– Hai đứa làm lành rồi hả?

– Dạ...dạ... – Phương ngại ngần.

– Dạ...tụi con làm lành rồi Nội! – Phương nói

– Ủ...như vậy mới được chứ...

Chợt mẹ Tú ngồi kế bên nghe được nên nói:

– Qua cái đợt giận lẫy này rồi...hai đứa không được giận nhau nữa nha...nhất là Phương đó...con dễ giận quá...

– Dạ...bác....tại...tại anh Tú chứ bộ bác – Tay Phương đang đưa mẹ Tú

Anh đẹp trai của nó ngồi đối diện, mỉm cười nói:

– Không phải tại anh à nha!...tại em đó...người gì đâu mà dễ giận quá... hì hì

– Anh????? – Phương ngước cổ nói

– Đó đó...lại muốn giận nữa hả? 2 đứa làm lành được như vậy là được rồi, không có được giận nữa nghe chưa? – bà Nội nói

– Đó em nghe chưa? Nội cũng nói kìa – anh đẹp trai của nó nói

– Dạ..... – Phương nhìn Nội gật gù

– Mai mốt con có giận thì đi gần gần thôi, chứ làm gì mà đi tới Nha Trang dữ vậy Phương? – ba Tú nói

– Dạ...bác...bác không biết chứ...anh Tú ảnh cứ chọc con hoài... – Phương nhỏng nhẽo

– Ai nói chứ...anh chỉ đùa chút thôi mà – Tú ngồi ghé đối diện nói

– Thôi thôi...2 đứa không được cự cãi nữa...thằng Tú nữa..biết tánh con Phương hay giận như vậy...mà cứ chọc con nhỏ vài..mai mốt nó bỏ rồi không biết kiếm ở đâu ra nha? – mẹ Tú nói

– Đó...anh thấy bác nói chưa? – Phương cười

– Ủ...thần nghe rồi công chúa – Tú cười và nói

Một lát sau:

– Ổ...để bác kêu lấy trái cây lên cho con ăn nhe Phương?

– Dạ...con cảm ơn bác

– Nho à! Lấy trái cây lên cho chị Phương ăn con..... – mẹ Tú gọi

Nó từ trong nhà bếp không biết đang làm gì nữa,mà mặt mày dính toàn lọ nôi...

– Dạ..... – Giọng nó trong bếp vang ra

Phương thấy thắc mắc nên hỏi mẹ Tú:

– Bác...nhà mình...nhà mình...có ai nữa vậy bác?

– À...thằng Nho...bác nhận nó về làm việc đó mà....

– À..thì ra là vậy!!!

Nó từ trong bếp đi ra, hai tay bưng đĩa trái cây gọt sẵn, bà Nội thấy nó mặt mày lấm lem nên hỏi:

– Nho! ...trời ơi...con làm cái gì mà mặt mày dính tùm lum lọ vậy?

Nghe bà Nội hỏi vậy, anh đẹp trai của nó liền quay mặt lại phía sau hỏi nó:

– Ủa? em làm cái gì vậy Nho?

Nó chợt thấy 5 đôi mắt đang hướng chăm chăm về nó, nó thấy ngại lắm, nhưng cố gắng bình tĩnh để cái đĩa trái cây xuống bàn, nói:

– Dạ...dạ...con đang rửa cái nồi đằng sau bếp Nội!

– Trời...hèn chi...thôi đi vô rửa mặt đi – bà Nội nói

– Ờ...khoan đã Nho!... – mẹ Tú gọi

Nó quay lưng lại:

– Dạ.....

– À....cô giới thiệu cho con biết làm quen nhe...đây là chị Phương, bạn của anh đẹp trai con đó...hì hì – Tay mẹ Tú chỉ về Phương

– Dạ...em chào chị – Nó gật đầu chào Phương

– Ờ...chị chào em

– Còn đây là Nho đó Phương – mẹ Tú chỉ về hướng nó

– Wow! Tên em nghe dễ thương thật, hì hì- Phương cười

– Dạ...cám ơn chị...

– Em xin phép.....

Trước khi vào bếp nó còn dành ra vài giây để nhìn anh đẹp trai của nó, không biết trong đầu đang nghĩ gì mà mặt nó buồn thăm thẳm.

Nó vào bếp, mạnh tay chà mạnh vào gương mặt của nó, nó chà cho sạch những vết lọ nồi đáng ghét đã bám vào mặt nó, nó thấy thật xấu hổ khi thấy mọi người ai cũng nhìn vào nó.

Rửa tay xong, nó chậm chậm bước ra phòng khách, nhưng mới đi tới cây cột phía ra vào phòng khách thì nó dừng bước hẳn, nó đứng vào trong vách tường mà nghe chuyện:

– Con ăn đi Phương – mẹ Tú đưa miếng táo cho Phương

– Dạ...cám ơn bác....

– Con mời Nội – Phương đưa miếng dưa hấu cho bà Nội

– Ờ... – bà gật gù

– Con mời ba mẹ – anh đẹp trai của nó cũng lấy dưa hấu đưa cho ba mẹ

Tự dưng một lát sau:

– Sao đây, 2 cô cậu có còn muốn giận nhau nữa không? – ba Tú hỏi

– Con nào đâu muốn giận người ta đâu bác, tại người ta cứ.... – Phương nói

– Cứ sao hả?... – anh đẹp trai của nó chòm đầu về hướng Phương, cười mím môi

– Thôi, thôi....bác nói nghe nè...2 đứa lớn rồi đâu phải con nít...bác biết 2 đứa giận là giận vậy thôi...chứ thương nhau lắm mà phải không...

Phương nhìn anh đẹp trai của nó, anh đẹp trai của nó cũng nhìn Phương, rồi cả hai gục đầu cười thầm khi nghe ba Tú nói vậy:

Nó trong cây cột phòng khách, phía xa xa nghe vậy mà tim thấy nhói nhói....bỗng tim nó nhói hơn nữa khi nghe ba Tú nói tiếp:

– Coi bộ thằng Tú nó nóng lòng đám cưới lắm rồi à Phương à...chắc thằng này nó không chờ nổi tới năm sau đâu....!!

– Bác...- Phương then thùng

– Ba cưới cô công chúa này nhanh nhanh cho con, chứ con bảo vệ cô này khỏi mấy tên đeo đuôi kia, mệt quá ba ơi, có ngày mất như chơi...híhí – Tú nói với ba và cười

– Ai thêm lấy anh chứ? – Phương ra vẻ nhõng nhẽo

– Thì chừng nào hai đứa muốn, bên đây ba mẹ và bà Nội tổ chức liền – mẹ Tú nói

– Dạ...con...con.... – Phương gãi đầu

– Tuổi trẻ không còn lâu đâu, 2 con lo tính cho sớm, để còn lập nghiệp an cư nữa – bà Nội nói

– Chắc năm sau quá Nội ơi, tụi con chưa ra trường, chưa có việc làm ổn định, sao mà an cư lập nghiệp được hả Nội? – Phương nói

– Ủ- bà Nội gật gù

– Con Phương nói cũng đúng, đợi tới ra trường có việc làm ổn định rồi cưới.... – mẹ Tú nói

– Trời...vậy còn lâu lắm hả – tú chợt nằm xuống bộ sa-lông đối diện than vãn

Nó trong đấy chợt nhắm mắt một cái, mím môi mà nghe chua chát, nó hoảng hồn: “ Không...không thể nào...cưới?...anh đẹp trai cưới chị Phương?...đừng mà...đừng mà...”

Nó lại nhắm mắt thêm lần nữa thì nước mắt không biết từ đâu chảy ra, thì ra nó đã thấy ảm ức, nó đã thật sự bật khóc, với âm lượng nhỏ xíu, tiếng hức hức của nó không thể nào lọt ra khỏi phòng khách, nó lấy tay dụi dụi vào con mắt đỏ tươi, nó vẫn còn hức hức

Không ai nghe được, chỉ Phương mới nghe thoang thoáng cái tiếng gì đó....

– Bác...cái gì đằng sau bếp mà kêu...hức hức vậy bác....

– Ủa? cái gì..bác có nghe được cái gì đâu con?

Nó nghe Phương nói vậy, liền hoảng hồn lấy 2 tay vệt vào đôi mắt nhanh chóng, nhưng vẫn còn đó đôi mắt đỏ hoe....mà ai cũng có thể thấy được

– Có mà...con nghe có cái tiếng đó...- Phương nói tiếp

– À...chắc là Nho đó em, chắc em ấy đang làm đồ ăn cho em ăn đó mà – anh đẹp trai của nó nói với Phương

– Ủa?...Nho làm cho em ăn hả....dễ thương quá vậy? – Phương hí hửng

– Ủ...hôm nay con lại Nho nấu cho con nguyên một nồi chè luôn – mẹ Tú nói

– Trời! con bắt ngờ quá...để con xuống bếp mới được

– Anh đi với – Tú cũng đứng dậy đi theo

Nó thấy Phương và anh đẹp trai của nó đang tay trong tay bước vào bếp, bếp – nơi mà nó nghĩ mình nên an phận ở đây. Nó nhanh chóng chạy lại chỗ bếp gas, như đang giã vờ nê nếm.

Phương đã lại sau lưng nó:

– Nho! Em đang làm gì mà thơm vậy

Nó quay lại với gương mặt dễ thương và thật trong sáng, nó cố cười với chị:

– Dạ...em nấu chè đó chị, hì hì...

– Wooww...hấp dẫn quá, em nấu cho ai vậy? – Phương cười thật tươi nhìn nồi chè hỏi nó

– Dạ, em nấu đãi chị đó, tại cô đi làm về trễ quá, nên em nấu luôn.

– Trời! em giỏi thật mới bấy lớn mà biết nấu chè ngon vậy rồi...hì hì

– Hì...có gì đâu chị, cũng là mẹ anh đẹp trai chỉ em thôi mà – Nó gãi đầu

– Anh đẹp trai? – Phương trố mắt hỏi

Lại thêm một người nữa ngạc nhiên khi nó gọi Tú là anh đẹp trai. Nó nghĩ đây không phải là chuyện lạ.

– Ờ...Nho kêu anh vậy không đó em – Tú cười

– Trời!...đừng có nói với em là anh ép...ép Nho kêu anh như vậy nha? – Phương hỏi đùa

– Ép hồi nào chứ, người ta đẹp trai thiệt mà, hé Nho?- anh ngược mặt nhìn nó

Nó đang chăm chú nhìn hai người nói chuyện nhưng nghe anh nói vậy, nó lập tức gương mặt đổi sang trạng thái khác

– Dạ...hì hì....anh đẹp trai mà..hì hì – nó cười tít mắt

Chợt anh đẹp trai của nó thấy đôi mắt nó đỏ hoe nên hỏi:

– Ủa? sao mắt em đỏ vậy Nho?

– Dạ...dạ...- nó liếc ngang liếc dọc tìm cách trả lời

– Dạ...tại em...em...ờ...em lột củ hành nên...nên bị vào mắt đó anh

– Trời! tội nghiệp em quá – Tú và Phương cùng nhau nhìn nó và nói

Nó bắt sang chuyện khác:

– Thôi! Chị ném thử chè coi...em nấu vừa ăn không?

– Ừ..để chị thử

Phương cầm lấy muỗng lên, múc lấy một miếng ném:

– Ôi! Ngon ngọt thật!

Phương nắm lấy tay anh đẹp trai của nó lôi vào bảo ném thử chung, Phương đã vô tình tách nó ra một bên, nó chỉ biết đứng nhìn

– Anh! anh...lại đây ném thử nè..

– Ừ...để anh ăn thử miếng coi! – Tú cười

Phương mút một miếng và đút cho anh đẹp trai của nó ăn, thật tình tứ. Nó đứng đó thấy hai người đang tay trong tay, cùng nhau ném chè mà thấy tủi thân, đau đớn vô cùng, môi nó đã bắt đầu mím mím. Một tâm hồn dễ xúc động như nó thì làm sao mà đứng yên một chỗ để nhìn những cảnh khác nghiệt như vậy được. Nó lén lút chậm chậm đi lên phòng mà không để cho “ đôi tình nhân “ kia trông thấy.

Tại phòng nó:

Nó buồn lắm, nó cứ để cầm lên đôi chân nó, đôi mắt thì cứ hướng về nơi nào đó xa xăm lắm ngoài cửa sổ, nó cũng không biết nó đang nhìn cái gì nữa. nhưng trong đầu nó cứ thấp thoáng hình ảnh hồi ban nãy, cảnh anh đẹp trai của nó và Phương cùng nhau vui vẻ, thân mật ăn chè...ôi! thôi nó đã thấy đau như ai đang cắt ruột trong bụng nó vậy.

Nó chợt nhớ ra.....

Xếp hạc giấy.....nó phải đi xếp hạc giấy cho người nó yêu thương, để cho người nó yêu thương tặng lại cho người khác, mặc dù nó buồn lắm nhưng vẫn cố lôi cái đồng giấy xếp hạc ra xếp, để cho người nó yêu thương được.....vui.....

1 con...2 con...3 con.....4 con....rồi 35 con....

Trời đã khuya, Phương đã về....Bà Nội cũng lên lầu...nằm trong phòng bên kia, bà đã lên giường chuẩn bị đi ngủ nhưng cứ nghĩ lại nó, thấy hôm nay nó là lạ, không vui vẻ như mọi ngày...Nội cảm thấy lo cho nó nên bà đi qua phòng nó.

Bà tính gõ cửa phòng nó, nhưng phòng nó không đóng, cứ mở sẵn, Nội ngó đầu vào thì thấy nó đang ngồi trước một đống giấy xếp hạc mà cặm cụi xếp, đôi lúc nó lấy dùi dụi vào đôi mắt...bà cứ nhìn dáng người nhỏ con, gương mặt tròn xĩnh của nó mà tự mỉm cười, thương nó vô cùng.

Bà lại lấy làm lạ, vào hỏi nó:

– Nho!

– Nội? – Nó ngược mặt nhìn Nội

– Con đang làm gì vậy con?

– Dạ...con đang xếp hạc.....

Bà cười:

– Khuya vậy rồi, mà còn ngồi xếp hạc, con thích chơi mấy con này lắm sao?

– Không phải đâu Nộicon xếp cho anh đẹp trai đó Nội!

– Xếp cho thằng Tú hả?

– Dạ....

– Sao con phải xếp cho nó?

– Dạ...con xếp để ảnh tặng cho chị Phương đó Nội!

– Rồi sao nó không tự xếp

– Dạ...tại ảnh không biết xếp đâu Nội ...nên nhờ con xếp giùm

– Cái thằng này thiệt....là...

– Nội đừng nói vậy....không có gì đâu Nội ...được xếp cho ảnh con vui lắm mà...

– Có gì mà vui chứ, đêm khuya người ta ngủ hết rồi kìa.....

– Dạ...xú nữa con đi ngủ mà Nội ...Nội đi ngủ trước đi....

Bỗng bà hỏi:

– Ờ... hỏi nãy con đi đâu vậy, anh đẹp trai của con với con Phương hỏi kìa

– Dạ...anh chị kiếm con làm gì Nội?

– Tụi nó nói chè con nấu ngon, tự dưng đang nói chuyện gì đó, quay qua thấy con đi mất tiêu.

– Dạ...ra là vậy – Mặt nó buồn buồn, giọng nói nhỏ chậm

– Chị Phương về rồi hả Nội?

– Ừ...nó về tự nãy giờ rồi....thằng Tú đưa nó về đó...

– Dạ.....đưa về – nó bậm môi

– Ừ...sao vậy?

– Dạ không có gì đâu Nội!

– Nho nè!

– Dạ?

– Hôm nay con có chuyện gì nói Nội nghe được không, Nội thấy con lạ lắm?

Nó cúi mặt buồn hiu, đáp:

– Không có Nộicon không có gì đâu Nội, con chỉ hơi mệt

– Thiệt không?

- Dạ thiệt
- Vậy Nội yên tâm rồi....
- Nội đi ngủ đi Nội, khuya rồi
- Con cũng phải ngủ sớm đi
- Dạ...xíu nữa con ngủ...

Bà quay mặt đi, lắc đầu một cái, rồi bước ra khỏi phòng....

Nó vẫn ngồi xếp...50 con....60 con...70 con....đồng hồ đã chỉ kim tại số 2. Đã 2 giờ sáng rồi, mắt nó đã mờ...ai cũng đang chìm trong giấc ngủ ngon lành, chỉ có mỗi nó cứ lặng lẽ thế này.

Bà Nội bên phòng bỗng thấy hôm nay không ngủ được, cứ trằn trọc, xoay lưng qua rồi xoay lưng lại....bà Nội lại nghĩ đến nó..nên ngồi dậy đi qua phòng nó.

Phòng nó vẫn còn sáng đèn, cửa vẫn mở từ lúc bà Nội ra tới giờ.....

Bà nhẹ nhẹ mở hé hé cửa phòng ra khẽ gọi....

- Nho ơi!

Nó không trả lời bà, bà đi vào phòng chút nữa thì...thấy nó đang nằm trên một đồng hạc giấy mà ngủ thiếp đi, đôi tay nó vẫn còn cầm lấy con hạc mà nó đang xếp dở dang, đôi chân thì run run lên từng hồi,môi nó cũng run run.. dường như nó đang lạnh.

Bà thấy thương nó quá, bà không đánh thức nó mà lại nhẹ nhàng kéo lấy mềm trên giường xuống, ân cần bà khoác lên đôi vai bé bỏng của nó. Nó đã thấy bớt run hơn và cứ mê say ngủ với đám hạc giấy.....

Ngày hôm sau:

Hôm nay anh đẹp trai của nó tự dưng thức sớm, không cần nó phải gọi anh thức như mọi bữa, anh vươn vai rồi chạy qua phòng Nội

- Nội!
- Ủ... - bà Nội đang ăn sáng
- Nội ăn sáng hả Nội? - anh chạy tới kề vai đắp bóp cho bà
- Ủ...con ăn chưa? - bà Nội hỏi
- Dạ chưa Nội!! chút con xuống ăn.
- Hồi tối chắc con vui lắm phải không? - Bà Nội chớp chớp ăn cháo
- Dạ...vui chứ Nội!. Lâu lắm rồi Phương mới chịu làm lành với con mà, hì hì - anh đẹp trai của nó cười
- Ủ, mà nè?!!
- Dạ..... - anh đẹp trai của nó ngây ngô
- Con làm gì mà kêu thẳng Nho xếp hạc nhiều dữ vậy?
- Sao Nội biết? - Anh tỏ ra ngạc nhiên

Bà Nội thở dài:

- Hơ...tội nghiệp thằng nhỏ, nó ngồi xếp hạc cho con tới khuya, Nội qua phòng nó thì thấy nó đã ngủ quên với cái đám hạc đó rồi, lúc đó trời đã 2h rồi, còn ít gì nữa..

Anh thấy thương xót nó quá:

21. Chương 21

– Trời! sao Nho lại thức khuya vậy chứ? Để từ từ mà xếp cũng được mà,...

– Nội đâu có biết, nó cứ nói là xếp cho con, cái gì...mà...mà...xếp cho con là nó thấy vui gì đó...

Anh khẽ gật gù, tội nghiệp và xót xa cho nó

– Tội nghiệp em Nho quá...Biết vậy hồi tối con qua phòng em nó, kêu ngủ sớm

– Thiệt...con đúng là vô tâm quá đó...con đừng coi nó là người giúp việc cho nhà mình ...rồi con...

Anh ngắt ngang lời Nội:

– Nội! sao Nội nói vậy, con đối với Nho như là anh em trong nhà mà...con đâu có xem em ấy là người giúp việc đâu Nội?!

– Ủ...vậy thì tốt, chứ Nội tưởng con xem em nó như là người làm thuê..là Nội không thèm nói chuyện với con nữa

– Dạ con biết rồi Nội!

Bỗng bà Nội nhìn đầu đó với ánh mắt xa xăm, lắc nhẹ cái đầu nói tiếp

– Ủ...thằng bé đó tội nghiệp, thân cô cút bơ vợ không có ai hết..Nội thấy thương nó lắm..nó lại là người rất giỏi giã, hiền hậu nữa...

– Dạ..con cũng biết Nho như vậy rồi Nội! em ấy rất là dễ thương, đáng mến lắm Nội à.

– Mà em ấy đâu rồi Nội?

– Nó đem cháo cho Nội ăn, rồi xuống dưới cho con Lyli ăn rồi!

– Dạ để con xuống dưới nha Nội!

– Ủ....

Tại bậc cầu thang:

Nó đang ẵm con Lyli lên lòng mình và cho nó ăn. Tay nó vuốt ve bộ lông trắng tinh khôi của con mèo, miệng nói nhỏ nhẹ

“ Mày ăn nhiều vô nha, ăn cho nhiều vào...để...để...thôi...người ta...người ta..thấy mày ốm yếu...là...là...người ta la tao đó “ – nó nói với Lyli mà gương mặt buồn da diết

Anh đẹp trai của nó đang đứng trên nấc thang lầu nhìn thấy nó ôm Lyli mà nói..thấy ôi đổi xót xa.

Anh bước xuống:

– Nho!

Nó ngoảnh đầu lại nhìn anh, vui vẻ nói

– anh đẹp trai!!!!

– Sao hôm nay anh thức sớm vậy, em tưởng anh còn ngủ nên không dám lên kêu

– Ồ...anh thức này giờ rồi!!!

Anh vờ vẻ mặt trầm ngâm, như muốn xin lỗi nó:

– Sao đêm qua, em thức khuya quá vậy Nho..sao em không đi ngủ sớm...??

– Dạ...dạ.... – nó ngập ngừng

– Nội la anh kia...Nội nói anh ăn hiếp em, bắt em xếp hạc cho anh

– Nội này....Nội kỳ quá.....- Nó gãi đầu

– Mai mốt em đừng thức khuya để xếp hạc nữa, khi rảnh thì hãy xếp, em làm vậy anh...anh...thấy...thấy....ái nái lắm...

Nó gãi đầu nhìn anh, cười:

– Dạ...dạ....không có gì đâu anh...tối qua cũng tại em không ngủ được nên...nên lấy hạc ra xếp thôi

– Nhưng em không được thức khuya nữa nghe chưa?

– Dạ..dạ...em biết rồi

Anh mỉm cười với nó, chợt anh nhìn xuống dưới chân nó, thấy con Lyli đang ăn nên nói:

– Ủa, em đang cho nó ăn đó hả?

– Dạ...hì hì...nó xấu tính ghê luôn...sáng sớm là lại khiêu chân em...như muốn kêu em cho nó ăn vậy đó....hì hì

– Ủ...con mèo này riết rồi ngày càng giống y chang chủ nhân nó, hì hì – anh đẹp trai của nó cười, ngụ ý đang nhắc tới Phương

Bỗng nó nhìn anh, nhưng không nói gì hết, mặt buồn buồn....

– Thôi! Để em đi lấy đồ ăn sáng cho anh ăn nhe, còn đi học nữa

– Ừm...cám ơn em!

Chỉ được nói chuyện với anh đôi ba câu vậy thôi, mà gương mặt nó đã đổi sắc hẳn, nó lấy đó là niềm vui, là niềm hy vọng của nó.....

Tối đến:

Trời đã hơn 10 giờ tối, bà Nội, ba mẹ anh đẹp trai của nó đã đi ngủ hết, chỉ còn mỗi nó ngồi trông cửa...chờ anh đẹp trai của nó về..

Cũng giống như đêm hôm trước đó, nó thấy lòng bồn chồn, cứ đi qua đi lại trong nhà, không biết trong đầu nó đang suy nghĩ gì nữa...

Bỗng nhiên, ngoài cổng reo tiếng inh ỏi của thằng Nu:

– Nho ơi! Nho ơi!

Nó liền quay lưng lại, bắt ngay được giọng nói quen thuộc của thằng Nu nên ra dấu hiệu, nó để 1 ngón tay lên miệng, như đang nói: “Trời khuya rồi, nói nhỏ nhỏ cho bà Nội ngủ “

Nó liền một mạch chạy ra, mở cổng:

– Trời! mày làm cái gì mà giờ này qua đây, tối rồi....

– Trời! tại tao qua nhà mày không có nên tao....

– Thôi! Ngồi xuống đi – Nó cắt ngang lời thằng Nu và cả hai cùng ngồi xuống bậc thềm cổng

Nó nói:

– Bữa nay mày bị gì vậy, có hôm nào mày chịu thức khuya đâu?

– Thì tao chỉ muốn qua thăm mày thôi!

– Sao hôm rày mày không qua chơi với tao?

Thằng Nu ra vẻ mặt giận dữ:

– Cái gì, tao kiếm mày muốn chết, tao qua nhà mày thì mày đi mất tiêu, nhà cửa thì tối mịt!

Nó cười nhẹ với thằng Nu:

–...tao dọn về đây ở luôn rồi!

thằng Nu nhìn nó vẻ mặt bất ngờ:

- Hả? dọn về ở luôn hả?
- Ủ..Nội nói tối ở lại chơi với bà, với lại như vậy cũng thuận tiện lắm
- Ủ..cũng phải. Ở bên này mà chơi với bà, chứ để quạnh hiu, chắc buồn lắm ta!
- Hí hí
- Ê! Mà công việc có nặng nhọc không? Họ có đi mà không?

Nó liếc thẳng Nu một cách cạy đắng:

- Mà nghĩ sao dạ, sao mà có chuyện đi tao chứ? Họ tốt với tao lắm, mà đừng nghĩ như vậy dùm cái.
- Ờ...ừ...thì thôi, làm gì mà liếc tao ghê vậy? tao cũng chỉ lo cho mà thôi...

Một lát sau:

Thằng Nu nói nhiều thôi, chợt nhìn sang nó, thằng Nu thấy gương mặt nó buồn buồn, đầu thì lúc nào cũng cúi xuống, nói chuyện này giờ mà tâm hồn nó cứ để đâu đâu.

- Ê! Mà sao dạ, sao tao thấy mà buồn buồn vậy?

Nó trả lời với vẻ mặt mệt mỏi:

- Không có đâu, tao không có gì hết
- Có gì thì mà nói tao nghe nhe! Đừng có giấu giếm.....
- Mà khùng hả? tao giấu mà chuyện gì đâu?
- Ủ...không có thì thôi...

Một lúc sau nữa:

- Ủ..mà mà giờ này chưa đi ngủ mà ngồi ở đây làm cái gì?
- Tao đợi anh đẹp trai về!
- Hả? sao phải đợi.
- Thì đợi ảnh về.....ờ....ờ....không có gì....đợi ảnh về rồi khóa cửa thôi!
- Bộ ảnh tự khóa không được sao mà phải đợi tới mà?
- Ờ...thì tao sợ....thôi!...mà mà hỏi nhiều quá à!
- Bộ ảnh hay đi khuya như vậy lắm hả?
- Không! Bữa nào có đi với chị Phương...thì mới về trễ trễ thôi! – mặt nó lại buồn

Thằng Nu mặt ngớ ngẩn:

- chị Phương là ai?

Nó quay sang thằng Nu, tay chà chà lên mặt mình:

- Là bạn gái của anh đẹp trai!!!
- Hả? thấy chưa, tao biết lắm mà. Đẹp trai như ảnh, thế nào ghê cũng đeo đầy mình!
- Mà nói đúng...có nhiều người thương ảnh lắm – nó nói chậm rãi, mắt cứ nhìn về một hướng.
- Chị ấy đẹp không?
- Đẹp.....
- Có hiền không?
- Có....

– Chắc 2 người đẹp đôi lắm ha?!

– Ủ...họ rất đẹp đôi

Nó biết lòng mình đang bị tổn thương, nhưng thằng Nu cứ hỏi về anh đẹp trai của nó và chị Phương hòa làm nó cảm thấy đau đớn thêm, nó chợt nghĩ rằng thằng Nu là người bạn thân nhất của nó, chắc có thể nói ra tất cả thì thằng Nu sẽ cùng nó chia sẻ, nhưng nó sợ liệu thằng Nu sẽ chấp nhận nỗi bí mật này không?...nó rồi nó tự nghĩ....

– Nho! – thằng Nu cắt mạch suy tư của nó

– Hả? – nó trở lại nhìn thằng Nu

– Mà sao dạ, cứ như là không muốn nói chuyện với tao vậy đó

– Đâu có đâu có...Ờ...tao

– Nói chuyện này giờ mà hồn mày để đâu vậy?

– Ờ...

Nó nhắm mắt một cái, lắc đầu một cái, nó thấy lòng mình thật trĩu nặng.....

– Nu!!

– Gì?

– Ờ..... – nó ấp úng

– Cái gì mà mày nói đi

– Ờ....Ờ....

– Sao dạ?

Nó mím môi, tự tin hơn chút, lấy can đảm trong người ra mà nó đã cất giấu từ lâu lắm rồi, nó đã cất giấu từ khi gặp anh đẹp trai của nó.

– Nu?

– Cái gì, tao đang đợi mày nói nè?

– Ờ...tao muốn nói với mày chuyện này – về mặt nó đã ửng đỏ và trầm trọng

– Ủ...tao nghe...

– Mày nghe thì ...Ờ...thì...thì hãy giữ bình tĩnh nha?

– Cái gì mà nghiêm trọng vậy mày? Bộ....có chuyện hả? – thằng Nu trở mắt nhìn nó

– Không..nhưng tao nói với mày cái này mày hứa..là..là..sẽ không giận tao...

– Ủ...ừ....

– Hứa nhe?

– Ủ...ừ tao hứa

Sau một hồi lâu, nhưng nó vẫn còn chưa nói, về mặt cứ trầm tư, mím môi liên tục.

Thằng Nu thúc giục:

– Mày có nói không? Muỗi cắn tao quá nè.... –thằng Nu gãi chân liên tục

– Ờ...Ờ....

– Hả? sao mày không nói, có chuyện gì?

– Ờ.....

Thằng Nu đứng dậy phúi phúi cái quần...chuẩn bị đi về ngủ:

– Mày không nói..thì tao đi về à...tao ngủ để sáng còn đi bán sớm nữa.....

– Ờ...khoan..khoan đã...tao...tao...ờ...ờ...

– Mệt..tao đi về – thằng Nu đã cất một bước đi đầu tiên với vẻ mặt giận nó

Rồi 2 bước, 3 bước, 4 bước.....

Nó nhắm mắt, can đảm nói:

– Nu! Tao thích anh đẹp trai

Không như bình thường,thằng Nu chột bắn người lại, đôi chân như đã bị ai nắm giữ cứng ngắt, mặt Nu lơ đãng, lỗ tai bùng bùng.....

Thằng Nu quá ngạc nhiên, không tin và không tin nên quay lại...

– Cái gì?

– Tao.....

– Mày vừa nói cái gì? – thằng Nu vẻ mặt hùng học

– Bộ tao nói mày không nghe rõ sao? – Mặt nó đã đỏ lên

– Tao..... – thằng Nu nói không nên lời

Nó lại can đảm nói lên một lần nữa:

– Ừ...thì...tao...tao...tao..thích anh đẹp trai mất rồi.....

Thằng Nu nghe lại mà lỗ tai nó vẫn bùng bùng, không tin vào sự thật, nó cứ nghĩ thằng bạn chí cốt lâu nay của nó...là...

– Mày....mày thích anh...anh Tú à? – thằng Nu nói giọng run run

– Ừ....tao..tao thương anh nhiều lắm.....

Tự dưng nó thấy thằng Nu nhìn nó với ánh mắt xa lánh, đầy lạnh lùng và ghê tởm:

– Mày sao dạ, hồi nãy...tao... tao nói với mày rồi..mà...mày không được giận ...giận tao – giọng nó run run, cúi mặt

– Tao không ngờ.....hèn chi bấy lâu nay..... – thằng Nu áp úng

– Gì....mày nói gì chứ? – nó vẫn cúi mặt, cảm thấy xấu hổ nói

– Bấy lâu này ...tao đã nghi ngờ mày rồi,mày luôn hỏi về anh ấy... thì ra...thì ra...mày cũng giống như thằng Tân bóng...mày chẳng khác nó chút nào....

– Nu..... – nó cất tiếng gọi

Thằng Nu cứ nói tiếp:

– Mày không khác nó.....vậy mà mày luôn miệng nói là sẽ ghét nó...ai ngờ...mày với nó cũng là một bệnh thôi.....đồ biến thái...trên đời này...tao ghét nhất là mấy thằng như thằng Tân bóng

Nó nghe thằng Nu chửi xối xả vào mặt nó như vậy, nó cảm thấy chua xót biết chừng nào, nó không ngờ thằng Nu lại tỏ ra phản ứng kịch liệt như vậy!!

– Nu ơi! – Giọng nó đã nghẹn ngào

– Mày đừng gọi tao....từ nay tao không chơi với mày nữa....tao ghét mày

Nước mắt nó đã tuôn trào, gương mặt như đang hồi hận vì đã nói ra cho thằng Nu biết vào lúc này, nó còn tưởng thằng Nu sẽ an ủi nó, chia sẻ, động viên với nó, giống như...giống như tình bạn thân mà từ đó

tối giờ..nó và thằng Nu cùng xây dựng..có bấy nhiêu chuyện thì nói ra hết, có miếng gì ngon thì chia sẻ cho nhau..nhưng hôm nay thì khác rồi, thằng Nu không chung đường với nó

– Nu ơi! Tao.....- giọng nó nức nở

Thằng Nu nhìn thấy nó khóc, nhưng trong lòng không thấy thương xót mà còn nói thêm:

– Mày tưởng mày nói vậy là tao...tao sẽ ủng hộ mày hả?...không..tao.. tao..ghét những đứa mắc bệnh như mày.... – giọng thằng Nu nóng giận

Thằng Nu quay mặt đi chạy về nhà, trước khi đi nó còn nói thêm một câu gây cho nó một tràn nước mắt như mưa...

– Đồ bệnh hoạn....

Thằng Nu đã thật sự chạy về nhà với gương mặt nổi gân máu, thằng Nu không hề quay lại nhìn nó lần cuối để nhìn tràn nước mắt đang diễn ra trên đôi mắt nó.

Nó cứ ngồi đây mà bật khóc, nó ngước lên bầu trời như đang tìm kiếm thứ gì đó, nó nhìn chung quanh bầu trời,náo nức thấy rất nhiều ngôi sao đang chớp chớp mắt với nó,Nó đang tìm xem ngôi sao nào sẽ hiểu lòng nó, hiu quạnh và lẻ loi..nó ngước lên để nước mắt thôi đừng chảy nữa... rồi nó ngước xuống đất thì nước mắt cũng chảy theo dòng xuống chỗ nó ngồi.

Nó thấy ôi quá chua cay, nó thấy tủi phận, nó muốn hét lên rằng: “ Nu ơi! Mày đừng giận tao mà “ nhưng nó ngại đêm khuya sợ mọi người thức giấc...

Đến khi anh đẹp trai của nó về.....đèn xe máy của anh soi vào mặt nó một cách rõ ràng, anh đẹp trai của nó liền đậu chân chống xe xuống mà chạy lại nó, khi thấy nó đang khóc nức nở

– Nho! Nho...chuyện gì vậy em – giọng anh sốt sắn

– Hức...hức...hức.... – Nó không trả lời mà nó chỉ biết khóc

– Chuyện gì nói anh nghe!?!– Giọng anh thật nồng ấm và nhẹ nhàng

– Em....em...hức..hức...hức... – nó dụi dụi tay vào mắt mà khóc

Anh cứ hỏi mà nó không trả lời, anh cứ nhìn thấy nó khóc mà lòng như đang trong dầu sôi lửa bỏng, anh thấy nhói nhói trong tim, liền kéo nó vào lòng...

Theo quán tính tay nó đã chạm vào ngực anh, một bờ ngực thật săn chắc của người đàn ông, nó cũng bắt được mùi nước hoa thật quyến rũ tỏa ra từ người anh nữa.. một tay nó đặt lên ngực anh, còn một tay thì cứ buông xuôi thả lỏng.. nó không nghĩ ngợi gì cả, nó cứ tựa đầu vào ngực anh..mà chỉ biết đứng khóc.

Còn anh thì một tay đỡ dành vuốt ve đầu nó thật nhẹ nhàng, còn tay kia của anh thì nắm lấy bàn tay đang buông xuôi của nó.

– Em khóc đi..khóc xong thì nói anh nghe chuyện gì nhe?

– Hức hức....hức..hức – Nó đang trút hết những ảm ức lên ngực anh

Không mấy ít phút sau, ngực anh đã thấm đầy những giọt nước mắt của nó

– Thôi! Em đừng khóc nữa...nín đi em...nín nhe?!!!

– Hức...hức....

Được hồi lâu, anh đã nhẹ nhàng đưa nó ra khỏi lòng anh, hai tay vịn vào đôi vai nó, còn nó thì dụi dụi con mắt, nhưng tiếng khóc đã phần nào được nó điều chỉnh âm lượng nhỏ đi.

Anh ân cần hỏi:

– Bây giờ em nói anh nghe đi..chuyện gì vậy em?

– Dạ...dạ....hức....hức... – Nó cứ dụi dụi con mắt

– Nói đi em

Anh thấy nước mắt của nó vẫn còn đọng trên mi, nên nhẹ nhàng lấy tay mình vệt ngang những dòng đó....
Nó nhìn thấy được ngực anh đang ướt đầm bởi những giọt nước mắt của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-nha-do-co-anh-dep-trai>